

DOBRA VEST JE BOLJA NEGO ŠTO MISLITE

Robert. Dž. Vilend

Dobra vest jednom očajniku može da učini više dobra nego lekovi.

Tokom vekova, još od vremena Hristovih apostola, loša vest je tesno prijanjala uz jevanđelje poput školjki za trup broda. Inteligentna ljudska bića su zbunjena; njihov urođeni zdrav razum uočava takve protivrečnosti. I neznatna količina arsenika upropašćuje dobar obrok, a jevanđelje može biti poništeno lošom vesti koju je isfabrikovao čovek.

Ova knjiga smelo zaseca u sam koren loše vesti koja se uvukla u jevanđelje, i vaspostavlja čiste novozavetne ideje. Ta prastara dobra vest već je jednom „preokrenula svet [zamutiše vasioni svet – *prevod V. Karadžić*]“ (dozvolićete da citiramo neprijatelje apostola Pavla u Delima apostolskim 17,6). Izvesno, došlo je vreme da svet ponovo čuje kako se takva dobra vest objavljuje u svojoj svojoj jasnosti.

Autor, Robert Dž. Vilend, bio je pozvan da objavljuje dobru vest u Africi, Australiji, Francuskoj, Indiji, Singapuru, Japanu i Severnoj Americi. Najviše je uživao posmatrajući kako lica ljudi prosto živnu kad pojme koliko je dobra vest zaista dobra. Ukupan promet njegovih knjiga prelazi milion primeraka. On i njegova žena Grejs borave u Medou Vista, Kalifornija.

Ako nije drugačije naznačeno, navedeni tekstovi Novog zaveta preuzeti su iz prevoda Emilijana Čarnića, dok su starozavetni tekstovi preuzeti iz prevoda Đure Daničića.

Sadržaj

Poglavlje 1 – Morate naučiti kako da verujete u dobru vest!	3
Poglavlje 2 – Zašto Božja dobra vest ima eksplozivnu moć	8
Poglavlje 1 – Morate naučiti kako da verujete u dobru vest!	13
Poglavlje 4 – Jedini protivotrov za užas: Iščupati strah iz korena	21
Poglavlje 5 – Bog neprestano pokušava da nas spase	25
Poglavlje 6 – Unapred ste određeni za spasenje!	31
Poglavlje 7 – Bog spasava čak i prostitutke, ukoliko.	37
Poglavlje 8 – Bog spasava čak i samopravedne ljude, ukoliko.	42
Poglavlje 9 – Trava možda nije zelenija na drugoj strani	46
Poglavlje 10 – Najbolja od svih dobrih vesti: Čas Božjeg suda	53

MORATE NAUČITI KAKO DA VERUJETE U DOBRU VEST! (Lakše je verovati u lošu vest zato što smo tome skloni po rođenju)

Naznačimo odmah s početka svoju tezu, tako da bi naš poštovani čitalac mogao da odustane ukoliko, umesto ove, želi da čita neku drugu knjigu:

- Naša ideja je udarna i kontroverzna: ispostavilo se da je ono što su ljudi smatrali „jevanđeljem“ postalo mnogo bolja dobra vest nego što bi se mnogi usudili da pomisle.
- Poput pošasti, loša vest je poluskrivena harala hrišćanskom Crkvom tokom većeg dela perioda od dve hiljade godina. Ona parališe ljude u duhovnom smislu, ali oni ne mogu da zamisle zašto su tako „mlaki“ u svojoj službi Bogu.
- Prema tome, moramo otkriti prvobitnu ideju „dobre vesti“ koja prožima Novi zavet.

Kada je jevanđelje u početku počelo da se objavljuje, Hristovi apostoli su bili optuženi da „su preokrenuli svet“ (Dela apostolska 17,6). Nije to bila posledica njihove jake ličnosti ili sposobnosti da se svojim umećem nametnu drugima; oni su jednostavno posedovali veliku ideju koja je sama po sebi bila revolucionarna.

Ljudi koji su je čuli reagovali su na načine koji su mogli biti nazvani jedino silovitošću – sam Isus je rekao za one kojima se dopala: „...carstvo nebesko na silu se uzima, i siledžije dobijaju ga“ (videti Matej 11,12). To jest, kada su poverovali u ono što su čuli, verovali su na jedan eksplozivan način – prigrlili su je svom snagom koju su imali. Bilo je nečega u samoj toj dobroj vesti što ih je automatski oslobađalo inhibicija i preobražavalo u njene radosne (da, neustrašive!) sposobne prenosioc.

A oni kojima se ideja nije svidela?

Oni su takođe postajali siloviti – ali u proganjaju onih kojima se vest dopala. Otuda čitate o hrišćanima koji su u rimskim amfiteatrima služili lavovima kao hrana.

Čovečanstvo je doživelo katalizu¹ zahvaljujući toj naoko divljoj ideji da je jevanđelje bolja dobra vest od one koju bi ljudski rod uopšte mogao da zamisli. Na Bibliju se gledalo kao na nebeske najaktuelnije novine, a oni koji su zavoleli dobru vest u njoj sve su se više oduševljavali. Njihov entuzijazam za „TV“ i „Video materijale“ njihovog vremena iščezao je prekonoć (da, oni su imali svoje zabave, mnogo žešće od naših „sportova“ - istinske trke dvokolicama, gladijatorske borbe, i sve to uz besplatan ulaz). Ti vernici su otkrili da je Božja dobra vest do te mere zanimljiva da je ono što su dotada smatrali „zabavnim“ postalo dosadno i odbojno.

Ono što je dobru vest učinilo tako čudesno dobrom bilo je otkriće onoga što je Hristos ostvario za ljudski rod. Valja naglasiti da to nije bilo ono što je On *pokušao* da ostvari, nego ono što je zaista *učinio*. Oni su vikali sa krovova: Hristos je spasao svet! On je otkupio čovečanstvo! On je dao dar spasenja svakoj duši! „I sada, verujte u to“, govorili su oni.

¹ **kataliza** (gr.) – rastvaranje; hemijski: ubrzavanje jedne reakcije prostim prisustvom jedne materije (**katalizatora**), koja pritom ne pretrpi nikakvu stalnu promenu. **katalizator** (gr. rastvaram) – hemijski: supstanca koja ima svojstvo da ubrzava hemijske procese ili da ih izaziva na znatno nižoj temperaturi od one na kojoj bi se ti procesi sami sobom izvršili.

Ali, onda je smesta na površinu izbio jedan problem: *narodu nije bilo lako da poveruje*. Oni su toliko bili navikli da veruju u lošu vest da je bilo bolno početi verovati u dobru. I taj problem nas navodi da bacimo pogled na našu tezu. Premda je Isus kazao da je Njegov jaram blag, a breme lako, On pri tom nije mislio da je nama ljudima lako da poverujemo da je Njegov jaram blag. Kao što ćemo kasnije videti, lako je biti spasen a teško biti izgubljen ukoliko verujemo i razumemo koliko je dobra ta dobra vest; ipak, naučiti da verujemo jedini je težak korak ako odlučimo da Ga sledimo.

To dolazi otuda što smo mi kao ljudska bića rođeni i odgajani u neverstvu. To je takođe razlog zašto smo skloni da strahujemo. Za nas je prirodno da ne verujemo. Eto zašto se Isus, kad je došao da nas spase, suočio s tako ogromnim neverovanjem koje je navelo ljude da Ga razapnu (kada bi danas trebalo ponovo da dođe, kao nekada, svet bi Ga ponovo razapeo). A to duboko ukorenjeno neverstvo vodi onome što se naziva greh.

Izdavači *Sajmon end Šuster [Simon and Schuster]* iz Njujorka objavili su jednom prilikom bestseler koji je napisao Ben Dž. Vatenberg [Wattenberg], pod naslovom *Dobra vest glasi da je loša vest pogrešna [The Good News Is The Bad News Is Wrong]*. To ljude nije ostavilo ravnodušnim - milioni su bili uvereni da su njihove pesimističke slutnje o našoj ekonomskoj, političkoj i moralnoj situaciji pogrešne. „Dobra vest“ o našoj naciji bila je mnogo bolja nego što su mislili, po rečima te knjige.

Vest o Božjoj volji u pogledu vaše budućnosti daleko je značajnija. Novac i politička moć ne mogu kupiti ni trenutak istinske sreće, a sreća je poput igre. (Sećate se kako je direktor „Enrona“ prodao akcije za 35 miliona dolara, a ipak se zatvorio u svoj novi Mercedes i pucao u sebe?) „Dobra vest“ o kojoj govorimo tiče se naše lične sreće danas i zauvek. Ona ispunjava srce radošću čak i ako moramo da živimo u siromaštvu, bolesti i usamljenosti. To je nešto što milioneri žele, ali nikad ne dobijaju.

Ako stvarnosti pogledamo pravo u oči, većina od nas je skoro odustala od nade da se takva sreća može dosegnuti. Očekujemo da živimo svoje dane uporno podrivani frustracijom i razočarenjem, iako nestalni ukus zadovoljstva povremeno čini da nam život izgleda vredan življenja. Međutim, onaj podvodni tok ponovo izbija na površinu, pa nas neodređena osećanja depresije poput rečnih brzaka odvlače u očaj. Čak i mnogi mladi koji nisu zaradili 35 miliona dolara pokušavaju da oduzmu sebi život. Potrebno nam je nešto bolje od onoga što smo čuli.

Reč „jevanđelje“ nosi u sebi ugrađeni smisao „dobre vesti“. „Isus je došao... da objavi Božju dobru vest“ (Marko 1,13 – *Barclay*). Njegova vest je „studirala“ staze ka sreći. Devet sigurnih prepisanih lekova blistaju u Njegovoj Propovedi na Gori, a svaka počinje rečima: „Blago onima koji...“ (Matej 5,3-12). Možda će vas iznenaditi da nam nijedna od tih preporuka ne kaže šta treba da *činimo* kako bismo bili srećni, već šta da *verujemo*.

Ako sreća zavisi od mog ispravnog postupanja, uvek se zaplićem u zamku nemogućnosti da činim ono što je pravo. Uvek postoji neki element nedostižnosti. Ako mi Bog obeća nešto dobro pod uslovom da ja najpre pravilno postupam, Njegova obećanja se sigurno neće ispuniti zato što nisam u stanju da ispunim uslove. Bog mi možda obećava nebo, ali nije li to svirepi trik ako Njegova obećanja bivaju poništena nemogućim preduslovom? Da li ste ikada elektronskom poštom dobili pismo, a delovalo je sasvim zvanično, da ste na putu da dobijete glavnu nagradu? Ako je Božja „dobra vest“ slična podvala, onda ispada da je On najveći obmanjivač na Zemlji. Samoubistva tinejdžera ne bi bila ono što su da deca nisu odnekud nasledila takvu ideju.

Zašto nam je toliko teško da poverujemo u Božju dobru vest?

Fantastično je, fenomenalno – čude se nebeski anđeli koji to posmatraju – kako ogromna većina ljudskog roda više voli lošu vest od dobre. Kad je Neko došao u našu sredinu, donoseći nam dobru vest, „mi“ smo bili do te mere uznemireni da smo ustali i razapeli Ga. (Možda ćete reći: Ah, da, ali to je bilo pre 2000 godina i to su bili *loši* ljudi; mi smo drugačiji. Mi to nikada ne bismo učinili.)

I eto korena našeg problema: mi ne razumemo sami sebe. Biblija kaže da smo svi isti – po svojoj prirodi. Nova engleska Biblija ovako prevodi Rimljanima 3,23: „Svi smo *podjednako* sagrešili“, a to je očigledno ono što kaže Pavle, jer u 8,7 dodaje: „Zato je stremljenje tela neprijateljstvo prema Bogu.“ Taj „telesni um“ je standardna oprema DNK za „sve“ nas, niko nije „izuzet“ od tog univerzalnog nasleđa, čak ni Devica Marija. Sva ljudska bića rođena su u stanju odvojenosti od Boga; mi moramo da *naučimo kako* da verujemo u dobru vest (Marija je to naučila!). Ne možemo tvrditi da smo u pogledu vrline superiorniji od ljudi koji su živeli pre 2000 godina. U jednom kolektivnom smislu, „oni“ su bili „mi“.

Ne možemo verovati u ono što Hristos kaže, sem ako verujemo da je Njegov „jaram blag“ a Njegovo *breme lako*. Ali, svakako, poštenu zdrav razum nam govori da *verovati* u tu dobru vest nije „lako“. Mi, ljudska bića, u crkvi ili izvan nje, neprestano zapadamo u kolotečinu neverovanja, poput Izrailja koji nije mogao „ući u“ Obećanu zemlju „zbog neposlušnosti“ (Jevr. 4,6; u engleskom KJV prevodu² „zbog neverstva“). Neverstvo je još uvek naš zajednički greh.

Budući da Bog za nas ima samo dobru vest, očito je da naša sklonost ka lošoj vesti mora biti posledica toga što smo „otuđeni od Boga i neprijateljski nastrojeni svojim smeranjem“ (KJV: „odvojeni od Boga i ... neprijatelji u svom umu“), tako da je naš grešni um „neprijateljstvo Bogu“ (Kološanima 1,21; Rimljanima 8,7). Mi smo „kao i ostali“ „u svom prirodnom stanju“ (Efescima 2,3). Dok ne uspemo da spoznamo ko je On, ta odvojenost od Boga čini da imamo „smisao tamom pokriven... zbog okorelosti njihova srca“ (Efescima 4,18). To dolazi otuda što imamo pogrešnu predstavu o Božjem karakteru. Mi smo je, na kraju krajeva, nasledili od svojih paganskih predaka. Ona je prokrčila sebi put u crkvu – kao osećaj da je Bog neprijatelj koga treba umilostiviti. Mi moramo *nešto učiniti* da bismo se zaštitili od Njegovog „gneva“.

Danas kažemo da smo bezbedno prevazišli to globalno stanje adolescencije, ali urođeno stanje straha i dalje izbija na površinu. Posle našeg užasnog „11. septembra“, naši moderni pronalasci i ugodnosti izgledaju nemoćni da ublaže naše unutrašnje strahove. Loša vest nas je sve prilično uzбудila. Još uvek se borimo sa svojim strahovima od kancera, siromaštva, nesreća, terorizma. Ankete ukazuju da većina mladih Amerikanaca misli da će jednoga dana umreti u nuklearnom ratu, baš kao što se mnogo mladih u 1930-im plašilo da će umreti u ratu sa nemačkim nacizmom (a mnogi i jesu). Sva ta negativna osećanja *zebnje* srazmerna su našoj emocionalnoj udaljenosti od Boga, što znači da smo rođeni sa sklonošću da poverujemo u lošu vest.

Izvor svega toga je neprijatelj zvani sotona

Kobra koja vrebala plen može da parališe svoju strahom obuzetu, hipnotisanu žrtvu pre nego što je napadne. Isto tako, verovanje u lošu vest parališe ljudsku dušu. Činjenica je da su vračevi u Africi uspevali da „prokunu“ bespomoćne žrtve koje bi potom legle i umrle bez nekog organskog razloga. Međutim, tekst u Jevrejima 2,14 na grčkom jeziku kaže da je Spasitelj došao da parališe *tog neprijatelja* naših duša „i da izbavi one koji su strahujući od smrti celog života bili u ropstvu“. Kad je Hristos razapet, đavo nije bio ubijen, na veliko razočarenje mnogih; *ali, bio je paralisan*.

Saul, car drevnog Izrailja, predstavlja pravi primer kako snažan čovek može delovati kao da ga je kobra paralisala, zato što veruje u lošu vest. Doduše, on se bio pobunio protiv Boga i praktično sve pogrešno radio. Njegovo carstvo bilo je u opasnosti a njegova vojska obeshrabrena, suočena sa neprijateljskim snagama daleko nadmoćnijih Filisteja. Car je odbio sva sredstva kojima je Bog želeo da mu pomogne, a ipak mu Bog nije poslao poruku o propasti. Saul je još uvek imao izbora da se pokaje.

On je odlučio da to ne učini; naprotiv, otišao je kod spiritističkog medijuma, tražeći neku ideju kako da postupi. Vračarom je upravljao sotona, te je užasnutom caru saopštila čitav niz nesreća koje će „Gospod“ poslati na njega da bi uništio i njega i narod. Međutim, Bog nije

² KJV – King James version

poslao caru takvu vest; *Saul je poverovao u njenu lošu vest*. Njena vest ugasila je u njegovoj duši i poslednju iskru nade. On je okončao svoj život potpuno nepotrebnim samoubistvom. (1. Samuilova 28,31)

Bog nikada nije naveo neku dušu na samoubistvo, ma koliko grešaka da je učinila. Saul je mogao da se pokaje, prizna svoje silne grehe i pozove narod na molitvu za oslobođenje od neprijatelja. Milostivi Bog bi odgovorio kao što je to često činio. Takva poniznost ispoljena u duši bila bi beskrajno bolja od samoubistva.

Bez obzira koliko se loše osećali ili koliko vaši izgledi bili beznadežni, Gospod za vas ima dobru vest: „Da se ne plaši srce vaše, verujte Boga, i mene verujte.“ „I šta god zaištete u oca u ime moje, ono ću vam učiniti... I ako što zaištete u ime moje, ja ću učiniti.“ „Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam: ne dajem vam ga kao što svet daje, da se ne plaši srce vaše, i da se ne boji“ (Jovan 14,1.13.14.27).

Isus je ovde prepoznao duboki psihijatrijski princip – ne možete biti paralisani lošom vesti, sem ukoliko odlučite da *ne* poverujete u dobru vest. Loša vest može kucati na vaša vrata, ali nikada ne može ući u vašu dušu sve dok vi ne kažete: „Uđi!“ „Da se ne plaši srce vaše, i da se ne boji“, podstiče nas On. „Da se ne...“ znači da vi dajete svoj pristanak. Dakle, „da se... plaši srce vaše“ značilo bi da pristajete da verujete u sotoninu lošu vest. To je stvar vašeg htenja.

Prava istina je uvek puna nade. Na primer, strahujemo da će nam lekar reći strašnu vest da imamo kancer koji se ne može operisati, i stoga želimo da izbegnemo suočavanje s tom činjenicom. Ali mi tako lako zaboravljamo da je smrt „u Hristu“ daleko bolja od življenja bez Njega. Izgubiti dušu daleko je gore od samog umiranja. Čak i ako Gospod dopusti da zaspimo snom smrti, ostaje činjenica da je On i dalje ono što je oduvek bio – „Bog ... ljubav“ (1. Jovanova 4,8).

Za osobu koja leži na samrtnoj postelji, Bog ima samo dobru vest. Ono što On želi da shvatimo jeste istina o Spasitelju koji je umro da bi nas otkupio od večne smrti, i čije vaskrsenje posle tri dana predstavlja zalag da ćemo i mi biti vaskršnuti na beskonačni život u Njemu. Ne postoji tako loša situacija da Bog ne bi imao za nas dobru vest. (Čak je i neoprostiv greh protiv Svetog Duha samo konačni, neopozivi izbor čovekov da ne veruje u Božju dobru vest, odlučno, konačno opiranje Svetom Duhu – Matej 12,24-35; Jevrejima 6,4-10).

Najčešći greh celog ljudskog roda

Suprotno od verovanja, pouzdanja jeste ono što Biblija naziva neverstvom. To je bio greh broj jedan u svim vekovima. Izrailj nije mogao da uđe u Obećanu zemlju zbog neverstva (Jevrejima 4,6). Kad je Isus, veliki Iscelitelj, posetio rodno mesto Nazaret „i ne učini onde mnogo čuda zbog njihovog neverovanja“ (Matej 13,58). Njihovo ogromno neverovanje lišilo ih je velikih blagoslova. Neobjašnjivo je kako je mnoštvo ljudi moglo stajati u prisustvu samog Sina Božjeg, a ipak se odlučiti za lošu vest. Isus „I čuđaše se zbog njihovog neverovanja.“ (Marko 6,6)

Isus je rekao svojim učenicima koji su bezuspešno nastojali da izleče beznadežno bolesno dete, da je problem u njihovom „neverstvu“ (Matej 17,20). Čak su i posle Njegovog vaskrsenja učenici izvesno vreme više voleli da čuju lošu vest nego dobru, odbijajući da poveruju u svedočanstvo očevidaca, koji su znali da je On ustao iz mrtvih. „I ukori ih zbog njihovog neverovanja i tvrdoće srca, što ne poverovaše onima koji su ga videli vaskrslog iz mrtvih“ (Marko 16,14). Da, tih jedanaest učenika suočilo se s najtežim testom vere kome su ikada bila podvrgnuta ljudska bića – dobra vest bila je tako fantastično „nemoguća“ da se činilo da je daleko iznad njihove moći da poveruju u vest: „On je ustao!“

Stavite se na njihovo mesto. Eto vas u najdubljem očajanju koje ste ikada iskusili, vaš Spasitelj je mrtav, sahranjen u grobu; vaše nade su skrhanе najvećim „buldozerom“ svih vremena – raspećem. Na kraju vašeg tunela kao da ne svetluca ni najslabiji tračak svetlosti. I sada, možete li verovati u izveštaje nekih uzbuđenih žena, kakva je bila Marija Magdalena,

koje govore da su Ga videle vaskrslog? Dobro razmislite o tome. Možda ćete poželeti da kleknete sa tim „ukorenim“ učenicima i prihvatite posledicu neverovanja u dobru vest!

Nije čudno što pisac Jevrejima poslanice preklinje: „Gledajte, braćo, da kako ne bude u kome od vas zlo srce koje ne veruje, pa da otpadne od živoga Boga, nego bodrite jedan drugoga svaki dan, dok god se kaže 'danas', da koji od vas ne otvrdne od prevare greha.“ (Jevrejima 3,12.13)

Najbolja dobra vest koju jedno zbunjeno ili očajem slomljeno ljudsko biće može čuti jeste da je ta moralna i duhovna paralisanost zapravo bolest zvana greh, koja je već bila izlečena u licu Sina Božjeg – isceljena u našem palom, grešnom telu. On je postao jedan od nas, uzeo na sebe našu prirodu, stvarno se poistovetio s našim suštinskim problemom otuđenosti od Boga, i upravo tu otklonio naš greh.

Tako je On za celo čovečanstvo ustanovio novi identitet u sebi, bez obzira na to koliko strašni bili naši gresi. On je učinio da otuđenost, greh i strah postanu stvar minolog vremena u većoj meri nego što je to život pećinskog čoveka. Mračno stanje uma je sada prošlost, nešto nepotrebno. Zahvaljujući onome što je Hristos ostvario (a ne samo pokušao da ostvari) ljudski očaj postaje anahronizam. Bog i ceo Njegov univerzum svetlosti pozdravljaju nas dobrodošlicom kao prihvaćene „u voljenome“ Sinu Božjem (Efescima 1,6). To podstiče um da shvati šta je On *učinio*.

„Pa i vas koji ste nekada bili otuđeni i neprijateljski nastrojeni svojim smeranjem u zlim delima, sada je izmirio smrću njegovog ljudskog tela, da vas svete, neporočne i besprekorne postavi preda se“ (Kološanima 1,21.22). „Ali“, reći ćete vi, „meni se mnogo šta može zameriti. U dubini duše vidim sve moguće razloge zašto zaslužujem „prekor“.“

Da, mane i krivica još uvek su tu (kao što je to slučaj za tolike milijarde ljudskih bića svuda u svetu). Ipak, žrtva koju je položio za nas daje Hristu zapanjujuće pravo da nas „izvede“ pred Oca i Njegov svemir kao svete u Njegovim očima, bez mane i oslobođene optužbe. Prava suština te izvanredno dobre vesti ogleda se jednostavno u ovome: sav greh i tama i zagađenost koji nas pritiskaju istrajavaju upravo zbog našeg stalnog neverovanja u Njegovu dobru vest!

Kad se u duši napregnemo da poverujemo, Njegovo oslobođenje počinje smesta da deluje u našem srcu, da proizvodi promene za koje smo mislili da nikada neće biti moguće.

ZAŠTO BOŽJA DOBRA VEST IMA EKSPLOZIVNU MOĆ? (Ova se nalazi u samoj vesti)

Zašto se spasenje pre dobija verovanjem u dobru vest nego dobrim delima?

To nipošto nije zbog Božje proizvoljne odluke. Dobra dela ne mogu promeniti nijedno ljudsko srce.

I to nije neka mračna teološka tajna. Običan zdrav razum daje ovakvo objašnjenje: pošto učinite sve dobro koje možete zamisliti, ustanovićete da je vaša prvobitna sebičnost još uvek netaknuta. Ona je možda prerusena da je jedva prepoznajete, ali istorija je prepuna „religioznih“ ljudi koji se iscrpljuju dobrim delima, čineći sve to iz egocentričnih razloga. Ma koliko zamaskirana, njihova stvarna motivacija bila je postizanje poena radi nagrade. Istinska ljubav nikada nije imala izgleda da uđe u srce. „I ako hraneći siromahe razdelim sve svoje imanje, i ako predam svoje telo – da budem spaljen, a ljubavi nemam, ništa mi ne koristi“ (1. Korinćanima 13,3).

Lažna dobra vest rekla bi vam da je malo sebičnosti sasvim u redu, jer nema svrhe nadati se istinskoj promeni srca; to je nemoguće. Jednostavno prilagodite svoje mišljenje. Drugi ljudi to čine; zašto ne biste i vi?

Takva falsifikovana dobra vest takođe tvrdi da će sam Bog biti zadovoljan nama ako nastavimo takvi kakvi smo, sve dok ne kažemo da „prihvatamo“ Isusa. On će na konačnom sudu zataškati naše grehe.

Biblijska dobra vest je bolja

Najjasnije poglavlje na ovu temu jeste ono kada Isus opisuje kako nam se valja „ponovo roditi“. Član visokog veća, Nikodim, znao je da mu je neophodna pomoć. Brinulo ga je sopstveno licemerje. Došavši dosta posle radnog vremena, Nikodim je potražio Isusa da bi Mu postavio izvesna pitanja. On je prilično nespretno započeo razgovor, uz bojažljivo izrečenu pohvalu:

„Znamo da si ti kao učitelj došao od Boga...“ U svom odgovoru Isus je izjavio: „Zaista, zaista, kažem ti, ako se ko ne rodi odozgo, ne može videti carstva Božjeg.“

„Kako čovek može da se rodi kad je star?“ - upita Nikodim. „Zar može po drugi put da uđe u utrobu svoje majke i da se rodi?“

„Odgovori Isus: zaista, zaista, kažem ti, ako se ko ne rodi vodom i Duhom, ne može ući u carstvo Božje.“

Što je rođeno od tela – telo je, a što je rođeno od Duha – duh je“ (Jovan 3,2-6).

Neke stvari koje je Hristos rekao te noći bile su slične tempiranim bombama smeštenim u Nikodimovom umu. Kako je vreme proticalo, one su oslobađale svoju moćnu energiju. Lepše zvuči metafora da su te istine kao seme cveća zasađeno u pustinji, seme koje izgleda kao mrtvo sve dok ih prolećne kiše i sunčeva svetlost ne probude u život bujnosti.

Poenta je u tome što te istine imaju unutrašnju snagu

Spasitelj nije kazao Nikodimu da *on* sam mora da proizvede sopstveno novorođenje. „Valja ti se nanovo roditi“ nije značilo da je reč o poduhvatu po principu „uradi sam“. Isus je nastavio da objašnjava dobru vest da to čudo čini *Gospod*, a ne čovek. Obeshrabrujuće je neprestano govoriti jednoj osobi da mora ponovo da se rodi, ako ona misli da je na njoj da sama obavi taj posao. Nijedno ljudsko biće nije samo sebe „rodilo“ (izvinite, potreban nam je

novi glagol), već jednostavno treba da prepusti svojim roditeljima da to učine za njega. Dakle, kaže Isus, Nikodim treba da dozvoli Svetom Duhu, koji zamenjuje njegove roditelje, da u njemu ostvari novorođenje:

„Nemoj da se čudiš što ti rekoh: treba da se rodite odozgo. Vetar duva gde hoće i fijuć njegov čuješ, ali ne znaš odakle dolazi i kuda ide. Tako je sa svakim koji je rođen od Duha“ (Jovan 3, 7.8).

Božanski akušer

Ma koliko to delovalo iznenađujuće, dobra vest je veoma dobra: (1) Sveti Duh ostvaruje delo novorođenja, i (2) On će to učiniti ukoliko Ga vi ne budete ometali. (Ljudima koji vole lošu vest ovo se neće dopasti.)

Taj „vetar“ [duh] zauvek unosi seme nebeske istine u um i srce. Niko nije dovoljno mudar da kaže otkuda on dolazi, jer blagodat Božja deluje na ljudska srca na mnoštvo načina još od početka vremena. Ono što su nam govorili roditelji, prijatelji, pesme hvale, biblijske poruke koje smo čuli ili pročitali, propovedi, izrazi istinske ljubavi – sve to mogu biti sredstva koja Sveti Duh koristi da misao o „dobroj vesti“ usadi u čovekovo srce.

To „seme“ možda leži negde duboko, neprepoznato godinama, ali će sigurno proklijati zato što svako sadrži u sebi tajanstveni princip večnog života. Svako „seme“ istine o dobroj vesti je „sila Božja na spasenje“ (Rimljanima 1,16).

Evo još jedne ilustracije kako božanska reč istine ostvaruje svoj cilj:

„Jer kako pada dažd ili sneg s neba i ne vraća se onamo, nego natapa zemlju i čini da rađa i da se zeleni, da daje semena da se seje i hleb da se jede, tako će biti reč moja kad izađe iz mojih usta: neće se vratiti k meni prazna, nego će učiniti što mi je drago, i srećno će svršiti na što je pošljem“ (Isaija 55,10).

Hristova ilustracija o vetru koji duva „gde hoće“ predstavlja sliku Božje saosećajne brige za svakog čoveka. Baš kao što na svom obrazu osećate kretanje vetra, isto je tako sigurno da Sveti Duh pokušava da vas preobrazi. „Bog ne gleda ko je ko“. (Dela apostolska 10,34)

To je veoma uzbudljivo, jer povremeno možete *skoro* osetiti kako to seme istine klija u vašoj duši kao što trudna žena oseća bebu kako raste u njoj. Ona je ushićena novim životom koji se stvara. Kakve li ogromne radosti kad iskusimo nešto još divnije – „Ponovo se rađam!“

Ali, ako je novorođenje nešto tako lako, zašto se svi ponovo ne rode?

Odgovor je jasan: mnogi, možda čak većina, praktikuje neku vrstu abortusa novorođenja. Oni neprestano gasu novi život koji im Božji Duh dodeljuje.

Ovo se otkriva u Stefanovim rečima upućenim jevrejskim vođama njegovog vremena. Oni su činili ono na šta ih je sasvim prirodno podsticala neobraćena ljudska priroda. „Tvrdovrati..., vi se jednako protivite Duhu Svetome, kako vaši očevi tako i vi“ (Dela apostolska 7,51).

To je aktivno otuđenje ili neprijateljstvo u odnosu na Boga. Nema nikakvog smisla u takvom postupanju, ali budimo realni – mi upravo to činimo. To je kao kad izgladneli ljudi iskorenjuju svaku malu biljku koja se pomalja iz tla i treba da donese rod. To je suludo!

Embrion novog života biva ubijen pre no što počne da raste

Isus je ispričao jednu parabolu da ilustruje sudbinu koja obično zadesi Njegovo seme istine.

„Gle, izađe sejač da seje. I kad je sejao,

- 1) Jedna zrna padoše kraj puta, i ptice dođoše i pozobaše ih.
- 2) Druga padoše na kamenito tle, gde nemahu mnogo zemlje, i odmah iznikoše, jer nemahu dubinu zemlje. A kada sunce sinu, sagore ih, i kako nemahu korena, osušiše se.
- 3) Treća padoše u trnje, i naraste trnje i uguši ih.“ (Matej 13,3-7)

On je potom objasnio svoju priču. Sejač predstavlja Njega, koji seje seme „dobre vesti“ u svako ljudsko srce i na svakom mestu, zahvaljujući radu Svetoga Duha – „vetra“. Međutim, On kaže da „je okorelo srce ovoga naroda i ušima teško čuše, i oči svoje zatvoriše da kako ne vide očima i ne čuju ušima“ (Matej 13,15). Nema svrhe sejati seme u zemlju koju je mnoštvo ugazilo i napravilo stazu. Čak i ako mnogo semena padne na tvrda srca, ono ne može da se ukoreni.

Isusovo objašnjenje je tako jednostavno da ga i dete lako može pojmiti

1) „Svakome koji sluša reč o carstvu – a ne razume – dolazi zli i otima što je posejano u njegovom srcu, to je kraj puta posejano.“

2) „A posejani na kamenito tle, to je koji reč sluša i odmah je s radošću prima; ali nema korena u sebi, nego je nestalan, pa kada nastane nevolja ili gonjenje zbog reči, odmah se sablažnjava.“

3) „A posejani u trnje, to je koji reč sluša, no briga za ovaj svet i prevara bogatstva guši reč, te neplodan biva“ (stihovi 19-22). Do sada je to loša vest.

Ali čekajte, postoji u preostalom delu priče i dobra vest:

4) „Četvrta pak padoše na dobru zemlju i donošahu plod, jedno po stotinu, drugo po šezdeset, a treće po trideset.“ „A posejani na dobru zemlju, to je koji sluša reč i razume“, objasnio je Isus (Matej 13,8.23). On je neko ko *veruje* u dobru vest, ko je prima, pozdravlja je dobrodošlicom i stalo mu je do nje.

On joj *dopušta* da uđe u njegovo srce umesto da pozove ptice pokraj puta da je se domognu, da dozvoli trnju da je uguši, ili prepusti skrivenom „kamenju“ gajenih telesnih želja da spreči razvoj njenog korena. *On jednostavno ne vrši abortus, zvani neverstvo, da bi je ubio.* To je viđenje dobre vesti iz Isusove parabole.

Niko još nije shvatio koji je to dinamički faktor koji *proizvodi* novorođenje, zato što se ljubav nikada ne može videti. Isus je unapred ispričao Nikodimu priču o svom krstu, što ovaj naravno nije mogao da razume te noći. Ali ono što je čuo ostalo je duboko u njegovom umu sve dok nije video šta se dogodilo; tada se sve uklopilo, i on je iskoračio iz svog skrovišta da bi se otvoreno poistovetio sa Hristom.

Novorođenje nije moguće ukoliko čovek ne vidi i ne ceni ono što se dogodilo na krstu

Isus je dalje objašnjavao:

„I niko se nije popeo na nebo – sem onoga što je sišao sa neba, Sin čovečiji. I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba da se podigne Sin čovečiji, da svaki – ko veruje – ima u njemu život večni“ (Jovan 3,13-15).

Isus podseća na nešto što se desilo tokom Izrailjevih lutanja kroz pustinju. Narod je putovao kroz pustinju ka obećanoj zemlji (da, bilo je tegoba). Ali tačno prema obrascu koji važi za sva ljudska bića, oni su svoje poteškoće činili još gorim tako što su verovali u lošu vest: „Narod je na putu postao nestrpljiv“ (NIV¹). „I vikaše narod na Boga i na Mojsija: zašto nas izvedoste iz Egipta da izginemo u ovoj pustinji?“ (4. Mojsijeva 21,4.5). Oni nisu morali da umru, jer ih je Bog vodio; sami su prizivali avet propasti, bez ikakvog razloga (Psalam 105,37). Njihove sumnje pretvorile su se u sušto neverovanje, nepotrebno su brinuli o nečemu što je bilo plod njihove bezverničke mašte. *Međutim, takvo ponašanje bilo je greh.*

Napad otrovnih zmija

Grešno neverovanje i gundanje lišilo je narod Božje posebne zaštite koja bi im po pravu pripadala. To što je Mojsije načinio zmiju od mesinga i podigao je visoko na jednoj motki predstavljalo je slikovito proročanstvo o Hristu koji će biti podignut na krst.

¹ New International Version

„I gospod reč Mojsiju: načini zmiju vatrenu, i metni je na motku, i koga ujede zmija, neka pogleda u nju, pa će ozdraviti... Koga god ujede zmija, on pogleda u zmiju od medi (mesinga), i ozdravi“ (4. Mojsijeva 21,8.9).

Ali, kako jedna zmija otrovnica može da prikazuje Hrista? Evo odgovora: „Onoga koji nije znao greha Bog je učinio grehom za nas, da mi u njemu postanemo pravednost Božja“ (2. Korinćanima 5,21). Tu vidimo koliko nam se Hristos približio. On nikada nije zgrešio, ali se do te mere poistovetio s nama da je „uzeo“ našu palu, grešnu prirodu. Bio je „učinjen“ nečim što On u stvari nije. U tom smislu se naše spasenje povezuje sa „zmijama“.

Zapazite koliko je bilo lako isceliti se: *sve što je narod trebalo da čini bilo je da pogleda*. Isus je rekao Nikodimu: ima nečega na krstu što valja videti – *pogledaj*. No, to je više od upornog promatranja raspeća. „Pogledati“ znači verovati u tom smislu da srce ceni ono što je Hristos platio – umro je na krstu da bi „nas radi bio učinjen grehom“ i da bi nas spasio. (To je značilo da je On umro smrću koju smo mi zaslužili.)

Osoba bolesna od greha biva isceljena ukoliko ceni ono što je On učinio. I, naravno, isceljenje je tačno isto to što i novorođenje.

Zatim je Isus izgovorio dobro poznate reči koje su postale najomiljeniji stih u čitavoj Bibliji: „Jer Bogu tako omilje svet da je i sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni“ (Jovan 3,16 – Karadžić).

Očigledno, sila se nalazi u Onome na krstu, a ne u drvenim gredama samog krsta. Kako se grešna srca menjaju kad počnu da veruju i cene Božji čin ljubavi i davanja?

Jedan od Hristovih sledbenika pojašnjava kako je to funkcionisalo u njegovom slučaju. On to izražava kao princip koji deluje u svakom onom ko pogleda i kaže „hvala“ za ono što je Hristos ostvario. Pavle se branio od optužbe da je njegova bezrezervna predanost Hristu praktično bezumlje (njegova vera delovala je slično onoj „silovitosti“ o kojoj je Isus govorio u našem prethodnom poglavlju). On je prolazio kroz neverovatne nevolje i progonstva zbog Hrista, ali - skoro neverovatno zvuči – pevao je od radosti dok je sve to doživljavao.

Misao da je on uopšte nešto žrtvovao kao da nije prolazila kroz njegov um. Više puta je bio bičevan (a jednom i kamenovan skoro do smrti!), bacali su ga u tamnicu, postio je, trpeo hladnoću nedovoljno odeven, doživljavao brodolom, glad, osećao umor od svega. Njegova karijera misionara nastavila se decenijama, do duboke starosti. Zašto on nije obuzdao tu svoju pobožnost spremnu na žrtvovanje sebe, da bi se skrasio i uživao u valjano stečenoj penziji? Zar nije bilo vreme da počne da razmišlja o prednostima stavljanja sopstvene ličnosti na prvo mesto?

Ne, za njega nije. On kaže: „Jer ako nismo bili pri čistoj pameti – to je bilo za Boga; ako smo razboriti – za vas smo. Jer Hristova ljubav nas obuzima kad smo došli do ovoga zaključka: jedan je umro za sve; znači da su svi umrli [to jest, svi bi bili mrtvi da On nije umro za njih; i mi smo se toliko poistovetili s Hristom da smo, kad je On umro, umrli i mi²]. A on je umro za sve, da živi više ne žive sami za sebe, nego onome koji je za njih umro i vaskrsnut bio.“ (2. Korinćanima 5,13-15).

Ovde vidimo nešto što je izgledalo nemoguće razumeti. Pavle nije bio bolja osoba od nas, niti je bio veći heroj. On je jednostavno *nešto video* što je sva njegova žrtvovanja činilo lakim:

- On je *video* da bi se našao u grobu bez nade da „Neko“ nije umro umesto njega.
- On je *video* da svaki sledeći udisaj duguje Hristovoj žrtvi na krstu.
- On je *video* sebe kao roba kupljenog ljubavlju, koji odgovara na tamo prolivenu krv.
- O je *video* da ništa što je posedovao ne može da računa kao stvarno svoje.

Otuda bi on mogao da zapeva duhovnu pesmu Ajzaka Votsa:

² tj. u Njegovoj smrti sadržana (obuhvaćena) je i naša smrt

„Kada gledam čudesni krst Golgote,
Na kojemu Gospod slave strada,
Tad sve je ništa spram te lepote,
I gordost moja u prah pada.

I kada bi sav svet pripao meni,
Time bih vratio tek mali deo,
Jer Božja ljubav što me pleni,
Zahteva dušu i život ceo.“

Baš kao što su Izrailjci koji su verovali bili lako izlečeni od smrtonosnih zmijskih ujeda, isto se tako lako novorođenje dešava u srcu svakoga ko „vidi“ krst onako kako ga je Pavle video.

Razume se, on ga nije doslovno video – budući da nije pripadao prvobitnoj dvanaestorici. Video ga je *verom*, i njegovo iskustvo je stoga ohrabrenje za nas koji ga takođe nismo nikada doslovno videli. Ono što je on video verom izgleda da je na njega ostavilo mnogo dublji utisak nego stvarni događaj na apostole koji su bili očevici svega toga. Niko od njih, čini se, nije tako živo uhvatio njegov smisao kao što je to Pavle uspeo. To je od posebnog značaja za nas koji nikada nismo videli sam fizički događaj poput jedanaestorice (ni hiljade filmova ne mogu to da prikažu!). Mi smo izuzetno srećni zato što ta ista *verom nadahnuta pobožnost* može biti i naša. Zahvaljujući veri, Pavle je morao imati bolju vest od ostalih apostola! Vera oštrije razaznaje od naših fizičkih očiju.

Pretpostavite da neko gleda, ali ne ceni Hristovu žrtvu. Srce može da otvrdne ukoliko odlučimo da *ne* verujemo, što odmah postaje greh „neverstva“. Isus dalje govori Nikodimu da niko neće biti izgubljen usled svojih prošlih greha, jer je Hristos već umro i platio za njih kaznu. Naše sopstveno *neverovanje* navodi nas na osuđivanje po principu „uradi sam“:

„Bog, naime, nije poslao Sina u svet da sudi svet, nego da se svet spase njegovim posredstvom. Ko veruje u njega, tome se ne sudi; a ko ne veruje – već je osuđen što nije verovao u ime jedinorodnoga Sina Božjeg. A ovo je sud: svetlost je došla na svet, a ljudi zavoleše mrak više nego svetlost, jer dela njihova behu zla“ (Jovan 3,17-19).

Dakle, sudbina svakog čoveka zavisi od reakcije srca na taj krst. Novorođenje se događa ne tako što ćemo *uraditi* ovaj ili onaj nemogući zadatak, već gledanjem očima iskrene vere u ono šta taj „čudesni krst“ znači. Isceljujuća moć nalazi se u samoj reči; ona sadrži dobru vest. A ona je već vaša; već vam je bila data „u Njemu“; nemojte je odbaciti.

Neka ona uđe u vaše srce. Neka uhvati korena. Nemojte izvršiti „pobačaj“. Negujte je. Molite se Bogu svom svojom dušom za Njegov dar vere. On je obećao da će vam dati sve, i ono najmanje, što ste voljni da negujete.

Ne postoji tako nešto kao što je loša vest, sem ako je tražimo, ako se za nju odlučimo i time svojevolljno navučemo na sebe konačnu osudu – izabrati tamu iako smo prethodno videli Svetlost.

JOŠ VIŠE O TOJ DOBROJ VESTI: BOŽJA LJUBAV JE AKTIVNA, A NE PASIVNA (Pogledajmo ponovo: da li je „novorođenje“ mučan posao?)

Znamo da nam je potrebno da se promenimo iznutra. Godinama smo ono što smo i to nas je utvrdilo na našim putevima, bar tako osećamo. Naši problemi su deo nas samih, u potpunosti, bez obzira da li je to požuda, apetit, ljubomora ili bilo šta što ima vlast nad nama. Kako možemo postati zaista različiti u odnosu na ono što smo?

Mi možemo promeniti boju svoje kose, ali kako da promenimo boju svojih očiju? Ako smo rođeni da budemo niski, kako možemo postati visoki? Samoživa osoba, kako se čini, nije u stanju da postane nesebična. I što je najbolnije, izgleda da je požudnoj, seksualno nečistoj osobi (otmičaru? zlostavljaču?) potpuno nemoguće da postane čistog srca – tako kažu naša sudska pravila. (Otuda i nastojimo da ih zauvek držimo pod ključem.)

A onda dolazi Isus kazujući nam da „ako se ko ne rodi odozgo, ne može videti carstva Božjega“ (Jovan 3,3). Mnogim ljudima ovo zvuči kao posmrtno zvono. „Ja sam ono što sam i nema načina da postanem drugačiji! Ako samo plavooki ljudi mogu da uđu u nebo, onda sam propao, pošto su moje oči smeđe boje!“

Sedite i pročitajte u celini 3. poglavlje Jovanovog jevanđelja. Bićete iznenađeni koliko Isusovo objašnjenje o novorođenju predstavlja samu dobru vest:

1. Zbog onoga što je Hristos ostvario svojom žrtvom, Sveti Duh je postao novi „roditelj“ svakog čoveka. Kada je „osenio“ Devicu Mariju da bi donela na svet Isusa, On je u ljudski rod usadio božansko seme večnog života koji će se razviti iz njega. On neprestano seje seme istine u ljudska srca, jer Hristos je „istinita svetlost, koja osvetljava svakog čoveka“ koji dolazi na svet (Jovan 1,9). Podsticati ljude na novorođenje isto je kao „kad majka rađa dete. Osećam istu muku za vas dok se Hristova priroda ne obrazuje u vama“ kaže Pavle (Galatima 4,19 – prevod GNB).

2. Novorođenje ne znači da vi sami sebe ponovo „rađate“ (izvinite, potreban nam je tu novi glagol!). Isus je rekao: „Vetar duva gde hoće... Tako je sa svakim koji je rođen od [Svetog] Duha.“

3. Dakle, nemojte izvršiti „abortus“ tog novog života koji Sveti Duh stalno stvara u vama. Prestanite da mu se odupirete. Kad proniknete u ono što se dogodilo na krstu, spoznaćete da se tamo nalazi sila koja preobražava srce i život. Pavle je to ovako izrazio:

„Ja se, naime, ne stidim jevanđelja [dobre vesti] jer je ono sila Božja za spasenje svakome ko u njega veruje... pravednik će živeti od vere“ (Rimljanima 1,16.17). Isti apostol kazao je Korinćanima: „Jer sam odlučio da među vama znam samo Isusa Hrista – i to raspetoga... Moj govor i moja propoved ne beše u nagovorljivim rečima ljudske mudrosti, nego u dokazivanju Duha i sile“ (1. Korinćanima 2,2-4). Nije nemoguće da i mi isto tako jasno shvatimo kao što su to razumeli Korinćani!

Ono što je preokrenulo svet bila je moćna istina prikrivena u jednoj prilično nejasnoj reči

Prestrašeni neprijatelji jevanđelja priznali su da je uticaj apostola bio ogroman: „Ovi što su ceo svet uzbunili, došli su i ovamo“ (Dela apostolska 17,6).

Reč koja je izvršila taj veliki podvig bila je reč malo korišćena u grčko-rimskom svetu – grčki termin *agape*. Značila je „ljubav“, ali bila beskrajno daleko od naše uobičajene ideje o „ljubavi“.

Ispostavilo se da je ona nosila u sebi pozitivnu duhovnu snagu koja je menjala ljudski um. Podelila je čovečanstvo u dva tabora - jedan za, a drugi protiv te ideje. Oni koji su bili njeni zagovornici pretvorili su se u dinamične Isusove sledbenike, spremne da izgube imovinu, da dopadnu tamnice, ili čak umru mučeničkom smrću.

S druge strane, oni koji su reagovali protiv nje, brzo su postali svirepi, krvožedni progonitelji onih koji su prihvatili ovu ideju o ljubavi. Niko nije mogao da čuje tu dobru vest o ljubavi *agape* a da ostane neopredeljen.

Tajanstveni eksploziv u toj verbalnoj „bombi“ bila je radikalno drugačija ideja o ljubavi, koju svetski filozofi ili moralni učitelji nikada nisu naučavali. Bio je to novi izum kojim su i prijatelji i neprijatelji ostali zatečeni.

Nije da ljudi drevnog sveta nisu imali nikakav koncept o ljubavi; oni su mnogo o njoj govorili. U stvari, Grci su imali tri ili četiri reči za ljubav (naši savremeni jezici imaju samo jednu). Međutim, ona vrsta ljubavi koju je izražavala *agape* nemilosrdno je sve ostale ideje o ljubavi razotkrivala kao ne-ljubav ili kao anti-ljubav.

Ljudski rod je iznenada shvatio da je ono što je bilo nazivano ljubavlju zapravo bila samo zamaskirana sebičnost. Ljudska psiha bila je ogoljena zahvaljujući tom novom otkrivenju. Ako ste je prihvatili sa dobrodošlicom, i sami ste se odevali u *agape*. Bivali ste promenjeni iznutra. Ako bi vas ona razljutila, cepanjem svoje haljine od tobožnje dobrote, pretvarali ste se u pobesnelog neprijatelja nove vere. *Otuda progonstva*. I niko nije mogao da vrati časovnik vremena unazad, jer *agape* je predstavljala ideju za čije je ispunjenje upravo došlo vreme.

Kada je Jovan uzeo pero da ispiše svoju čuvenu jednačinu „Bog je ljubav“ (1. Jovanova 4,8), morao je da se odluči između nekoliko grčkih reči. Svakodnevna reč – *eros* – nosila je sama po sebi prodornu snagu. Kao nešto tajanstveno i moćno, *eros* je smatran izvorom sveg života. Poput bujice koja nastaje probijanjem brane, on prelazi preko svih prepreka ljudske volje i mudrosti, kao talas emocija zajedničkih celom čovečanstvu. Bio je to izvor čuda stvaranja beba – duboka tajna. Ako je majka volela svoje dete, njena ljubav bila je *eros* – plemenita i čista. Slično tome i ljubav dece prema roditeljima od kojih zavise, i međusobna ljubav prijatelja. I uzajamna ljubav između muškarca i žene bila je nešto duboko i ozbiljno s čim se moralo računati.

Da li je Bog „eros“? – pitali su stari pagani

Da, odgovarali su njihovi filozofi, uključujući velikog Platona, zato što je *eros* jači od ljudske volje. On stvara porodice i prijatelje. I on boravi u svakome po prirodi. Prema tome, on mora da je iskra božanstva.

Za drevne narode, ljubav je bila daleko više od onoga što je „ljubav“ za nas danas: „slatka tajna života“, eliksir koji inače nepodnošljivo postojanje čini snošljivim. Platon se nadao da će preobraziti svet nekom vrstom ljubavi koju je on smatrao „nebeskim *erosom*“. Reči izvedene iz termina *eros* imaju danas isključivo seksualno značenje, ali je Platon želeo da svet izvuče iz te močvare pomoću ideja koje duhovno uzdižu, pomoću nečeg plemenitog i nadahnjujućeg. Temelj toga bilo je penjanje ka sve većim visinama, izvlačenje iz gliba čisto fizičke senzualnosti, stremljenje ka većem dobru za dušu. Veoma duhovno.

Ali, Jovan nikada nije mogao da natera sebe da napiše kako je Bog *eros*. On je uznemirio mislioce svoga doba, govoreći: „Bog je *agape*.“ A između te dve ideje pruža se ogroman ponor, veći od odstojanja između istoka i zapada. Nema ni dobre vesti ni sile u *erosu*, nego su obe sadržane u ljubavi *agape*.

Dva suprotstavljena koncepta ljubavi

Kako se *agape* tako mnogo razlikuje od uobičajene ideje o ljubavi? Kako je apostolska ideja mogla da predstavlja takvu pretnju za Platonov plemeniti koncept?

Odgovor se nalazi u nekoliko oštih kontrasta:

1. Uobičajena ljudska ljubav zavisi od lepote ili dobrote svog objekta. Mi biramo za prijatelje one koji su ljubazni prema nama, koji nam se sviđaju. Zaljubljujemo se u osobu suprotnog pola koja je lepa, srećna, inteligentna i privlačna, a odvrćemo se od osobe koja je ružna, opaka, neznanica ili neprijatna. Nasuprot tome, *agape* nije podstaknuta lepotom ili dobrotom svog objekta, niti od njih zavisi. Ona stoji sama, suverena, nezavisna. *Otuda je ona slobodna da voli i rđave ljude, čak i neprijatelje!* Niko od drevnih ljudi nikada nije ni sanjao o takvoj ljubavi.

Oni imaju jednu priču da bi ilustrovali najuzvišeniju ideju o toj ljubavi. Admet, plemenit, lep mladić sa izvrsnim ličnim kvalitetima, razboleo se od bolesti za koju je proročište bogova izjavilo da će biti fatalna, ako neko ne bi umro umesto njega. Njegovi prijatelji išli su od jednog do drugog: „Da li bi bio voljan da umreš za Admeta?“ „Izvinite“, govorili su oni, „mi ga volimo, ali ne bismo umrli umesto njega.“ Kad su upitali njegove roditelje, ovi su kazali: „Oh, volimo svog sina, ali, žao nam je, ne bismo mogli da umremo za njega.“ Konačno su njegovi prijatelji upitali lepu devojkicu koja ga je volela, Alcestu. „Da“, odgovorila je ona, „zato što je on tako dobar čovek i zato što je toliko potreban svetu, ja sam voljna da umrem za njega!“

Filozofi su likovali: „*To je ljubav – neko ko je spreman da umre za dobrog čoveka!*“ Ali su apostoli prigovorili da to i nije nešto naročito. „Jedva će ko umreti za pravednika; za dobroga možda bi se ko i usudio da umre. Ali Bog pokazuje svoju ljubav prema nama time što je Hristos umro za nas kad smo još bili grešnici“ (Rimljanima 5,7.8).

Vest poput ove ili vam sasvim obuzme dušu, ili učini da pobesnite od gneva.

2. Prirodna ljudska ljubav počiva na osećanju potrebe. Ona se sama po sebi oseća praznom i potreban joj je objekat da obogati sopstveni život. Muž voli svoju ženu zato što mu je potrebna, a žena voli svog muža iz istog razloga. Dva prijatelja vole jedan drugog zato što su neophodni jedan drugom. Svako se oseća praznim i usamljenim bez odgovarajuće druge osobe.

Beskrajno bogata sama po sebi, *agape* ne oseća nikakvu potrebu. Apostoli su govorili da nas Bog voli ne zato što smo Mu potrebni, već zato što je On *agape*. „Jer vi znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista, da je on, budući bogat, postao siromašan vas radi da se vi obogatite njegovim siromaštvom“ (2. Korinćanima 8,9). Mi smo zapanjeni idejom o ljubavi koja „ne traži svoje“ (1. Korinćanima 13,5). Čak i crkve izgleda bivaju navedene da Božju ljubav predstave kao ljubav koja traži svoje, nadahnutu „božanskim“ instinktom gramzivosti. Bog je u nama zapazio skrivenu vrednost, pretpostavlja se; i On je jednostavno napravio dobar pazar kad nas je „kupio“. Time se negira Božja istinska ljubav.

Mi počinjemo da ličimo na ono što obožavamo, te se mnoštvo njih klanja takvom „Bogu“ zato što i sami teže da naprave dobar pazar. Njihova religija je u suštini gramzivost – ono što oni žele da steknu jeste nebo i nebeska nagrada – i ta sebična pobuda goni ih napred. Kad *agape* prodre u njihovu egocentričnu sredinu, reakcija je dosta slična onoj koja se javila kad je *agape* granula i obasjala svet u vreme apostola. Sebična srca se preobražavaju, a neki „dobri“ ljudi se gneve.

3. Prirodna ljudska ljubav počiva na osećaju vrednosti. Mnogi Afrikanci još uvek se drže drevnog običaja plaćanja određene cene za nevestu, što verno odslikava još veću prepredenost u osnovi svih ostalih oblika naše kulture. Iznos koji valja platiti za nevestu zavisio je od troškova za obrazovanje koje su roditelji devojke uložili u nju. Obično je bilo dovoljno nekoliko krava za onu koja jedva ume da naškraba svoje ime; astronomski iznos zahteva se za devojke koje su završile na Oksfordu ili Kembridžu.

U principu, i mi smo isti. Mi razvrstavamo druge po kategorijama. Malo njih se prema đubretaru odnosi učtivo kao što bi to činili kad su u pitanju gradonačelnik ili guverner. Ako, poput vode koja teži da dostigne sopstveni nivo, „ljubite one koji vas ljube, kakvu nagradu imate? Zar ne čine to isto i carinici? I ako pozdravljate samo svoju braću, šta odviše činite?“ – pita Isus (Matej 5,46.47). Ljudi „slave tebe što ugađaš sebi“ (Psalam 49,18). Mi smo svi krajnje sebični.

Nasuprot tome, *agape* je osvežavajuće različita. Umesto da zavisi od vrednosti svog objekta, *ona u svom objektu stvara vrednost*.

Pretpostavite da u ruci držim jedan grubi kamen. Pokupio sam ga negde u polju. Ako pokušam da ga prodam, niko mi neće dati za njega nijednu paru. Ne zato što je kamen u suštini loš, nego zato što je isto toliko običan koliko i bezvredan.

A sada pretpostavite da ja mogu, dok ga držim u ruci, da zavolim taj kamen kao što majka voli svoju bebu. I pretpostavite da bi moja ljubav mogla da deluje kao alhemija i da ga pretvori u komad čistog zlata. Obogatio bih se.

To je ilustracija onoga što *agape* čini. Sami po sebi mi vredimo koliko i sumnjiva hemijska vrednost sastojaka našeg tela. Ali Božja ljubav preobražava nas u vrednost jednaku vrednosti Njegovog sopstvenog Sina: „Učiniću da će čovek više vredeti nego zlato čisto, više nego zlato ofirsko“ (Isaija 13,12).

Verovatno znate za neke primere ljudi sa dna, koji su preobraženi u osobe beskrajne vrednosti. Džon Njutn (1725-1807) bio je jedan od njih. Bezbožni moreplovac koji se bavio trgovinom afričkih robova, pretvorio se u pijanu propalicu i pao kao žrtva ljudi koje je pokušao da učini robovima. Najzad, *agape* se dotakla njegovog srca. Odustao je od svog gnusnog posla i preobrazio se u časnog nosioca radosne vesti. Milioni ga pamte po njegovoj himni koja otkriva da je postao „zlato čisto“:

„Čudesna blagodat!“ - kako to zvuči –
Za mene, bednika, bila je nada,
Nekada izgubljen, vraćam se kući,
Bio sam slep, al' vidim sada.

Od te blagodati drhti mi srce,
Al' nemam straha od onog časa
Kada je blesnula kao sunce
I kad sam verom primio Spasa!

4. Prirodna ljudska ljubav smatra da mora poći u potragu za Bogom. Sve neznabožačke religije zasnovane su na ideji da nam Bog izmiče, baš kao i lek protiv kancera. Ljudi zamišljaju da se On s nama „igra žmurke“. Da se povukao i udaljio od ljudskih bića. Jedino su posebni ljudi dovoljno mudri ili pametni da otkriju gde se On skriva. Milioni idu na duga hodočašća u Meku, Rim, Jerusalim, ili druga svetilišta u potrazi za Njim. Stari Grci su nas sve nadmašili u gradnji veličanstvenih mermernih hramova na najvišim brdima, osećajući da tu moraju *potražiti* Boga.

I opet, *agape* se pokazala kao nešto sasvim suprotno. Ona nije ljudsko traganje za Bogom, već *Božje traganje za čovekom*: „Jer je Sin čovečij došao da nađe i spase što je izgubljeno“ (Luka 19,10 – *Karadžić*). Pastir je ostavio svojih devedeset devet ovaca koje su bile bezbedne i izložio sopstveni život opasnosti da bi pronašao izgubljenog. Žena je upalila sveću i pretražila kuću kako bi pronašla jedan izgubljeni dinar. Duh Božji tragao je za srcem bludnog sina i vratio ga kući. Nema nijedne priče u Bibliji o tome da izgubljena ovca mora da pronađe svog pastira!

Pavle je prosto bio opsednut ovom sjajnom idejom: „A pravednost koja je od vere ovako govori: „Nemoj da kažeš u svom srcu: ko će se popeti na nebo? To jest, da svede Hrista. Ili ko će sići u bezdan? To jest, da izvede Hrista iz mrtvih. Nego šta ona govori? – 'Blizu ti je reč, u tvojim ustima i u tvom srcu', to jest, reč vere koju mi propovedamo“ (Rimljanima 10,6-8).

Ta „reč vere“ tesno je povezana sa ljubavlju *agape* kao fotografski negativ sa fotografskim otiskom. Vera je odgovor skrušenog ljudskog srca na to izvanredno otkrivenje *agape*, a Pavlova je poenta da nam je ta reč *blizu*. To dokazuje da vas Bog već traži tamo gde ste se sakrili. Dobri Pastir je uvek u pohodu, tragajući za vama.

Ali zar Biblija ne kaže da je na nama da tražimo „Gospoda dok se može naći“ (Isaija 55,6)? Da, ali tekst nastavlja dalje da bi naglasio Božju *blizinu*, a ne Njegovu *udaljenost*. Jevrejska reč za tražiti (*dharash*) znači „raspitivati se za“, tražiti u smislu birati. Isaija nastavlja: „Prizivajte ga dok je blizu“, ukazujući da je Gospod već veoma blizu nas (videti takođe Dela apostolska 17,27). Problem je u tome što mi nismo shvatili koliko nam je On blizu! I ponovo, ova ideja zapanjuje ljudski um.

5. Naša ljudska ljubav uvek nastoji da se popne više. Svaki prvak želi da što pre pođe u drugi razred; dete koje ima šest godina kaže: „Uskoro ću napuniti sedam.“ Niko ko traži posao ne želi niži, već viši položaj. Državni političari čeznu da uđu u nacionalnu igru, i verovatno svaki senator u izvesnom trenutku sanja da dospe u Belu kuću.

Ko je ikada čuo da je neki predsednik države dobrovoljno dao ostavku kako bi postao seoski sluga? Platon sa svojom idejom o ljubavi nikada ne bi mogao tako nešto da zamisli. A ni mi!

Ono što je začudilo stari svet bio je pogled na Nekog višeg od predsednika koji se spuštao sve niže i niže, sve do sprave za mučenje i smrti zločinca. U tekstu Filibljanima 2,5-8 koji verovatno predstavlja prikaz Pavlove omiljene vesti, možemo pratiti sedam jasno ocrtanih stepenika kojima se Hristos spuštao da bi nam pokazao šta je to *agape*:

1. „Iako je bio u obličju Božjem, On nije smatrao jednakost sa Bogom nečim što treba prigrabiti“ (6. stih – *prevod sa eng.*). Kad dospemo do visokih položaja u politici, biznisu, pa čak i u crkvi, u našoj je prirodi da brinemo da ne padnemo. „Neugodno spava krunisana glava“, veli jedna stara poslovice. Ali Sin Božji se dragovoljno odrekao krune, motivisan tom ljubavi *agape*.

2. On „je ispraznio samoga sebe“ (7. stih – *prevod sa eng.*), ili „lišio sebe ugleda“ (NKJV). Mi ljudi borićemo se do smrti za svoju čast ili ugled. Ali odvažna, hrabra dela nisu uvek isto što i isprazniti sam sebe, kao što je to Hristos učinio, jer neko može predati „telo svoje da bude spaljeno“, a da mu ipak nedostaje *agape*. Kad Pavle kaže da je Hristos „ispraznio sam sebe“, on je pri tom govorio o dobrovoljnom predanju za *večnost* svega što nam je drago, a što je gotovo nemoguće učiniti nezavisno od *agape*.

3. On je „uzeo obličje sluge“, doslovno, roba (7. stih). Možete li zamisliti neki sumorniji život od onog kad je čovek stalno prisiljen da radi bez plate i zahvalnosti? Za anđele je rečeno da su sluge, „službeni duhovi“ poslani da nam služe (Jevrejima 1,14). Da je Sin Božji postao jedan od njih, to bi već bilo veliko poniženje za njega, budući da je bio njihov Zapovednik. No, On se spustio još niže:

4. On je „postao sličan ljudima“ (7. stih) – Bog Ga je učinio „malo manjega od anđela“ (videti Psalam 8,5). Ne do veličanstvenog sjaja poput sunčevog u kome je, kako to kaže 1. Mojsijeva, Adam bio stvoren, nego do najnižeg nivoa palog čoveka. Bilo je to stanje duboke uniženosti svojstvene grčko-rimskom svetu. Nijedno ljudsko biće nije nikada tako nisko palo a da Sin Božji nije mogao da dopre do njega tamo gde se nalazio. A kad *agape* jednom prokrči put do našeg srca, svi zaostali tragovi onog duha „svetiji-sam-od-tebe“ nestaju pred njom i mi shvatamo da je moguće dopreti do srca drugih ljudi.

5. „I našavši se u liku kao čovek, on je unizio samoga sebe“ (8. stih). Drugim rečima, On nije rođen, kako to poslovice kaže, sa „srebrnom kašikom“ u ustima. Niti je došao na svet u Cezarevoj ili Irodovoj palati. Njegova majka rodila ga je u štali neugodnog mirisa, primorana da ga umota u krpe i položi u magarčeve jaslje. Ja sam do sada sreo samo jednu osobu rođenu u štali sa pilićima i kozama!¹ Hristos je vodio mukotrpan život seljanina. Ali, ni to nije bilo dovoljno.

6. On je „postao poslušan do smrti“ (8. stih). Ova bremenita rečenica znači nešto drugo od samoubistvenog ludog skoka u prazno. Nijedno samoubistvo nikada nije „poslušnost do smrti“. Tu je u pitanju *neposlušnost*, želja da se izbegne odgovornost. Vrsta smrti kojom je

¹ Pisac je dugi niz godina radio u Africi kao misionar

Hristos pokazao da je „poslušan“ nije predstavljala izbegavanje odgovornosti. To nije ličilo na Sokratovo ispijanje otrova od kukute. Bila je to živa, svesna osuda svake ćelije bića pred zahtevima pravde. Sedmi stepenik pri Hristovom spuštanju jasno označava stepen Njegovog poniženja:

7. „Do smrti na krstu“ (8. stih). U Isusovo doba, smrt na krstu smatrana je izuzetno ponižavajućom i beznadežnom. Ne samo što je bila jedna od najsvirepijih ikada smišljenih nego je bila i veoma sramna. Takav osuđenik nag je visio na krstu, a svetina bi često razdragano posmatrala agoniju umirućeg. Smrt na takvoj spravi za pogubljenje nosila je u sebi ugrađeni strahoviti užas, bez nade na ičiju pomoć.

Biti razapet značilo je da vas je nebo proklelo

Uvaženi stari pisac Mojsije izjavio je da je svako ko umre na drvetu „proklet pred Bogom“ (5. Mojsijeva 21,23). I svi su u to verovali. Kada bi zločinac bio osuđen na smrt mačem ili čak da bude živ spaljen, on je ipak mogao da se moli i veruje da će mu Bog oprostiti i milostivo ga pogledati. Mogao je pri umiranju da oseti izvesnu podršku.

Ali kada bi sudija rekao: „Moraš umreti na drvetu“, nestajalo je svake nade. Svi su očekivali da će Bog okrenuti leđa takvom jadniku. Otuda Pavle i kaže da je Hristos „postao kletva za nas, jer je napisano: 'Neka je proklet svaki što visi na drvetu'“ (Galatima 3,13). Smrt kojom je Hristos umro bila je smrt izgubljenih koji na kraju moraju propasti u beznadežnom očaju – ona koju Otkrivenje naziva „druga smrt“. Razume se, Hristu je bilo beskrajno teže da to podnese nego što će biti njima, zato što je Njegova osetljivost na patnju bila neuporedivo veća od naše.

Zamislite čoveka razapetog na krst. Gomila prilazi da mu se ruga kao što mi danas masovno odlazimo na fudbalsku utakmicu. Sličan staroj olupini od kola na koju deca bacaju kamenice, on je otpisano ljudsko biće, prepušteno poruzi i zlostavljanju u neizrecivom užasu. Vi čak ne smete da izrazite ili osetite sažaljenje ili saosećanje prema njemu, jer ako to učinite, idete protiv Božje osude. Vi ste na Božjoj strani ako ga gađate pokvarenim jajima ili paradajzom i ako ga proklinjete. Ljudi su razmišljali na takav način.

To je bila smrt do koje je Isus postao „poslušan“. U svom očajanju uzviknuo je: „Bože moj, Bože moj, zašto me ostavi?“ (Matej 27,46). Razmišljajte o ovome u tišini i dubokom strahopoštovanju. Trebalo je da vi i ja prođemo kroz sve to da On nije zauzeo naše mesto.

Uzgred budi rečeno, ova ideja o ljubavi *agape* iščezava iz uma mnogih koji tvrde da su Hristovi sledbenici, zato što se jedan paganski pojam neprimetno uvukao u naš način razmišljanja – učenje o prirodnoj besmrtnosti duše. Ta doktrina je zaista uperena protiv Hrista jer osporava Njegovu istinsku ljubav prema svetlu. Ako ne postoji tako nešto kao što je stvarna smrt, onda ni Hristos nije stvarno umro. Da je On otišao u raj onoga dana kad je umro na krstu (kako to mnogi pogrešno veruju zato što zarez u Luki 23,43 nije na pravom mestu), onda nije bilo ni istinskog Hristovog poniženja, ni prave smrti na krstu, ni umiranja drugom smrću.

Doktrina o prirodnoj besmrtnosti duše, logično, predstavlja Hristovu žrtvu kao varku, inscenirano podnošenje Božjeg gneva umesto grešnika, dok je u stvari On sve vreme bio ojačan da izdrži uzdanjem u nagradu.

Međutim, kada je Hrista na Golgoti obuzela tama, svetlost Očevog lica bila je potpuno povučena. Njegov vapaj. „Zašto si me ostavio?“ nije bio gluma. Isaija je bio u pravu: „Jer je dao dušu svoju na smrt“ (Isaija 53,12) – koja je jednaka „drugoj smrti“ (Otkrivenje 2,11).

Tako je pagansko verovanje u čovekovu prirodnu besmrtnost razvodnilo istinsko značenje ljubavi *agape*. To je počelo ubrzo posle apostolskih vremena, jer Hristos ovako opominje prvu od sedam simboličnih crkava u Otkrivenju: „Ali imam nešto protiv tebe, što si ostavio svoju prvu ljubav“ (Otkrivenje 2,4). Kad je Božji neprijatelj video kakva je sila sadržana u toj ideji o ljubavi, on je najpre poveo ranu Crkvu u otpad u pogledu tog suštinskog pitanja. I zaista se može dokumentovati, korak po korak, postepeno napuštanje ideje o ljubavi

agape od strane crkvenih otaca. Avgustin je napravio sintezu ljubavi *agape* i ljubavi usredsređene na sebe i nazvao je *caritas*. Ova je postala temelj srednjovekovnog katolicizma. Luter je pokušao da *agape* postavi na pravo mesto, ali, tužno je reći, njegovi sledbenici vratili su se doktrini o prirodnoj besmrtnosti, i ponovo je *agape* gotovo iščezla. Svet je danas zreo za oživljavanje biblijske doktrine o ljubavi *agape*.

Mi sada osećamo ponor koji odvaja ljudsku ljubav od *agape*

Ukoliko nije obogaćena ljubavlju *agape*, naša ljubav je *zaista prerusena sebičnost*. Čak i roditeljska ljubav može biti samo ljubav „koja traži svoje“.

Naša sadašnja epidemija bračne nevernosti dovoljan je dokaz o sebičnom aspektu seksualne ljubavi. Često je ljubav između prijatelja zasnovana na sebičnim pobudama. Nasuprot tome, *agape* „ne traži svoje“ i „ne prestaje nikada“ (1. Korinćanima 13,5.8).

Pošto je sve rečeno, ostaje još jedan dodatni kontrast između ljudske i Božje ljubavi: *Prirodna ljudska ljubav želi nagradu besmrtnosti; agape se usuđuje da je se odrekne*. Upravo je to preokrenulo sve vrednosne sisteme starog veka!

Bog nije napisao za nas enciklopediju da bi objasnio *agape*. Umesto toga, poslao je svog Sina da umre na krstu, da bismo je mi mogli videti. Njeno istinsko značenje jeste da je ona bezgranična, potpuna i večna. Hristos je otišao nas radi u grob, ne zato što je to zaslužio, nego zato što smo mi to zaslužili. U onih poslednjih nekoliko sati dok je visio na krstu u tami, On je ispio čašu ljudske bede do dna. Blistave sunčeve svetlosti u kojoj je hodio dok je bio na Zemlji sada je nestalo. Svaka misao o budućoj nagradi iščezla je iz Njegovog uma. On nije mogao da vidi drugu stranu iz mračnog i strašnog groba koji se otvarao pred Njim. Bog je *agape*, Hristos je Bog, a gle kako umire – smrću koju smo mi zaslužili. (Činjenica da Ga je Otac vratio u život trećeg dana ni na koji način ne umanjuje stvarnost Njegovog potpunog predanja na krstu nas radi.)

A sada dolazimo do nečeg uznemirujućeg. Nije dovoljno da kažemo: „Odlično, drago mi je što je On kroz sve to prošao; no, zar vi mislite da ja moram da naučim da volim *agape* ljubavlju? Nemoguće!“

Dobra vest ističe da za ljubav, koju mi smatramo nemogućom, Bog kaže da je moguća. Mi grešni, egocentrični smrtni ljudi *možemo* naučiti da volimo ljubavlju *agape*, jer Jovan kaže. „Ljubav [*agape*] je od Boga i svako ko voli [ljubavlju *agape*] od Boga je rođen i poznaje Boga. A ko ne voli [ljubavlju *agape*] nije poznao Boga, jer Bog je ljubav [*agape*]“ (1. Jovanova 4,7.8). Mojsije je najbolji primer čoveka koji je to naučio.

Jednoga dana Gospod ga je podvrgnuo testu. Izrailj je raskinuo zavet, klanjajući se zlatnom teletu; Bog je stoga predložio Mojsiju da ih zbriše sa lica zemlje božanskom „H-bombom“ i počne od nule s novim narodom – Mojsijevim potomcima. Mojsije je shvatio da je greh Izrailja ovoga puta bio suviše veliki da bi bio oprošten. Iskušenje da zauzme mesto Avrama, Isaka i Jakova kao otac nove nacije bilo je veoma stvarno. Video je sebe izloženog opravdanom gnevom Boga kome je već bilo dosta Izrailja. Mojsiju se činilo da je uzaludno moliti se Bogu da oprost izrailjskom narodu. Dakle, šta da učini – da prihvati ponuđenu čast i prepusti Izrailja propasti?

Mojsije se kidao i silno patio u duši. Nikada u životu nije toliko plakao. Oslušnite kako glasom isprekidanim od jecaja ovaj smrtnik poput nas pokušava da promeni Božji naum:

„Molim ti se, ovaj narod ljuto sagreši načinivši sebi bogove od zlata! Ali oprost im greh...“ Ovde Mojsije zastaje; ne može da dovrši rečenicu. On baca pogled na užas večnog pakla pred sobom ako bude delio sudbinu Izrailja. Ipak, odlučuje; rešava da propadne s njima: „Ako li nećeš, izbriši me iz knjige svoje koju si napisao“ (2. Mojsijeva 32,31.32).

Mojsije je položio test. Mogu da zamislim kako Gospod rukama ljubavi grli svog uplakanog slugu – ustanovio je da je pronašao čoveka po svom srcu.

Pavle je imao u svom srcu istu ljubav *agape*, jer je on takođe želeo da bude „odlučen od Hrista“ u korist svog izgubljenog naroda (videti Rimljanima 9,1-3). Svako ko shvata šta je u

stvari krst i veruje, doživljava čudo *agape* ljubavi u svom sopstvenom srcu. On otkriva za sebe koliko je tačno da je Hristovo jevanđelje [dobra vest] „sila Božja na spasenje svakome ko u njega veruje“ (Rimljanima 1,16). Njegova pažnja biva skrenuta sa sopstvene ličnosti, u kojoj nema spasenja, ka stvarnom izvoru sile.

Možete li zamisliti da bilo šta može predstavljati bolju vest od *agape*? Posmatrajte je; „vidite kakvu nam je ljubav dao Otac“ (1. Jovanova 3,1). Može li išta biti lakše od posmatranja te ljubavi?

JEDINI PROTIVOTROV ZA UŽASAN STRAH: IŠČUPATI GA IZ KORENA

(*Agape* uništava ono što strah čini užasnim)

Čak i životinje imaju neku vrstu ugrađenog straha. Od našeg najranijeg svesnog trenutka, taj bezimni ogromni strah od nepoznatog pritiska svakoga od nas. Tokom celog života, čak i u trenucima kad umiremo, mi neprestano živimo s njim. Srećni i bezbedni u jednom trenutku, možemo već u sledećem osetiti užasan strah, i srušiće se naše „kule blizakinje njujorškog Trgovinskog centra“.

Strah sa svojim korenom – zebnjom i uznemirenošću predstavlja sloj ljudskog postojanja. Kako je suviše dubok da bismo ga razumeli, on nas može učiniti bolesnim tako što nagriza životne snage naše duše sve dok bar jedan fizički organ ne oslabi i postane podložan bolesti. Mogu proteći godine pre nego što vidimo i osetimo da je oštećen, ali oslabljeni organi najzad propadnu, a lekari bivaju primorani da pokušaju da poprave štetu koju je prouzrokovao strah.

Ta sveopšta činjenica o ljudskoj prirodi prepoznaje se u jednoj od najradosnijih izjava o dobroj vesti, koja se može naći: *Hristos nas oslobađa od loše vesti koju donosi strah*: „Kako pak deca imaju učešća u krvi i ploti tako i on uze učešće u tome, da smrću obesnaži onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavola. I da izbavi one koji su strahujući od smrti celog života bili u ropstvu (Jevrejima 2,14.15; reč „obesnažiti“ u originalu ima značenje „paralisati“).

Sve dok osećamo taj strah od smrti, sve dotle smo „u ropstvu“. Uopšte govoreći, što više neko uživa u životu i što je zdravijeg uma i tela, to će se više gnušati smrti.

Smrt nije jednostavno odlazak na spavanje. San je odmor koji je uvek dobrodošao, dok je smrt nešto zastrašujuće. Ona je svesno, uništavajuće raspadanje svega što jednog pojedinca čini osobom. To znači da je sve ono što pretilo da naruši našu jedinstvenost ili vrednost kao osobe obojeno tom vrhunskom pretnjom, „strahom od smrti“, od čega je Hristos došao da nas oslobodi.

Sve što umanjuje snagu naše ličnosti predstavlja vid tog „straha od smrti“ koji ljudi osećaju „celog života“. O tom stalnom osećaju nesigurnosti koji muči sva ljudska bića u jednom ili drugom obliku upravo i govori Poslanica Jevrejima.

Neka vas niko ne zavarava da mislite kako vi nemate taj problem. Ako ste ljudsko biće, obavezno ćete se suočiti s tom žalosnom činjenicom i prihvatiti je. Čak i kraljevi i predsednici to znaju. Kada se jedan predsednik SAD-a našao u situaciji da izgubi predsednički položaj, i to vrlo sramotno, emocionalno se sasvim izgubio. Tako bi se osećala i svaka razumna osoba u sličnim okolnostima, sem ukoliko nije u potpunosti usvojila „dobru vest“ o kojoj govorimo. Bez obzira da li je neko tinejdžer ili je u svojim devedesetim, umanjeno osećanje sopstvene vrednosti je razarajuće iskustvo, a svaki njegov stepen predstavlja približavanje konačnom umanjenju – smrti.

Kako nas *agape* oslobađa od robovanja strahu?

Pošto Hristova žrtva savršeno pokazuje *agape*, ona je i savršeni lek za strah. „U ljubavi [*agape*] nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah, jer strah ima kaznu; a ko se boji nije došao do savršenstva u ljubavi [*agape*]“ (1. Jovanova 4,18). Da je to tačno vidi se po tome što *agape*, dok se suprotstavlja tom *konačnom* strahu i pobeđuje ga, u tom procesu savlađuje i sve manje strahove.

Tri stvarnosti leže u osnovi ove istine:

1. Kad je postao čovek, Hristos je postao naš lični predstavnik ili zamenik, u većoj meri no što advokat predstavlja svog klijenta na krivičnom sudu. Biblija kaže da zbog Adamovog greha svi umiremo (videti 1. Korinćanima 15,22). Tako smo mi od Adama nasledili ne samo smrt nego i robovanje strahu od smrti. Čitav ljudski rod bio je „u Adamu“.

To očigledno proizilazi iz činjenice da bez Adama mi ne bismo postojali. Ali dobra vest odmah dodaje: „Tako će i u Hristu svi oživeti“ (1. Korinćanima 15,22). Hristova pobjeda nad smrću i strahom od smrti postaju, dakle, automatski naša pobjeda na osnovu tog zajedničkog jedinstva s Njim. On je to ostvario za sve nas. (Setite se, Bog ne gleda ko je ko – svi učestvuju u tim blagoslovima sem ukoliko ne odluče suprotno).

Ovo doživljeno jedinstvo sa Hristom tako je stvarno da apostol Pavle kaže: „Ja sam sa Hristom raspet na krstu. Tako ne živim više ja, nego Hristos živi u meni. A što sad živim u telu, živim verom u Sina Božjeg, koji me je zavoleo i sebe predao za mene“ (Galatima 2,19.20). Vera je „lepak“ koji nas čvrsto vezuje sa Hristovim iskustvom, da tako kažemo. Nešto bliskije od simpatije ili čak empatije ujedinjuje nas s Njim, te Njegova smrt grehu i strahu postaje naša smrt grehu i strahu.

To jedinstvo s Njim takođe se vidi u Pavlovom iskazu: „Jedan je umro za sve; znači da su svi umrli“ (2. Korinćanima 5,14). Svi su umrli s Njim, i vera jednostavno doživljava Njegovu smrt i pobjedu nad našim neprijateljem, živeći naš život kroz sve to. Vera je ono što nas osposobljava da osetimo kako se Hristos osećao kad je prolazio kroz iskustvo krsta. Vera zapravo ulazi u Njegovu ljubav, u Njegovo iskustvo, i na taj način On isteruje strah iz naših srca. Ono kroz šta je Isus prošao, kroz to prolazimo i mi, ali „verom“.

Biblija ne uči da nas to što je Hristos postao naša zamena uopšte ne dotiče, tako da imamo izgovor što ne shvatamo i ne cenimo ono kroz šta je On prošao. On je zamolio svoje pospane učenike da „straže s Njim jedan sat [engl. prevod]“ i bio razočaran što su oni tako malo brinuli što se ponašaju kao deca u najkobnijem času zemaljske istorije, na vrhuncu agonije svog Učitelja (videti Matej 26,40). Što se više budemo poistovetili s Njim u tom „času“ kad je On pobedio strah, to će potpunije biti naše oslobođenje od straha. Svaka osoba istinski raspeta s Hristom (kroz veru) naučiće da prezire strah.

Budući da je sotona začetnik straha i da koristi užas kao jedno od svojih najefikasnijih oruđa, očigledno je da on želi da sakrije od nas otkrivenje Hristovog krsta. Upravo je tamo sotona bio „zbačen“ (Otkrivenje 12,10). Jedna od njegovih najvećih laži ogleda se u tome što nam govori da je nemoguće da shvatimo šta se dogodilo kada je Hristos umro za nas, baš kao što ne razumemo ni sve komercijalne začkoljice u organizaciji naše osiguravajuće kompanije. „Samo imajte poverenja“, to je sve, „i usmerite pažnju na nešto drugo“ – to je, po našem mišljenju domet našeg „hrišćanskog iskustva“. Samo „verujte u Njega“, to je sve; i zadovoljite se time da ostanete malo dete što se tiče razumevanja.

Ali to Njega beskrajno žalosti

Sotona želi da ostanemo deca u pogledu značenja ovog predmeta. Tačno je da kao smrtni ljudi mi nikada ne možemo *potpuno* da shvatimo i cenimo tu žrtvu, ali zadovoljiti se da ne napredujemo u njenom razumevanju isto je što i prezirati je. Naše razumno poistovećivanje sa Hristom u Njegovoj smrti omogućuje nam da delimo i Njegovu pobjedu nad strahom i smrću.

Ne samo što Hristos žudi da budemo u tešnjoj zajednici s Njim nego je i razočaran kad mi tome ne težimo. Kako biste se vi osećali da ste rizikovali svoj život da spasete voljenu osobu, a ona vam potom lakomisleno i površno zahvaljuje kao da ste samo pokupili novčić koji je ona ispustila? Jedan od razloga što mnogi još uvek u velikoj meri robuju strahu jeste to što odveć malo razumeju i cene ono što je Hristos učinio da bi nas iskupio.

2. Naša lična vera u Hrista omogućuje da s Njim podelimo Njegovu pobjedu nad strahom. Svi znamo koliko smo skloni da se poistovetimo sa glumcem u nekom filmu ili drami. Mnogi idu tako daleko da bez stida plaču, saosećajući sa glumcem ili glumicom. U takvim slučajevima zamene iskustva sa drugom osobom nema ničeg nalik otkupljenju, ali kad

„*vidimo Isusa*“ u Njegovoj agoniji kako se žrtvuje za nas, *onda je to otkupljenje*. Poistovećivanje s Njim donosi duši isceljenje, zato što se On istinski poistovetio s nama, a to onda proizvodi naše poistovećivanje s Njim. Plan Hristove bitke za savlađivanje straha i smrti prikazan je u sledećim rečima:

„Ali Isusa za malo učinjenog manjim od anđela vidimo slavom i čašću ovenčana za smrtnu patnju, da bi po milosti Božjoj za sve okusio smrt. Jer je dolikovalo njemu, za koga je sve i kroz koga je sve, pošto je mnoge sinove doveo u slavu, da stradanjima učini savršenim začetnika njihovog spasenja. Jer i onaj koji osvećuje i oni koji se osvećuju – svi su od jednoga; zbog toga se ne stidi da ih naziva svojom braćom... Kako pak deca imaju učešća u krvi i ploti, tako i on uze učešće u tome, da smrću obesnaži onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavola. I da izbavi one koji su strahujući od smrti celog života bili u ropstvu“ (Jevrejima 2,9-11.14.15).

Kada bismo sami morali da „okusimo“ sopstvenu stvarnu smrt, njen otrov bi nas zauvek uništio, jer nema nade na vaskrsenje posle „druge smrti“ (videti Otkrivenje 2,11; 20,14). Takva konačna smrt podrazumeva užas apsolutne samoosude koja će u potpunosti i večno uništiti ljudsku ličnost. Pošto su ljudska bića smrtna stvorenja, oni ni na koji način ne mogu podnositi neko dugotrajno uništavanje. Držati se takvog gledišta znači pasti u kontradikciju. Upravo je čovekova svest o osudi na sudu i izopštavanje od svetlosti i života ono stvarno mučenje koje predstavlja „druga smrt“.

Isus je „okusio“ smrt „za svakoga“ dok je visio na krstu u tami. Iako sam blagosloven, postao je „kletva za nas, jer je napisano: „Neka je proklet svako ko visi na drvetu“ (Galatima 3,13). Osećaj da Ga se Otac odrekao predstavljao je ispijanje veoma gorke čaše tuge, nezaslađene ni najmanjom nadom.

Premda se Isus bojao smrti (videti Jevrejima 5,7), nije ispravno reći da je On *podlegao* tom strahu. On se *suočio* sa strahom večnog odvajanja od Boga, i „za svakog“ osetio potpuni neizrecivi užas tog suštinskog straha. A ipak ga je u potpunosti pobedio.

Prava dimenzija Hristove ljubavi prema nama

Uz najdublje strahopoštovanje, mogli bismo reći da je Hristos u figurativnom smislu otišao u pakao, i da se zatim vratio. Apostol Petar je na dan Pedesetnice izgleda prepoznao da je to bila prava priroda Njegove žrtve: „Ali ga Bog oslobodi smrtnih bolova i podiže ga, jer nije bilo moguće da ga smrt drži“ (Dela apostolska 2,24). Prevod Kralja Džejmsa ovako prenosi Petrov navod Psalma 16,10: „Ti nećeš ostaviti moju dušu u paklu; niti ćeš dozvoliti da tvoj Sveti istrune“ („Pakao“ [jevrejski *sheol*] ovde znači večni grob.) Kad je Hristos „dao dušu svoju na smrt“ (Isaija 53,12), On je osetio da ga se Otac zauvek „odrekao“.

Niko od nas ne može ponoviti Hristovu žrtvu, jer bi to bilo nemoguće. On je bio beskonačni Sin Božji, a mi smo samo stvorenja čija bi žrtva (kad bismo i mogli da je prinesemo) bila bez ikakvog značenja. Mi nikada ne možemo biti sopstveni spasitelji. Ali možemo i te kako *ceniti* Njegovu žrtvu nas radi.

To isteruje iz naše duše naše uskogrude, egocentrične pobude. Zadivljeni i puni strahopoštovanja pred *agape* ljubavlju koja je odvela Isusa na krst, mi pokazujemo prezir prema sopstvenoj sebičnoj želji da samo izbegnemo kaznu večne smrti i zadobijemo raj zbog njegove nagrade. Iznenada, potpuno nova pobuda obuzima našu dušu – strastvena težnja da veličamo i proslavljamo Onoga koji nas je otkupio po tako beskrajnu cenu. To je kao kad bismo kazali: „Hvala ti što spasavaš našu dušu!“ Pri takvoj zahvalnosti, sebične pobude bivaju prevaziđene.

Isto tako sigurno kao što posle dana uvek usledi noć, ta nova motivacija iskorenjuje strah. Kad se vera poistoveti sa Hristom, čovek se nikada više ne oseća sam i usamljen, jer verom učestvujemo u Hristovoj nemilosrdnoj borbi sa neprijateljem u Njegovim strašnim časovima na Golgoti. Hristos je sagradio most koji prelazi preko ponora večne smrti; sada mi jednostavno prelazimo preko tog ponora „u Njemu“.

Na koji način jedino *agape* može da izdrži konačni test?

Biblijsko proročanstvo nam govori da će strah i užas biti sastavni deo konačnog testa - „žiga zverinog“. Sotonin usavršeni metod kušanja biće tako izvrstan da će privući u njegove redove sve one koji tada budu podložni užasu izazvanom grešnim robovanjem strahu.

„I učini da svi, mali i veliki, bogati i siromašni, slobodni i robovi, načine sebi žig na svojoj desnoj ruci ili na svom čelu. Da niko ne može ni kupiti ni prodati sem onoga ko ima žig, ime zveri ili broj njenoga imena“ (Otkrivenje 13,16.17).

Savremeno društvo je nasilno lišeno povezanosti sa zemljom i poljoprivredom, sabijeno u ranjivim megalopolisima, potpuno zavisno kad je reč o preživljavanju od ekonomskih integracija, sastavljeno od ljudi čiji je um doveden u željeno stanje većtim prezentacijama mas medija, nenadmašnih u pogledu stvaranja horor filmova i političkog okupljanja. Sve će se to iskombinovati da bi smrt postala pretnja koja uliva najveći do sada znani užas.

I možemo biti sigurni da će autor „žiga zverinog“ takođe izazvati užasni duhovni strah putem sotonskih falsifikata, lažnog hrista i lažnog svetog duha. Uključena u taj konačni test biće i njegova isfabrikovana pretnja o Božjoj večnoj osudi za sve one koji se usude da stanu uz istinu. Ako smo još uvek podložni strahu, propašćemo!

Opasnost od izgladnjivanja i ekonomskog i društvenog ostrakizma¹ prestrašiće mnoštvo onih koji nikada nisu naučili šta je *agape*, zato što nisu s Hristom klečali u Getsimaniji.

Ali postojaće jedan „ostatak“ koji se sa tom užasavajućom pretnjom suočava ispoljavajući sveto spokojstvo. Oni su pre svega opisani kao oni čije je „ime od postanka sveta ... upisano u životnoj knjizi Jagnjeta koje je zaklano“ (8. stih). *Zajednica sa Hristom kao raspetim Jagnjetom predstavlja tajnu njihove neustrašivosti*. Oni su takođe prepoznati kao ljudi „koji drže Božje zapovesti.“ Otkrivenje 14,12. Istinsko držanje zapovesti jeste iskustvo ljubavi *agape*, jer je samo „ljubav... ispunjenje zakona“ (Rimljanima 13,10).

3. Jovan dodaje još jednu duboku misao o tome kako ljubav pobeđuje strah. „Ljubav [*agape*] je kod nas došla do savršenstva u tome da mi imamo pouzdanje na sudnji dan; jer kakav je on, takvi smo i mi na ovom svetu“ (1. Jovanova 4,17). Bez takve ljubavi – *agape*, neizbežno je da se čovek zgrči od užasa kad se suoči s tim konačnim sudom. Međutim, ako ima *agape*, on neustrašivo hoda u Božjem prisustvu, pored svih svetih anđela, bez ikakvog stida i straha. Oni koji se poistovećuju sa Hristom jesu „marinci“ koji su se borili rame uz rame u najžešćim, najopasnijim bitkama sa neprijateljem naših duša, koje opasnost nije ni zbunila ni uznemirila. Naše učešće verom „sa Hristom“ u Njegovom pomirenju iskorenilo je strah iz naše duše, zato što je iskorenjena i egocentrična motivacija. Dakle, u duši nije ostalo ništa što bi na sudu moglo dovesti do osude.

„A ja sam daleko od toga da se hvalim (dičim) ičim drugim sem krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojim je svet za mene raspet i ja za svet“ (Galatima 6,14). Dobra vest o tom krstu predstavljaće radost koja nikada neće prestati.

¹ Ostrakizam je bila politička mera u antičkoj Atini koja se sastojala iz progonstva na 10, kasnije na 5 godina, kakvog uglednog građanina za koga su smatrali da se odviše osilio te da bi zbog toga mogao biti opasan. Prvobitno je bila uperena protiv ljudi koji su želeli da vrate tiraniju u Atini, ali se ubrzo pretvorila u sredstvo političkog razračunavanja među neistomišljenicima. Vešti političari su pomoću ostrakizma uspevali da se reše svojih najopasnijih protivnika.

U kontekstu ovog teksta autor je mislio na ekonomsko i društveno odbacivanje i progonstvo pojedinaca koji se ne budu složili sa verskim stavovima većine – *prim. prev.*

Bog neprestano pokušava da nas spase (Niko drugi nije toliko uporan)

Ako Bog pokuša da nas spase a potom odustane kad vidi koliko smo teški, to je loša vest. Ako je On stazu prema nebu učinio mučnom, a stazu koja vodi u propast lakom, to je takođe loša vest.

Šta, duboko u duši, mislite o Bogu?

Jedan od načina da to saznate bio bi da se zapitate da li je ova tvrdnja tačna ili pogrešna: „Lako je biti izgubljen, a teško biti spasen.“ Ako odgovorite „Tačno“, onda kao da je vaša osnovna ideja o Bogu neugodno slična razmišljanju čoveka koji je, pošto je dobio samo jedan talanat, iskopao rupu i zakopao blago u zemlju. Kad se gospodar konačno suočio s njim, sluga je uzvratio: „Gospodaru, znao sam da si tvrd čovek, žanješ gde nisi posejao i skupljaš gde nisi vejavao [Čarnič]; stoga sam se uplašio [engl. prevod]!“ (Matej 25,24.25)

Mnogi ljudi danas boje se Boga i vide Ga kao prilično „tvrdu osobu“ koja nam otežava da se spasemo, a čini lakim da budemo izgubljeni. I ako je to tačno, onda Bog sedi nezainteresovano, dok velika većina zemaljskih stanovnika, neopomenuta, srlja u stanje večne izgubljenosti. On dopušta da se staza prema paklu pretvori u najširi autoput kojim se bez ikakvog napora krećete ka večnoj propasti.

Štaviše, ako je ta uobičajena ideja tačna, onda On skriva put ka nebu tako vešto podižući sve moguće prepreke, sotonski smišljene da obeshrabre što više ljudi. I Bog stoji po strani, u senci, zadovoljno posmatrajući mase koje tom klizavom stazom idu u propast, dok samo šačica ljudi ima ono što je potrebno da prokrče sebi put kroz taj lavirint i uspešno stignu na nebo. I to je navodno „dobra vest“?

Prirodno ljudsko srce, sem u slučaju izrazitog čuda, u neprijateljstvu je sa Bogom (Rimljanima 8,7). Ko god misli da nikada nije imao ovaj problem naivan je, jer smo „mi svi nekada živeli u svojim plotskim (telesnim – *Karadžić*) požudama, čineći plotske želje i smeranja, pa smo kao i ostali po prirodi bili podložni Božjem gnevu“ (Efescima 2,3). Dobar način da se otpočne sa izbacivanjem tog zakopanog „gneva“ iz najdubljih dubina duše jeste otkriti istinu: *zaista je teško biti izgubljen, a lako biti spasen ukoliko čovek razume i veruje koliko je dobra vest stvarno dobra*. Bog je ličnost koja se mnogo više da voleti nego što smo to skloni da verujemo, a Njegova dobra vest mnogo je bolja nego što smo mislili.

Ne bi trebalo dovoditi u pitanje nešto što je Isus jasno kazao. Ipak, mnoštvo koje govori da veruje u Bibliju odustaje od jedne od Njegovih najjasnijih izjava: „Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti... Jer je moj jaram blag i moje breme je lako“ (Matej 11,28-30). Ljudska priroda je izgleda odlučna da veruje da je Njegov jaram težak. Mnogi smatraju da je biti pravi hrišćanin đavolski težak poduhvat, herojsko dostignuće čijem se ostvarenju može ponadati samo nekolicina.

Prirodno da takva jedna ideja obeshrabruje mnoge koji žele da slede Isusa

Pogledajmo takođe izveštaj apostola Pavla o njegovom ličnom razgovoru sa Bogom na putu za Damask. Pavle, tada još poznat kao Savle, pun besa okomio se na Isusove sledbenike, odlučan da se bori protiv njihove vere do poslednjeg delića svoje snage. Imao je novac, zvanični uticaj, javno mnjenje i crkvene sankcije na svojoj strani. Da li je on tu stazu smatrao „lakom“?

Spolja gledano, možda. Ali, čekajte. Mogli bismo pretpostaviti da je on, kao na nekakvom toboganu, jurio pravo u pakao. No, taj isti Isus, koji nam govori da je Njegovo „breme... lako“, rekao je Savlu: *put kojim ideš zapravo je „težak“*.

Evo kako Pavle opisuje svoje iskustvo:

„Kad sam pri tom putovao u Damask sa ovlašćenjem i odobrenjem od prvosveštenika, usred bela dana, na putu, o kralju [kralj Agripa], videh svetlost s neba, koja mene i moje saputnike obasja jače od sunčanog sijanja... I čuh glas kako mi govori jevrejskim jezikom: Savle, Savle, zašto me goniš?“ (Dela apostolska 26,12-15).

Božja istrajna ljubav

Činjenica je da je Bog istinski voleo Savla. Jadni čovek bio je uporan u svom zlom naumu, ali su prepreke bile postavljene na navodnom autoputu za pakao, a ne na stazi prema nebu! Grešnik Savle susretao se sa svim vrstama unutrašnjih prepreka koje su njegov put činile „teškim“. Sveti Duh ga je toliko voleo da je neprestano delovao na njegovu dušu ubeđujući ga u greh. Danju i noću Savle je osećao kao da ga neko dotiče „bodilom“: „Savle, ono što činiš je pogrešno. Zaustavi se! Okreni se nazad! Pred tobom je opasnost!“

Ni na koji način Sveti Duh nije hteo da dopusti Savlu da neometano, glatkom stazom juri u propast. Kako bi mogao da nastavi sa svojom bezumnom kampanjom protiv Hrista, Savle je morao da potiskuje i obezvređuje sva ta ubeđivanja i podsticaje Svetoga Duha. Gospod je toliko voleo Savla da mu je „otežavao“ pokušaje da uništi samog sebe.

Kad je Savle postao apostol Pavle, nikada nije zaboravio tu pouku. On je otkrio „dobru vest“. A Gospod nas voli ne manje nego što je voleo tog svojevolejnog čoveka iz starih vremena.

Hristos je „istinita svetlost, koja osvetljava svakog čoveka koji dolazi na svet“ (Jovan 1,9). Sveti Duh ne ograničava to dobro delo na samu šačicu favorizovanih ljudi, nego „dokazaće svetlu da ima greha“ (Jovan 16,8). Bog „želi da svi ljudi budu spaseni“ (1. Timotiju 2,3.4). *Nemojte nastavljati da osujećujete Njegovu nameru!*

Nešto što se često pogrešno čita i tumači

Kao primer Pavlove nezadržive „dobre vesti“, razmotrimo jedan od njegovih odlomaka koji se obično pogrešno razume, kao da govori suprotno od onoga što je apostol nameravao: „Jer plot [telo] živi protiv Duha, a Duh protiv ploti; ovo se jedno drugom protivi, da ne činite što biste želeli“ (Galatima 5,17).

Postoje dva načina da se ovo shvati: (1) Zlo na koje nas podstiče telo tako je snažno da je čak i Sveti Duh nemoćan da nam pomogne, i mi jednostavno nismo u stanju da činimo (dobre) stvari koje bismo hteli. Ili (2), dobro na koje Sveti Duh podstiče vernika postaje tako moćna motivacija da telo gubi svoju tiransku kontrolu nad njim, i Sveti Duh sprečava vernika u Hristu da čini zle stvari koje bi inače bio programiran da učini.

Tumačenje broj jedan je loša vest. Ideja bi bila ova: sve dok imate „telo“ u kome živite, osuđeni ste na neprekidni poraz. Otuda se mnogi osećaju prisiljeni da veruju. Njihovo iskustvo kao da stalno pojačava tu misao; jer, oni smatraju „telo“ svemoćnim. Nedoželjena ljubav, senzualnost, zavisnost od cigareta, alkoholizam, droge ili materijalizam guraju od sebe Duha; a iskušenje čini da Mu se takvi ljudi uzastopno suprotstavljaju. Svakako, Gospodnje srce je puno ljubavi za njih. On zna koliko su samo puta nakvasili suzama svoj jastuk, razmišljajući o sopstvenim promašajima u toku dana.

Tumačenje broj dva pojavljuje se kao najbolja dobra vest koju bi čovek mogao da zamisli. Sveti Duh je trenutno na poslu; On radi „protiv tela“. Dok smo mi možda mislili da prepreke predstavljaju smetnju na našoj stazi *ka nebu*, otežavajući je što je moguće više, stvarnost je drugačija: *On podiže prepreke na našem putu u propast*. On je jači od „tela“. Svakog trenutka svakoga dana, On čini vidljivim svoj uticaj „protiv tela“, protiv poriva naše grešne prirode, i *uz naš pristanak* uspeva da ih u potpunosti sve porazi. On toliko vremena provodi sa svakom osobom u toj stalnoj borbi protiv zla, kao da je ta osoba jedina na ovoj Zemlji.

Koje je od ta dva tumačenja tačno?

Ako joj se dopusti da govori u kontekstu, Biblija bez oklevanja izgovara dobru vest, budući da je samo ona u harmoniji sa Isusovim rečima o tome da je Njegov jaram „blag“. Upravo stoga što zna da moćni Duh Sveti podiže teški teret, On nas uverava: „Moje breme je lako.“

Ali nemojte sebe obmanjivati misleći da vas, pošto se obratite, vaša grešna priroda nikada više neće ponovo podsticati da činite ono što je zlo. Mi ne dobijamo „sveto telo“ sve dok smo na ovom grešnom svetu. Istinski obraćena osoba još uvek je podložna iskušenju, možda čak i više nego ranije. Sam Isus je „u svemu bio iskušan – slično nama“ (Jevrejima 4,15). Da li je iko bolji od Njega?

Čovek koji sledi Hrista ima isto grešno telo koje je uvek imao, ali nije više rob da „udovoljava željama tela“ [engl. prevod]“ (Galatima 5,16). Njega sada „Duh vodi“ (18. stih) ka novoj „slobodi“ (1. stih).

Imamo na svojoj strani Nekoga ko je više nego Spasitelj samo po imenu: „Jer, – što zakonu beše nemoguće, jer mu je telo oduzimalo snagu –, Bog je osudio greh u telu, poslavši, zbog greha, Sina svoga u telu jednakom telu greha, da bi se pravda zakona ispunila u nama, koji hodimo ne po telu nego po duhu.“ (Rimljanima 8,3.4 – *Bakotić*)

Neko će možda upitati:

„Kako se moglo desiti da to ranije nisam saznao?“

„Izgubio sam silne godine mučeći se zbog pogrešnog verovanja!“ Neprijatelj je napravio plan da učini nejasnim čisto, istinito jevanđelje, iskrivio ga i pretvorio u lošu vest.

Ako ste bar donekle počeli da Boga sagledavate u drugačijoj svetlosti, kao Nekog ko stoji uz vas, što nikada ranije niste mogli ni da zamislite, radujte se tom otkrivenju.

Danas skoro svi misle da TV deluje snažnije od molitvenog sastanka – mamac sveta ima više privlačnosti od službe Bogu. Poput slabog, udaljenog signala ometanog jakim obližnjom radio stanicom, Sveti Duh izgleda jedva uspeva da se probije, u poređenju sa primamljivostima ovog sveta. Ali Pavle kaže: Ne! „A zakon uz to dođe da se umnoži prestup, a gde se umnoži greh, onde se još većma umnoži blagodat, da bi, kao što carova greh u smrti, tako i blagodat carovala pravednošću za život večni kroz Isusa Hrista, Gospoda našega“ (Rimljanima 5,20.21 – *prev. Karadžić-Velimirović*). Nebeski signal je jači!

Pre nego što smo shvatili jevanđelje, kaže Pavle, greh je vladao kao kakav car, odbijajući silu blagodati slično Savlu koji se opirao „bodilu“ Ali kad shvatimo jevanđelje, blagodat vlada kao car i potiskuje moć greha. To *mora* biti tačno, jer ako nema više sile u blagodati nego u iskušenju, Jovan nije u pravu kad govori. „I ovo je pobeda koja je pobedila svet: naša vera“ (1. Jovanova 5,4). To bi značilo da jevanđelje ne može biti dobra vest.

Imajte na umu, bitka nikada nije ravnopravna: za nju ne važi odnos 50/50. Blagodat izobiluje „mnogo više“. Doslovno je tačno da „ako je ko u Hristu – novo je stvorenje; staro je prošlo, vidi, postalo je novo“ (2. Korinćanima 5,17). Vi imate novog Oca, tako da sila koja u vama deluje na dobro biva utoliko jača od naših sklonosti prema zlu koliko je naš nebeski Otac veći od naših ovozemaljskih roditelja.

Basnoslovno otkriće

Čudesna biblijska istina glasi da *Bog preuzima inicijativu u našem spasenju*. On ne stoji, kako to mnogi zamišljaju, negde pozadi, sklopljenih božanskih ruku, nezainteresovano posmatrajući kako se mi utapamo u bedu. On ne govori: „Pa, ja sam odavno učinio svoj deo; sada je sve na vama. Morate preuzeti inicijativu. Ako želite da se spasete, dođite i pomučite se oko toga. Ako vam izgleda teško, vi jednostavno nemate ono što je neophodno da biste došli na nebo.“

Ne. Hiljadu puta ne! Međutim, mnogi na ovakav način razmišljaju o Bogu. A neko ko je stidljiv i bojažljiv pomišlja: Bog ima mnogo dobrih ljudi spremnih da zauzmu moje mesto – ja Mu nisam potreban i nisam baš siguran da me On uopšte želi.

Nasuprot tome, Pavle nam pomaže da sagledamo božansku inicijativu za nas na delu: „Ili ne mariš za bogatstvo njegove dobrote, podnošenja i strpljivosti, i ne znaš da te Božja dobrota vodi pokajanju?“ (Rimljanima 2,4).

Savremeni engleski prevod kaže da On „pokušava da nas navede na pokajanje“. Bog vas u svojoj dobroti zacelo uzima za ruku i vodi pokajanju, isto tako sigurno kao što vatrogasac nastoji da žrtvu izvede iz dima i plamena zapaljene zgrade. Ukoliko se ne budete tvrdoglavo opirali, On će vas voditi celim putem do neba. Ma koliko delovala zapanjujuće, to je upravo ta vest.

Ponekad se kao u agoniji molimo za voljene osobe koje su zabludele, pretpostavljajući da moramo tražiti da se Gospod probudi i nešto učini. Mislimo da je On ravnodušan sve dok mi na neki način ne taknemo Njegovo sažaljenje. No, Božja dobrota već radi, vodeći vaše voljene na pokajanje. Nevolja je u tome što mi često ometamo ono što On pokušava da učini zato što nismo razumeli Gospodnju dobrotu, milost i trpeljivost u njihovim pravim dimenzijama. Užasavamo se da to priznamo, ali mi često stavljamo kamen spoticanja na put naših dragih ka nebu. Mi ne shvatamo koliko sebičnost i nedoslednost koje oni vide u nama blokiraju njihov pristup Bogu, ili zamagljuju njihove pojmove o Njegovom karakteru.

Istina je pak da se neće svi pokajati. Zašto? Neki „preziru“ Božju dobrotu. Pošto su tvrdoglavi, oni napuštaju Njegovo vođstvo. Pokušajmo da shvatimo tu izvanredno duboku misao! Grešnik se može opirati toj ljubavi, on može odbijati da bude *privučen* Hristu; ali ukoliko se ne bude opirao, on će biti privučen Isusu. Spoznaja o planu spasenja dovešće ga u podnožje krsta i do pokajanja zbog učinjenih greha.

Za mnoge ljude ovo je revolucionarna ideja

Oni su smatrali da moraju preuzeti inicijativu i nešto *učiniti* ako žele da se spasu. Njima dobra vest izgleda kao stavljanje kola ispred konja – ako prestanemo da se opiremo, bićemo spaseni! Međutim, ma koliko revolucionarno zvučalo, upravo je to „dobra vest“ jevanđelja, jer pretpostavlja aktivnu, istrajnu Božju ljubav. Ona vas obasipa divnim mislima poput ove Pavlove:

„Velim pak: dok god je naslednik maloletan, ništa se ne razlikuje od roba, mada je gospodar svega, nego je pod starateljima i upraviteljima sve do roka koji je otac unapred odredio. Tako i mi, kad smo bili maloletni, bili smo zarobljeni svetskim stihijama, a kad je došla punina vremena, posla Bog svoga Sina, rođenog od žene, koji je bio pod zakonom, da iskupi one koji su pod zakonom – da mi primimo usinovljenje“ (Galatima 4,1-5).

Ova zapanjujuća misao otkriva stvarnost istinskog Božjeg karaktera ljubavi. On sva ljudska bića smatra potencijalnim naslednicima svoje „imovine“, ali „pre no što ta vera dođe“ svakome od nas u pojedinačnom iskustvu, mi smo slični bosonogom detetu vlasnika milionske imovine kome zapovedaju obični robovi. Mi dospevamo do zrelosti, kad verom dokučimo istinu dobre vesti. Do tada, ostajemo „zarobljenici“ a zakon je naš „učitelj“, staratelj koji nas vodi Spasitelju (Galatima 3,24; u grčkom jeziku: rob koji je vodio školsku decu i šibao ih kada bi skrenuli sa staze). Zakon ne može da spase; ali on nas vodi Spasitelju koji to svakako može!

A ono što ne možemo lako da naučimo verom, Njegovom blagodaću, učimo na teži način – disciplinom. Spasitelj ne odustaje od nas! Sva ta beskrajna briga puna ljubavi obrušava se na svakog od nas pojedinačno kako bi nas dovela Hristu, da bismo mogli biti „opravdani verom“!

Bog ima veći krug

Nama naivnim ljudskim stvorenjima lako je da Gospoda zamislimo kako crta jedan krug kojim izbacuje sve loše ljude. Međutim, On crta veći krug da bi ih uključio bar dok oni Njega ne isključe bezgraničnim suprotstavljanjem.

Gospod gleda na izgubljene ljude ne kao na vukove koje treba što pre ustreliti, nego kao na ovce koje su zalutale – kao na potencijalne naslednike Božje imovine. Njegova blagodat uporno traži način da prodre u srce. Kakve li štete što mnogi ljudi iz Crkve još ne razumeju tu misao i, sledstveno tome, ponašaju se prema „nespasenima“ kao da su ovi vukovi! Crkva jedva da je počela da voli onako kako Bog voli! Čini se da tu ideju o *agape* ljubavi ljudi sporo shvataju.

Biti „opravdan verom“ nešto je što gotovo zapanjujuće deluje na čovekov umu, kad jednom shvati koliko je to čudesno. Prosto vas tera da poželite da se popnete na krov i svakome glasno saopštite vest. Hristova smrt na krstu je za svakog grešnika – to je žrtva za njegovo ili njeno spasenje. Bog nije sklon da se s bilo kim prepire. A taj „dar“ nije u srazmeri sa grehom, koji biva „*umnogome premašen* blagodaću Božjom“ (Rimljanima 5,15 – *engl. prevod*). Otuda nema razloga da „svako“ ne bude spasen, izuzev ako on sam odbije Hristovu blagodat i prezre „dar“ spasenja.

U istoj poslanici Pavle ide korak dalje i pominje meru „vere koju je Bog svakom dodelio“ (Rimljanima 12,3). Dakle, (a) Bog je doneo opravdanje za „svakoga“ zahvaljujući žrtvi svog Sina, i (b) On je „meru vere svakom dodelio“ da prisvoji to opravdanje. Neka bi svako rekao DA i *ispoljavao* veru koja mu je već data!

Šta bi Bog još mogao da učini?

Sve se svodi na zaključak da će svako, ukoliko najzad bude izgubljen, biti to zbog sopstvenog upornog odbacivanja onoga što je Bog već učinio da bi ga spasio. A ko god bude spasen, biće to zbog toga što je prestao da se opire Božjoj inicijativi da ga spase!

C.S. Luis izražava tu ideju u svojoj knjizi *Veliki raskid (The Great Divorce)*. On to iznosi u vidu parabole, zamišljajući da se Sveti Grad nalazi nedaleko od pakla, i da će svi koji budu želeli da se iz pakla presele u grad biti dobrodošli. Ali, kad su stigli u posetu, ti ljudi nisu mogli dugo da izdrže na tom mestu. Čak su i vlati trave zasecale kao noževi njihova stopala! Poželeli su da se što pre vrate u pakao. Izgubljeni sami sebe isteruju iz neba. To nije neka proizvoljna Božja odluka; zbog sopstvene nesposobnosti da tamo budu srećni, oni na kraju završavaju van grada.

Prema tome, u krajnjoj analizi, da li će neko biti spasen ili izgubljen zavisi od njegovog izbora, od načina na koji odgovara na ono što je Bog već učinio za njega, a ne od onoga što bi Bog *mogao* da učini za njega da je on (grešnik) preuzeo inicijativu.

U svetlosti Božje ljubavi otkrivene na krstu, čak i izbor da budemo spaseni postaje „lak“. Doduše, ako bacimo u zasenak Hristov krst, moramo priznati da postaje teško da sledimo Hrista. U stvari, čak nemoguće. Izvori motivacije presušuju, a iskušenje da se učini zlo postaje neodoljivo u svojoj privlačnosti. Spasitelj postaje „koren iz suhe zemlje“, a Njegovo jevanđelje ne sadrži ništa „čega radi bismo ga poželeli“ (Isaija 53,2). Ali ako sagledamo čistu blagodat Hristovu, čak i izbor da s Njim nosimo krst postaje lak. Ljubav Hristova nagoni čoveka, koji ceni ono što je On učinio, i snaži ga da se odluči da odgovori na nju.

Koji deo mi treba da učinimo?

Neko će možda upitati. Zar Hristos nije rekao: „Borite se da uđete na uska vrata“ (Luka 13,24)? Zar mi ne treba da živimo „boreći se protiv greha“ (Jevrejima 12,4)? Zar pred nama nije mučan posao koji valja obaviti?

Da, zaista postoje beskrajni sukobi sa iskušenjem. Mi smo kao vojnici u bitkama. No, poenta je u tome što nikada ne moramo da se borimo sami. Mi smo združeni u jarmu sa Hristom – On vuče a naš posao je da sarađujemo s Njim, da prestanemo sa opiranjem. „Imajte u sebi istu misao koju Hristos Isus ima“ (Filipljanima 2,5). Deo koji mi moramo uraditi izvanredno je značajan, jer Bog neće primorati nijednu osobu da bude spasena protiv svoje volje. Biblija mnogo puta ističe:

„Imajte u sebi istu misao koju Hristos Isus ima“ (Filibljanima 2,5). „I mir Hristov neka vlada u vašim srcima, na koji ste i pozvani u jednom telu.“ „Hristova reč neka bogato obitava u vama; u svakoj mudrosti“ (Kološanima 3,15.16). To je naš deo! To je kao da vas Bog uzima za ruku i vuče, govoreći: „Hajdemo... na nebo!“ Nemojte Mu se opirati, nemojte izmicati iz Njegovih ruku.

Za učenika je prava radost kad ima učitelja koji mu olakšava proces učenja. Naš Spasitelj je i naš Učitelj koji se specijalizovao u tome da nas pouči kako da kažemo jednu bitnu reč: „Jer se pokaza Božja blagodat, spasonosna za sve ljude, koja nas odgaja da se odrekemo [da kažemo NE – *NIJ*] bezbožnosti i svetskih žudnji, da živimo razborito i pravedno i pobožno na ovom svetu, očekujući blaženu nadu i slavan dolazak velikoga Boga i Spasitelja našega Isusa Hrista, koji je dao samoga sebe za nas, da nas izbavi od svakoga bezakonja i očisti sebi narod koji mu pripada, koji revnuje za dobra dela“ (Titu 2,11-14).

Ta reč *ne* možda se čini najtežom koju ste ikada izgovorili, ali čak i tu vas Bog ne ostavlja same da se spotičete dok je ispravno ne izgovorite. „Blagodat Božja“ *naučiće* vas kako da je kažete! Možete li zamisliti bolju reč od ove?

Zapazite da tajna koju treba da naučite jeste da se sećate kako je Hristos „dao samoga sebe za nas, da nas izbavi“. Mi nikada nismo više od širine jedne vlasi udaljeni od tog krsta!

A zapazite takođe da upravo On „čisti“ sebi narod „koji revnuje za dobra dela“ (Titu 2,14). „Jer Bog je taj što čini u vama da želite i da delate – da mu budete po volji“ (Filibljanima 2,13). *Dopustite* Mu da to učini!

Naš sopstveni, pojedinačni napor svakako je beskoristan odvojen od Hristove blagodati, ali ako ne gubimo iz vida da je On sa nama, naš deo će uvek biti lak.

Da li je Njegov deo u Getsimaniji i na krstu bio „lak“?

Ne, hiljadu puta, ne! Njegova oštra bitka sa sobom u Getsimanskom vrtu i na krstu bila je tako ozbiljna da Mu se znoj pretvarao u kapljice krvi; čak Mu je i samo srce prepuklo u Njegovoj konačnoj agoniji. Da li to znači da je On izrekao laž kada je ustvrdio: „Breme je moje lako“?

Ne. Breme o kome On govori u Mateju 11,30 predstavlja breme koje *mi nosimo*; Njegovo je bilo beskrajno teže. Vera koja kroz ljubav radi (videti Galatima 5,6) čini naše breme lakšim za nošenje, jer mi cenimo težinu koju je On nosio.

Dakle, dok Ga sledimo, jedino je teška odluka da predamo svoje „ja“ da se ono „razapne sa Hristom“ (Galatima 2,20 – *engl. prevod*). Međutim, mi nikada nismo pozvani da budemo razapeti sami – jedino s *Njim*. Nama je beskrajno lakše da budemo razapeti s Hristom nego što je Njemu bilo da sam bude razapet radi nas.

Čak i ako ovo izgleda mučno, nemojte nikada zaboraviti da i dalje ostaje teže boriti se protiv takve ljubavi, odbijati uporno delovanje Svetog Duha i na taj način biti izgubljen.

Unapred ste određeni za spasenje (Stvarno? Vest postaje sve bolja i bolja!)

Ima duboko misaonih ljudi koji zaista veruju da Bog neke predodređuje da budu spaseni, a druge da budu izgubljeni, bez obzira na njihove stvarne želje.

To deluje obeshrabrujuće na one koji smatraju da je teško verovati da *ih* je Bog izabrao da se nađu u malom broju srećnika. Čovek koji misli da je ubrojan među nesrećne prirodno će uraditi jednu od ove dve stvari: (a) živeće u očaju, ili (b) prepustiće se grešnom životu.

Ako bi ta doktrina o „predodređenju“ bila tačna, teško bi se mogla zamisliti neka loša vest koja bi bila gora od Božjeg neopozivog odbacivanja.

A da bi stvar bila još gora, oni koji veruju u takvu predodređenost obično misle da će se jadni izgubljeni, potpuno svesni, pržiti i cvrčati u užasnom plamenu za čitavu večnost, grčeći se od bola i zapomažući zbog beskrajnog užasa, dok osvetoljubivi Bog koji ih je tamo poslao posmatra sve to, klimajući glavom u znak odobravanja.

Biblija daje beskonačno bolju sliku o Bogu nego što je ta

Postoji biblijsko učenje o predodređenju, ali kad ga bolje razmotrite, ustanovićete da je sasvim različito od onoga što mnogi pretpostavljaju da jeste. *Bog je sve ljude predodredio da budu spaseni*. A jedini način da neko bude izgubljen jeste da stavi veto na glas koji je Bog već dao u njegovu korist; drugim rečima, on mora poništiti spasenje koje je Gospod već ostvario za njega.

Pogledajmo neke primere *biblijskog učenja* o tom predmetu:

1. „Bog naš Spasitelj“ želi „da svi ljudi budu spaseni i da dođu do poznanja istine“ (1. Timotiju 2,3.4). Ali On čini više nego da samo besposleno sedi, „želeći“ da se svi spasu. On čini nešto da to i ostvari.

2. Isus je rekao da će svojim krstom dosegnuti i dotaknuti „sve ljude“. „A ja ću – kad budem podignut sa zemlje – privući sve k sebi. Ovo je pak rekao da pokaže kakvom će smrću umreti“ (Jovan 12,32.33). *On zaista nešto čini!*

3. On je „istinita svetlost, koja osvetljava svakog čoveka“ [Čarnič], *„koji je došao na svet [engl. prevod].“* (Jovan 1,9). On blago vuče ljude k sebi, jer nikoga ne primorava da radi nešto protiv svoje volje; ali On je čvrst i uporan. Nema nijednog moralno odgovornog ljudskog bića, bilo gde u svetu, koje nije pročitalo ili čulo te reči, a da nije na neki način bilo prosvetljeno tom Svetlošću, ili osetilo Njegovu privlačnu snagu.

4. Dakle, „Bog i Otac Gospoda našega Isusa Hrista... nas je u njemu izabrao pre stvaranja sveta – da budemo sveti i neporočni pred njim. Odredivši nas unapred u ljubavi, blagonaklonošću svoje volje, da nas Hristovim posredstvom usini.“

5. „U kom smo i mi postali naslednici, pošto smo unapred određeni odlukom onoga koji sve čini shodno savetovanju svoje volje“ (Efescima 1,3-5.11). Pavle ne daje nikakav negoveštaj da je bilo ko isključen ili predodređen da bude izgubljen. On hoće da kaže da su svi pripadnici ljudskog roda izabrani. Vaš posao sastoji se u tome da poželite dobrodošlicu dobroj vesti.

6. Bog vidi stvari pre nego što se dogode, i poznaje ljude još pre njihovog rođenja. Kad je Jeremija shvatio koliko ga Bog voli, Gospod mu je rekao:

„Pre nego te sazdah u utrobi, znah te;
I pre nego izide iz utrobe, posvetih te;
Za proroka narodima postavih te.“

– Jeremija 1,5

Vi možda nećete biti pozvani da budete prorok, ali On vas je izabrao da na svom životnom putu budete srećni sada i zauvek.

7. Na isti način, Gospod je „odredio“ da svaka osoba bude spasena. Njegov Sveti Duh radi da bi doveo „sve ljude ... do poznanja istine“ (1. Timotiju 2,4). *To ne znači da će svako na kraju biti spasen.* Tužno je reći da će mnogi biti izgubljeni, ali to neće biti Božja greška niti rezultat Njegovog odbacivanja. *To će biti zato što oni odbacuju Njega.*

8. Dobra vest je snažno prikazana ovim rečima: „A znamo da Bog sve pomaže na dobro onima koji ga ljube, koji su po njegovoj odluci pozvani. Jer koje je unapred znao, njih je i predodredio da budu saobrazni liku njegova Sina... Koje je pak predodredio, te je i pozvao; a koje je pozvao, te je i opravdao; a koje je opravdao, te je i proslavio... Ako je Bog za nas, ko će protiv nas? Bog koji nije poštdeo svog sopstvenog Sina, nego ga je predao za sve nas, kako nam neće s njim i sve drugo darovati? ...Ubeđen sam naime, da nas ni smrt, ni život... ni visina, ni dubina, niti kakvo drugo stvorenje, ne može rastaviti od Božje ljubavi [*agape*] koja je u Hristu Isusu Gospodu našem“ (Rimljanima 8,28-39).

Da li tu postoji neka skrivena zamka, neka „sitna slova“ kojima se neki ljudi isključuju iz ove dobre vesti?

Ne. Pavle jednostavno pretpostavlja da mu se njegovi čitaoci pridružuju u odgovoru na tu čudesnu Božju ljubav (*agape*). Ukoliko se ne opiremo, mi bivamo uključeni u porodicu. Srećna je okolnost da su oni koji odgovore na Božju ljubav „predodređeni“ da se promene u apsolutno divne ljude „saobrazne liku njegova Sina“. Predodređenost je progresivna.

Zar Sveto pismo ne govori nešto o tome da je Bog napravio faraonu prljavu smicalicu tako što je otvrdnuo srce jadnog cara te ovaj nije *mogao* da se pokaje? Ako je tako, onda to opovrgava sve ostalo!

Pogledajmo dokaz. U 2. Mojsijevoj 4,21 čitamo da je Gospod kazao: „A ja ću učiniti da mu otvrdne srce i ne pusti naroda.“ Postoji još devet sličnih tvrdnji, naime da će Gospod otvrdnuti faraonovo srce, ili učiniti ga tvrdoglavim. Na prvi pogled, to izgleda kao nešto što prilično ide protiv dobre vesti od Gospoda.

Ali postoji takođe deset izjava da je faraon otvrdnuo sopstveno srce. Na primer: „A kad faraon vide gde odahnu [privremeni predah od poštasti], otvrdnu u srcu, i ne poslušaju ih, *kao što beše kazao Gospod*“ (2. Mojsijeva 8,15). Čak su i neznabošci mnogo godina kasnije priznali da „bijahu uporna srca Misirci i faraon“ (1. Samuilova 6,6). Kad je Gospod rekao: „Ja ću učiniti da mu otvrdne srce“, hteo je da kaže da će povući obuzdavajući, ublažavajući uticaj svog Svetog Duha i prepustiti cara da udovoljava svojim pobunjeničkim osećanjima koliko god želi.

On je upravio svoj reflektor na faraona da bi nam svima pokazao užasnu stvarnost onoga što *možemo* postati ukoliko odlučimo da se suprotstavimo Njegovom Svetom Duhu. To podseća na grumen glinovite zemlje izložen blistavoj sunčevoj svetlosti. Jedinu način da se sačuva mekim jeste neprestano zalivanje. Faraon je ostavljen da se potpuno osuši zato što je tako hteo. Odbacio je Božju kišu pa je glina njegovog srca sasvim očvrsla. Prirodni proces je napredovao kao posledica carevog izbora, u skladu sa univerzalnim zakonima koje je Bog uspostavio.

Apostol Pavle je razumeo ono što se dogodilo faraonu

„Da nije to nepravda s Božje strane? Daleko od toga. Jer Mojsiju govori: 'Smilovaću se na onoga prema kome imam milosti, i sažaliću se na onoga prema kome imam sažaljenja.' Stoga, dakle, ne zavisi od onoga koji hoće, niti od onoga koji trči, nego od milostivoga Boga. Jer Pismo govori faraonu: 'Baš zato te podigoh, da na tebi pokažem svoju silu, i da se moje ime razglasi po svojoj zemlji' Tako dakle, smiluje se na koga hoće, i učini okorelim – koga hoće.

Sad ćeš mi reći: zašto onda još prekoreva? Jer ko može da se suproti njegovoj volji? Ta ko si ti, čoveče, da se prepireš sa Bogom? Hoće li rukotvorina govoriti svom tvorcu: zašto si me tako načinio? Ili zar lončar nema vlasti nad kalom – da od iste smese načini jednu posudu za čast, a drugu za sramotu?“ (Rimljanima 9,14-21).

Nemojmo Bogu stavljati u usta ono što nije rekao. Grnčar nikada ne napravi neki sud *da bi ga razbio ili bacio*. Jeremija veli da mudar grnčar (a Gospod je svakako mudar!) neće odbaciti sud koji se pokvario na točku, nego ga oblikuje u nešto drugo ali korisno. Neki koji je prvobitno bio namenjen za nešto dragoceno, može na kraju služiti za običnu upotrebu (videti Jeremija 18,2-6). Gospodnji plan nikada nije bio da faraon postane *izgubljen* čovek, ali pošto je odabrao put pobune, Gospod je dozvolio da on postane izrazit primer onoga do čega ljudi sami sebe dovedu kad se opiru Svetom Duhu. Za sve vreme faraonove tragedije, koja je narastala od početne tvrdoglavosti pa sve do pobune i ogorčenosti, Gospod je bio strpljiv i milostiv, kao što to ističe Pavle:

„A šta ćemo reći ako je Bog, želeći da pokaže svoj gnev i da obznani svoju moć, s velikom strpljivošću podneo posude gneva, pripremljene za propast, da bi istovremeno obznanio bogatstvo svoje slave na posudama milosti, koje je unapred pripremio za slavu.

Kao takve pozvao je i nas, ne samo od Judeja nego i od mnogobožaca“ (Rimljanima 9,22-24).

Na dan suda faraon neće pretiti pesnicom Bogu niti reći: „Ti si me tako programirao da je moje srce otvrdnulo! To je tvoja greška!“ Bog bi mu tiho odgovorio: „Mogao si da budeš sud za čast, ali ja sam dopustio da odeš putem koji si sam izabrao.“

„Dobra vest“ nam govori da je Bog „svakom čoveku“ dao potpuni oproštaj i da ga kao dobrodošlog prima u svoju porodicu; to je već njegovo. *Neka se odluči da to i prihvati*. Bog „nas je spasio i prizvao svetim pozivom... u Hristu Isusu ... pre večnih vremena... koji je uništio smrt, obasjao život i neraspadljivost jevanđeljem“ (2. Timotiju 1,8-10). Mi ne možemo preraditi ove Pavlove reči. Hristos je „uništio smrt“, kaže on. To jest, ako ijedno ljudsko biće na kraju podnese patnju druge smrti, to će biti protiv Božje volje i postupanja zato što je kazna posebno „pripremljena đavolu i njegovim anđelima“ (Matej 25,41). Svako ljudsko biće koje tamo dođe zapravo je samo sprečilo već izdejstvovano Božje spasenje, slično Savlu koji se otimao Božjem vođstvu, ili faraonu koji je otvrdnuo sopstveno srce.

Jedna od najeksplozivnijih ideja u Božjoj dobroj vesti jeste blagodat

To je dobrota ispoljena prema onome ko je najmanje zaslužuje. I ona uključuje svakoga. „Jer se pokaza Božja blagodat za sve ljude.“ (Titu 2,11)

Postoje razni prevodi ovog odlomka koji se znatno razlikuju od ovog, zato što neki prevodioci ne mogu da pojme koliko je dobra ta dobra vest. Međutim, Nova američka standardna Biblija verna je originalnom značenju. Pavle takođe kaže: „Stoga dakle, kao što je za jedan prestup [Adamov] došla osuda na sve ljude, tako je i jednim pravednim delom [Hristovim žrtvovanjem na krstu] došlo na sve ljude opravdanje koje život donosi“ (Rimljanima 5,18)

Prevod Kralj Džejmsa kaže: „Besplatan dar došao je na sve ljude za opravdanje života.“ Ima četiri načina na koje su ljudi pokušali da shvate ovaj tekst:

1. „Opravdanje“ znači ono što tu stoji, ali „svim ljudima“ ne znači to što piše. Hristos je umro samo za izabrane. Ovo je kalvinističko učenje o predestinaciji i poriče ono što govori apostol.

2. „Svi ljudi“ znači ono što tu stoji, ali „oslobađajuća presuda“ ili „opravdanje“ ne znači to što piše. Hristos je samo *obezbedio* opravdanje ili oslobađajuću presudu, ali ustaje protiv ljudi kao javni tužilac, sve dok oni najpre ne učine nešto dobro. Međutim, i to je protivrečno jevanđelju.

3. „Svi ljudi“ znači to što kaže, i „opravdanje“ znači to što piše: prema tome, svako će biti spasen, hteo on to ili ne. To je univerzalizam, međutim, ostali deo Biblije u opreci je sa tom lažnom pretpostavkom. Tužna je istina da će mnogi na kraju biti izgubljeni.

4. Poslednjih godina, još jedno shvatanje počelo je da se ukorenjuje u srcu mnogih. „Svi ljudi“ znači tačno to što piše, a i „opravdanje“ znači upravo to što stoji: oslobađajuća presuda je *doneta* na krstu za svakog čoveka. Ali svojim tvrdoglavim izborom da ne veruje grešnik može da se opire toj oslobađajućoj presudi, može da je odbaci ili učini da ona bude ukinuta. *Ovo je ispravno biblijsko razumevanje pomenutog odlomka.*

Da nije Pavlovo oduševljenje nadmašilo njegov zdrav razum?

U slučaju da padnete u iskušenje da pomislite da je ova „vest“ jednostavno suviše dobra, pogledajmo šta sam Isus ima da kaže. „Jer Bogu tako omilje svet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga veruje ne pogine... nego da se svet spase kroza nj“ (Jovan 3,16.17 – *Karadžić*). Njegova krv „proliva se za mnoge“ (Matej 26,28). On je dao svoje „telo... za život sveta“ (Jovan 6,51). Samarjani su govorili da je On „zaista Spasitelj sveta“ (Jovan 4,42).

„A, da“, reći će neko, „shvatate li gde je zamka? Vi morate da učinite nešto strahovito teško za većinu od nas – morate da *verujete*. Bog tvrdi da je uvek tako velikodušan, ali On ipak obmanjuje te „mnoge“. Oni najpre moraju nešto da učine!“

Šta bi još Bog mogao da učini?

Biblija kralja Džejmsa nudi ohrabrujući odgovor na ovu zamerku: „Bog je svakom čoveku dodelio meru vere“ (Rimljanima 12,3).

Kada bi Bog tu „meru“ pružao proizvoljno, to bi potvrdilo klevetu u vezi sa predodređenjem koja se upućuje na račun Njegovog karaktera, jer bi On na taj način ulaznice za nebo davao samo svojim miljenicima, dok bi ostalima zalupio vrata pred nosom. Međutim, On nije samo dao Spasitelja „svakom čoveku“ nego je tom daru dodao „meru vere“ da bi Ga mogao primiti. To znači da svako postaje odgovoran za ono što čini sa darom spasenja koji je već stavljen u njegove ruke. „Jer ste posredstvom vere blagodaću spaseni, i to nije od vas – Božji je dar“ (Efescima 2,8).

Sledi, dakle, da jedini način na koji neko može biti izgubljen jeste da odbaci taj dar koji blagodat tako darežljivo daje. „A ovo je sud: svetlost je došla na svet, a ljudi zavoleše mrak više nego svetlost“ (Jovan 3,19). To „više voleti“, kaže Isus, podrazumeva lični izbor. Drugim rečima, niko ne može biti izgubljen zbog svojih prošlih greha, jer je Bog ozbezbedio i dao opravdanje za sve nas. Izgubljeni ga odbacuju, s obzirom da *više vole* da se drže greha.

To „više voleti“ može predstavljati niz nesvesnih izbora, ali će sud na kraju otkriti kako je svaki izgubljeni pojedinac vrlo često s prezrenjem odbijao tu svetlost, koja je obasjavala njegovu ili njenu mračnu dušu.

Duž celog puta koji vodi u smrt nalaze se patnje i kazne, tuga i razočarenje, opomene da se ne ide dalje. Božja ljubav *agape* otežava nemarnima i tvrdoglavima da unište sami sebe. I više od toga, svojim Svetim Duhom Spasitelj sedi kraj svakoga od nas dok putujemo autoputem u pogrešnom pravcu, stalno nas podstičući da predemo u pravu traku i iskoristimo blagosloveni izlaz koji vodi ka večnom životu. Njegov posao je da bude *parakletos*, „onaj koji je pozvan da bude uz“ nas i da nas neprestano „ubeđuje“ „da ima greha, i pravednosti, i suda“ (Jovan 16,8). On se nikada neće umoriti od svog posla ili nas prepustiti našim izopačenim putevima, sem ako Ga uporno odbijamo kao što je to radio faraon. Faraon je naš udžbenik koji govori kako da se svrstamo u izgubljene.

Jedna stara pesma kazuje istinu o tome:

I ponovo se prizor promenio,
Kao da se ukazala zemlja nova...

Video sam Sveti Grad kraj mora bez valova.

Ulice njegove pod Božjim sjajem,
A širom otvorene zlatne kapije,
ko god je hteo mogao je ući,
uskraćeno nikome bilo nije.

Drugačije rečeno, Bog glasa *za vas*. On vas je izabrao za spasenje. Naš posao je da kažemo DA, da verujemo, da dopustimo da naša srca budu omekšana pod blagim uticajem Svetoga Duha, da pokažemo koliko cenimo ljubav kojom smo otkupljeni.

Gospod je božanski džentlmen

Ne zaboravite, naravno, da se Gospod neće silom nametati bilo kome ko Ga ne voli i ne želi Ga u blizini. On ne može da koristi prinudu. Kad bi On sve prisilio da se spasu, mnogi bi se osećali jadno u jednom okruženju gde preovlađuje duh iskrene zahvalnosti Jagnjetu na Njegovoj žrtvi. Ako bi se kojim slučajem neki pobunjenik našao u tom Gradu, on bi krenuo ka najbližem izlazu.

Kad shvatite šta se dogodilo na krstu, onu ljubav koja je nagnala Hrista da učini to što je učinio, sve one reči o tome kako je teško poslušati, teško predati Mu sve, teško potčiniti se, teško istrajati – počinju da zvuče nerazumno. Samo nas naša patetična slepoća, kad se suočimo sa najvećom Svetlošću koja je ikada zablistala u celoj večnosti, navodi da za trenutak pomislimo kako uopšte nešto žrtvujemo kada sve predamo Hristu. Opravdanje verom ne može nikada da proizvede nešto i trunku manje od potpune poslušnosti. Pogledajmo ponovo dimenzije te žrtve:

„Ako je Bog za nas, ko će protiv nas? Bog koji nije poštedeo svog sopstvenog Sina nego ga je predao za sve nas, kako nam neće s njim i sve drugo darovati?“ (Rimljanima 8,31.32)

Kako možemo mi koji cenimo takvu ljubav da Mu isto tako ne damo sve, i to dragovoljno? Zar takva pobožnost ne bi podrazumevala držanje svih Njegovih zapovesti, uključujući Gospodnju pravu Subotu iako je svet ne poštuje? Svaki trag sebične motivacije kao rezultat uskraćivanja pune poslušnosti negiraće istinu o opravdanju verom. On to mora učiniti, jer poništava veru. Ukoliko uskratim Hristu punu poslušnost u odnosu na bilo koju od Njegovih zapovesti koje sadrže celokupnu dužnost čovekovu, programiram sam sebe da na kraju stanem ispred Njega oborenog pogleda zbog stida, jer nikada neću moći da zaboravim kako On nije propustio ništa u svom predanju za mene. Jer za čoveka koji prihvata Božju dobru vest, poslušnost koja je nekada izgledala nemoguća, sada postaje radosno načelo.

Dobra vest deluje!

Ona će ostvariti nešto što još nikada nije učinjeno od početka vremena: ona će pripremiti ljude iz svih krajeva sveta da budu gotovi za Hristov slavni dolazak. U tom velikom mnoštvu neće biti oborenih pogleda usled stida. Za njih će predstavljati najveću radost to što su dopustili Gospodu da nešto učini *za njih i u njima*.

Vi još danas možete znati da se od vas očekuje da budete među tim srećnim ljudima, ne kao gost, nego kao neko ko pripada domaćinstvu. Nebeski kompjuteri ističu vaše ime kao ime čoveka koji je predodređen za spasenje. Iako na planeti Zemlji ima mnogo milijardi ljudi, vi ne morate da se zadovoljite samo jednim milijarditim delom Božje ljubavi i pažnje. Možete to dobiti u celini, zato što je On bezgraničan. To je kao da stojite na blistavoj sunčevoj svetlosti; dobijate je toliko kao da ste jedina osoba na Zemlji. Samo ako hoćete da u to poverujete, vi ste svom nebeskom Ocu kao sin jedinac ili ćerka jedinica.

Ako bilo ko odbije Božju ponudu da ga spase, Bog će osetiti bol odbacivanja čak više nego što bi to grešnik osetio. Jovan, pisac Otkrivenja, kaže da kad Jagnje „otvori sedmi pečat, nastaje tišina na nebu.“ (Otkrivenje 8,1)

Ta tajanstvena tišina prvi put od večnih vremena zavladaće pod svemirskim svodovima, do tada ispunjenim muzikom. Da li bi to mogla biti tišina zbog Božjeg beskrajnog žaljenja za onima koji su ispoljili uporno neverovanje u odnosu na Njegovu dobru vest i tako sami odabrali put samouništenja?

Bog spasava čak i prostitutke, ukoliko... (On to zaista čini ako Ga ne spreče u tome)

Pošto su bile na zlu glasu zbog bavljenja najstarijim zanatom, prostitutke se u Bibliji posebno izdvajaju – ne izmiču njenoj pažnji. Bivaju kritikovane, ali i pohvaljivane. O njima se govori ružno, ali postoji i vrlo dobra vest o njima: kad se Jovan Krstitelj pojavio propovedajući svoju verziju dobre vesti, Isus je rekao: „Bludnice mu poverovaše.“

To je opaska koja im ide u prilog. Činile su više od fariseja!

To znači, kazao je Isus, da te prostitutke „ulaze... u carstvo Božje.“ (Matej 21,32.31). Poenta je u tome da i najveći grešnici mogu poverovati u dobru vest i biti preobraženi zahvaljujući njoj.

Bilo bi veoma dobro da detaljno proučimo životnu priču naročito jedne žene. Ona je bila sumnjivog morala, ali je od Isusa dobila najveću moguću ocenu [*summa cum laude*] – Marija Magdalena. Isus je o njoj govorio mnogo pohvalnije nego o bilo kom grešniku u istoriji – naime, da će se povest o njoj iznositi gde se god jevanđelje bude propovedalo širom sveta. Prema tome, ovo poglavlje biće posvećeno upravo njoj.

Marijina životna priča ilustruje dve istine od izuzetne važnosti

1. Hristova ljubav može dopreti i do naizgled najbeznadežnije osobe.
2. Definicija vere *koja deluje* glasi: iskreno ceniti ono što je Isus platio da bi nas spasao.

Ako povežemo sve bitne činjenice o Mariji, koje nalazimo tu i tamo u sva četiri Jevanđelja, saznajemo da je ona zaradila titulu „grešnice“ (Luka 7,37), što je eufemizam za tvrdnju da je bila poznata kao žena loše reputacije. U stvari, ona je tako nisko pala da je praktično bila dovedena do bespomoćnog stanja. Dva pisca Jevanđelja obeležila su je kao osobu opsednutu demonima – njih sedam na broju (Luka 8,2; Marko 16,9).

Zapaženi endokrinolog, dr Robert B. Grinblat, u svom delu *Istraživanje Pisma*, navodi na misao da je „Marija iz Magdale možda patila od neke vrste kompulsivne neuroze poznate kao *nimfomanija*... Ova žena pripadala je uglednoj i imućnoj porodici; kako bi inače mogla da sebi priušti skupu alabastersku bočicu ulja koju je kupila da bi Isusu pomazala stopala?“ (str. 93). Ta žena je na neki način prekoračila granice samokontrole. Kako je dospela dotle zanimljiv je detalj novozavetnog izveštaja.

Posmatrajući dokaze, vidimo da je žena koja je pomazala Isusove noge u Luki 7,37.38 ona ista koju je Jovan opisao kao Mariju iz Vitaniye, Martinu sestru (Jovan 11,1.2), i Marija Magdalena iz Marka 1,6.9 - ona iz koje je Isus isterao „sedam đavola“. Sve kockice mozaika savršeno se uklapaju.

To znači da je Marija poticala iz dobre porodice u jednom od jerusalimskih boljih predgrađa. Njen brat Lazar bio je izuzetno poštovan, a njena sestra Marta stekla je ugled u dobrom društvu kao izvanredna domaćica.

Marija je verovatno imala srećno detinjstvo kao i mnoge druge devojčice u Judeji. Sve je išlo kako treba dok je farisej Simon nije zaveo. Ozbiljni ljudi prepoznali su u njemu člana njene porodice, što bi značilo da je incest bio uzrok što je krenula pogrešnim putem. Isusova parabola u Luka 7,40-47 jasno nagoveštava da je on čovek koji joj je na početku uništio život.

Simon, koji je spolja važio za poštovanog člana sveštenstva poznatog kao fariseji, tajno je bio donžuan, vuk u ovčijoj koži – od one vrste ljudi koja nikada nije iščezla. Ne kaže nam se kako je došlo do lošeg čina. Ipak, zna se da takve devojke redovno gube samopoštovanje i bivaju opterećene ozbiljnim unutrašnjim problemima. Takođe je uobičajeno u takvim slučajevima da žena drži tajnu zaključanu u svom srcu, koja je izjeda kao otrov.

U ovoj situaciji, i Simon je očigledno čuvao tajnu. Uostalom, morao je kao religiozni vođa da sačuva svoj visoki ugled.

Šta je Marija mogla da učini?

Judejski društveni krugovi imali su malo istinskog razumevanja za devojkicu koju bi zadesila takva jedna tragedija. Marija verovatno nije imala izgleda da dobije dobar pastorski savet. Ko bi od sveštenika poverovao u njenu priču? Onaj koji ju je zaveo bio je poštovani verski vođa. Šta je mogla da učini?

Izgleda da je Marija dobila ime Magdalena tako što je pobešla u selo Magdalu u Galileji – dakle, što je dalje mogla od svoga doma. I kako se to često dešava u takvim slučajevima, Marija se u svom očaju potpuno prepustila opasnosti. Srljajući u propast spustila se do dubina uniženosti, gde su nečisti duhovi iz bezdana zavladaali njenim umom i dušom. Sasvim je propala, i niko nije mogao da pogodi zašto je ta fina, pametna devojkica uronila sve do dna nemoralnosti. Njenog samopoštovanja potpuno je bilo nestalo.

Onda je to bila velika sreća što je došla u dodir sa Isusom

Razočarana u sve muškarce i ogorčena na njih (povređene žene uglavnom su takve!), u Njemu je pronašla nešto sasvim različito. On je bio u potpunosti čovek, jer je uzeo naše telo i našu prirodu. Izvesno vreme ona verovatno nije shvatala ko je On, jer je tajio da je Božji Sin. Starao se o njoj – to je jasno osećala; ali onda je odjednom shvatila da Njegova ljubav nije bila plod proračunatog sopstvenog interesa. Susrela se sa čistotom za koju nije ni sanjala da postoji.

Njegov uticaj probudio je u njoj devojačke snove. Ona je bila više nego stvar za odbacivanje; bila je ličnost. Da li bi ona koja je tako nisko pala mogla postati kćer u Božjoj porodici? Čudni mali izdanci nade počeli su da se razvijaju na prolećnoj sunčevoj svetlosti Spasiteljeve ljubavi, koja je izvirala iz Njegovog čistog srca. Isus je stao da gradi na pravom temelju. Ponovo je gradio njeno samopoštovanje.

S obzirom da je bila opsednuta sa sedam demona, nijedan psihijatrijski tretman nije mogao da joj pomogne kao Isusova molitva. Čula Ga je kako izliva svoju dušu u žarkim molitvama za njeno oslobođenje.

Molitva ju je spasla. Oslobođila se demona.

Izvesno vreme sve je išlo dobro, ali je očigledno bila zatečena iskušenjem i ponovo pala. A nijedan pad ne boli toliko kao onaj koji usledi pošto pomislite da ste obraćeni.

Ljudskost ove žene

Marija se osećala uništenom. Očaj ju je vratio tačno tamo gde je nekada bila. Ali Isus se ponovo molio za nju, i ponovo je bila oslobođena. A zatim je opet pala. Izgledalo je da će se to nastaviti u nedogled. Ona je bila klasičan „novoobraćenik“, za koga ozbiljni i cinični članovi crkve kažu da se neće dugo zadržati.

Hristovi učenici su očigledno izgubili svako strpljenje s njom – ovo se vidi iz načina na koji Marko govori o njoj. Čovek prosto može da ih čuje kako savetuju Isusa: „Ostavi je – prevršila je svaku meru. Nemoj više da trošiš vreme na nju!“

Međutim, kada se sedmi put Isus pomolio za nju, ona je bila oslobođena. I poslednji demon bio je izagnan, poslednji koren neverovanja i očaja uklonjen.

Um i srce koji su bili stan đavola našli su istinsko i trajno oslobođenje zahvaljujući tome što je poverovala u dobru vest o njoj samoj i o njenom Spasitelju, umesto u lošu vest koja je izazvala takvu tamu u njenom umu.

Ne možete osuđivati Mariju što je poželela da kaže HVALA na neki opipljiviji način

U prenosnom smislu, ona je bila u paklu i vratila se, a njena nova opsesija bila je kako da pokaže svoju zahvalnost svom Oslobođiocu.

Jasno shvatajući *od* čega je bila spasena, i koja je *svrha* njenog spasenja, Marijina duša razvila se do punog saznanja o smislu učenja. Nadalje, nikakva odmerena, uzdržana, „uravnotežena“ pobožnost za nju neće biti dovoljna. Naše uobičajeno stanje „ni hladan ni vruć“, naša mlakost, zauvek je postalo nešto nemoguće za ovu kćer iz Vitanije. Nešto je počelo da se priprema u njenoj duši, što će za sva vremena i večnost potpuno uništiti naše ograničene pojmove o ljudskoj sposobnosti da se preda Bogu. Marija je bila na putu da stekne poštovanje sveta kao jedna posebna osoba, ali na način koji će poniziti naš ljudski ponos, što je jedino i ikada mogla da učini samo Golgota.

Marija je uhvatila deliće razgovora koje su dvanaestorica u svojoj uobičajenoj brizi da obezbede najviše mesto u carstvu, izgleda propustili. Isus im je rekao da će umreti, i to im ponovio u više navrata. Ali oni nisu dozvoljavali da se takva misao zadrži u njihovom umu. Sećate se, Petar ga je ukorio što je čak i pomišljao da umre.

No, Marija je imala nešto što se naziva predosećaj o tome šta će se dogoditi; u najmanju ruku, imala je uho da čuje šta je Gospod rekao. Znajući da će On umreti, želela je da učini nešto kako bi Mu pokazala svoju zahvalnost što je oslobodio njen život od potpune tame – ali činilo se da za to ne postoji načina.

Uostalom, mogla bi bar da pripremi Njegovo telo za smrt!

Od vlasnika radnje koji je prodavao ulje za pomazanje umrlih očekivalo se da joj ponudi nešto što je predstavljalo dobru priliku, ne znajući naravno šta je ona imala na umu. Prosto možete da čujete kako ga pita: „Imate li nešto bolje?“

Zapanjen, apotekar bi naravno rekao: „Za šta vam to treba? Ja doduše imam jednu „alabastersku bočicu sa uljem“ koje je namenjeno za cara. Najbolje je na svetu, možda za cara Iroda jednoga dana, ili za upravitelja Pilata, ili eventualno – ko to zna? – za samog Cezara preko mora. Uvezeno je sa Himalaja, i košta čitavo bogatstvo – tri stotine *denarii*¹!

To je čitavo bogatstvo! Zaboravi na to, Marija. Uzmi ovu specijalnu ponudu. „Ne, ja hoću najbolje“, veli ona i plaća tu ogromnu cenu, dajući verovatno čitavu svoju životnu uštedevinu.

Ne znamo koliko dugo je ona sanjala i mozgala o svom tajnom planu da nečim pokaže svoju ljubav prema Spasitelju. Ali nije bila zadovoljna. Da pomaže Njegovo *mrtvo* telo? On onda nikada ne bi saznao koliko Mu je zahvalna. Šta bi *mogla* da učini?

Simon ponovo stupa na scenu

A onda je došao dan kada je Simon, veliki farisej, napravio gozbu u Isusovu čast. Posle afere sa Marijom, on nikada više nije bio srećan. Muškarci takođe znaju za krivicu i stid, čak i kad pokušavaju da sakriju svoju grižu savesti. Simon je osećao žalac krivice koju samo zavodnik može bolje znati od zavedene osobe. Ni s kim nije mogao o tome da razgovara, te je otrov duboko prodro u njegovu dušu.

Pokušavajući da potisne svoju krivicu, Simon je spolja delovao čestito kao poštovani verski vođa, poput Davida koji je nastavio da obavlja svoje carske poslove i posle afere sa Vitsavejom i posle ubistva njenog muža. Ali taj unutrašnji teret bio je tako težak da se to strahovito odrazilo na njegovo zdravlje. Često će nošenje skrivenog bremena krivice učiniti to i nama, i dovesti do propasti naš najslabiji organ.

Veliki Simon podlegao je lepri, na koju su svi gledali kao na Božje prokletstvo. Mučen grižom savesti i osećajući da ga se Bog zauvek odrekao, Simon je kao gubavac bio olupina od čoveka.

No, i on je imao dovoljno sreće da sretne Isusa, i Spasitelj ga je izlečio od strašne bolesti.

Uzdržan i oprezan kad je trebalo ispoljiti poštovanje prema čoveku koga su njegova braća fariseji prezirali, Simon je tražio načina da se učtivo zahvali svom Dobročinitelju, obasipajući Ga spoljašnjim prijatnostima.

¹ 300 *denarii* – srebrni metalni novac koji je predstavljao nadnicu za godinu dana – videti Matej 20,2

Marija stiže bez poziva

Došla je, prokrčila sebi put buduću nepozvana, a jedna nova i tajna misao rodila se u njenoj glavi. Poneće svoju alabastersku bočicu sa mirisnim uljem i pomazati Spasitelja dok je još živ!

Ugurala se u trpezariju neopažena, naglo otvorila dragocenu bočicu ulja, pomazala Njegovu glavu dok je bio nagnut nad stolom, a onda na očigled svih izlila ostatak na Njegova stopala. Dok se bogato i neobično ulje rasipalo po podu, njegov fantastičan miris iznenada je ispunio sobu. Žamor je utihnuo, i sve oči su se okrenule da otkriju šta se to dogodilo.

Marija je jecala – potekao je skriveni izvor suza zahvalnica. Činilo se da ju je nešto nagnalo na taj postupak. Jezik razumljiviji od reči izlivao se u suzama: „Hvala Ti, Gospode, što si izbavio moju dušu!“ Nije se setila da ponese ubrus (jedino bi suviše pedantna Marta brižljivo isplanirala tako nešto), stoga je uzela Njegova stopala u svoje ruke i osušila ih svojom dugom lepršavom kosom koju je bila slobodno pustila, bez ikakvog stida.

Za nju je to bila vrsta katarze. Najzad je njena zatvorena duša pronašla način da se iskaže. Verovatno nije shvatala da je sada u centru pažnje, te je bila nespremna za ono što nailazi.

Marko s poštovanjem veli da su „neki“ negodovali zbog njenog postupka, ali iz učtivosti ne kaže ko su oni. Mi ostajemo zapitani da to nisu možda bili prisutni gosti neznabošci. Ali ne, Matej je otvoreniji i iskreno nam govori da su kritičari zapravo bili rukopoloženi Isusovi učenici. A potom Jovan upotpunjuje priču, govoreći da su ti smešni prigovori došli od navodno predivnog čoveka za koga su svi mislili da je prava zvezda – od Jude Iskariotskog, dovrtljivog biznismena i Hristovog učenika.

„Zašto je tako prosuto miro? Moglo se, naime, to miro prodati za više od trista dinara i dati siromasima“, besneo je Juda. Marko nam kaže da se njih jedanaest povelu za njegovim prigovorima i spremno prihvatilo njegov kritički stav: „I prigovarahu joj“ oštrim tonom (Marko 14,4.5). Pomislite samo, Isusovi sopstveni učenici nisu imali strpljenja sa tom ženom.

Marija je bila potpuno uništena

Osećaj radosti u njenoj duši umalo se nije pretvorio u gorčinu razočaranosti. Da, zašto joj nije palo na pamet da proda to skupoceno ulje, i preda veličanstveni dar Judi, uvaženom blagajniku grupe? Setite se, Isus je uistinu mnogo puta pozivao da se potpomogne stvar siromašnih. Bila bi to bolja ideja! O, kako se nije toga setila?

U svojoj zbunjenosti i poniženosti, uplašeno je krenula ka vratima, ali su je Hristove reči zadržale: „Ostavite je“, rekao je On, gledajući Judu pravo u oči. (Nije zabeleženo da je On ikada pre toga ukorio Judu, kao što je to često činio sa Petrom). „Ona učini dobro delo na meni. Jer siromahe uvek imate sa sobom, i kad hoćete, možete im činiti dobro, a mene nemate svagda. Učinila je što je mogla“ (Marko 14,6-8). „Kada ona, naime, izli ovo miro na moje telo, za moju sahranu to učini.“ (Matej 26,12)

Kao u snu, Marija čuje javnu pohvalu. I to nije bio neki bezvoljni gest u njenu korist. Isusova čitava duša bila je pokrenuta, i On je ukorio Judu i jedanaestoricu takvom žestinom da to oni nikada neće zaboraviti. U stvari, Juda je bio do te mere povređen prekorom da je napustio gozbu odlučan da izda Isusa. (videti Matej 26,14-16)

Zašto ju je Isus tako silno pohvalio?

On je čitao i toplo pohvalio tajne namere Marijine duše – ona ga je pripremila za ukop. Ona, „grešnica“, pomazala je telo sina Božjeg i predala Mu „mirisnu“ uspomenu koju će On nositi u svom srcu u tami Getsimanije i sve do Golgote, dok u poslednjem svesnom trenutku nije uzviknuo: „Svrši se!“

Nijedan anđeo ne bi mogao tako mnogo da učini. Sotona je mučio Njegovu dušu žestokim iskušenjima dok je visio na krstu. Zašto si dao svoj život u otkup za ova neosetljiva, nezahvalna ljudska bića? Pogledaj, tvoj sopstveni narod te je prezreo i odbacio; jedan od izabrane dvanaestorice Te je izdao; još jedan Te se odrekao uz nimalo pobožne psovke i

kletve. Obriši krvavi znoj sa svoga čela i siđi sa tog užasnog krsta. Ako si Sin Božji, moći ćeš! Zašto da se tako upropastiš?

Možda nikada nećemo osetiti koliko je ovo iskušenje bilo gotovo nesavladivo za božansko-ljudskog Spasitelja u trenutku kada je bio najslabiji.

Ali onda je do Njegove svesti doprla jedna „mirisna“ uspomena: pomazanje koje je izvršila kćer iz Vitanije. Eto jedne ljudske duše koja se razmahala preko mere da bi pokazala koliko ceni Njegovu neizmernu žrtvu. Žrtva na Golgoti možda je delovala kao nepotrebno trošenje u očima mnogih miliona na planeti Zemlji, možda čak i za jedanaestoricu (ili je to tako privremeno izgledalo), ali je i te kako bila vredna za Mariju Magdalenu, tu palu dušu. Žrtva Božja u Hristu izmamila je od jedne grešnice istinski odgovarajuću ličnu žrtvu kao odgovor na Njegovu – „duh skrušen, skrušeno i pokajano srce.“ (Psalam 51,17 – *engl. prev*)

Marija nije pomazala samo Njegovo telo, ona *Ga* je pomazala za krst

Kakve li časti za nju! Mi devici Mariji dugujemo ljudsko rođenje našeg Gospoda; međutim, ovoj drugoj Mariji možda dugujemo zahvalnost što je ohrabrila Njegovu iskušenjima izloženu dušu u najbitnijem trenutku Njegovog žrtvovanja, kada je sudbina sveta drhtala na vagi.

Isusov pohvalni govor predstavljao je *summa cum laude* upućen toj izbavljenoj duši. Te reči kao da se graniče sa preteranošću: „Gde god se uspropoveda jevanđelje po svemu svetu, kazaće se i šta ona učini – za sećanje na nju“ (Marko 14,9). Nešto nas nagoni, čak i u ovom poglavlju, da ispunimo to proročanstvo. Ono što je ona učinila bilo je „dobro“, rekao je Isus (na grčkom *kalos*, fantastično čisto, blistavo smišljeno, sjajno). Marija je održala propoved koja će odjeknuti do krajeva Zemlje i čak će se pamti u večnosti. Čak ni Petar na dan Pedesetnice nije bio toliko rečit.

Takvi su nemerljivi rezultati koji nastaju kada jedna naizgled beznadežna osoba odluči da *veruje* u dobru vest.

Bog spasava čak i samopravedne ljude, ukoliko... (On ih tako mnogo voli!)

Iznenadujuće nam deluje, ali je tačno – Biblija uči da Bog srazmerno lako spasava pokajane prostitutke i zločince koji otvoreno priznaju greh. Njegov najteži posao je spasavanje „svetaca“ koji zaboravljaju da su grešnici.

Ima vrlo mnogo takvih koji idu u crkvu i možda nikada nisu „pali“ kao Marija Magdalena ili car David, ali čija su srca otvrdnula. Oni su se držali opasne ideje da su sami po sebi prilično dobri ljudi i ne vide zašto bi im bilo potrebno pokajanje. (Bar ne onakvo kakvo se očekuje od „loših“ ljudi.)

Ono što Gospodu otežava da pomogne takvim „svecima“ jeste činjenica da oni ne misle da im je pomoć potrebna. Što je još gore, oni ne osećaju istinsku zahvalnost za Isusovu žrtvu. A to je i za očekivati; oni smatraju da zaslužuju spasenje zato što su pravedniji od zlih ljudi.

Sada pak stiže dobra vest da Isus može naći načina da pomogne čak i takvim izgubljenim „svecima“. On zna kako da probije oklop koji su oni napravili oko sebe, nesvesni svog pravog stanja. Tu dobru vest otkrivamo u izveštaju o tome kako se Isus poneo prema fariseju Simonu na njegovoj gozbi.

Nešto dobro već se dogodilo Mariji

Njeno srce se neosporno promenilo, ali Simonovo je još bilo poput kamena. Isus je neposredno uveravao Mariju: „Oprošteni su ti gresi“ (Luka 7,48). Zatim je dodao još jednu stvar, pouku koja će nas zaustaviti na našem rđavom putu samo ako dozvolimo da se ona ureže u naše pamćenje.

Brzinom munje, Isus je otkrio nešto o čemu teolozi raspravljaju skoro dve hiljade godina: *Šta je vera?* Isus je dao definiciju vere kada je rekao Mariji: „Vera tvoja spasla te je; idi s mirom“ (50. stih). *Marija je imala upravo tu istinsku veru.*

Kada se vi i ja možemo usuditi da ustvrdimo kako imamo veru?

U stvari, Isusov odgovor je sledeći: samo kada imamo ono što je Marija Magdalena imala – naime, ona je iz dubine srca cenila Hristovu ljubav. Ništa manje neće biti dovoljno vredno, zato što ništa manje ne može da istopi naša tvrda srca.

„Hoćete da kažete da treba da se prepustim čitavoj skali raspusnog ponašanja slično njoj, i da praktično najpre odem u pakao?“ Ne, jer možda nikada nećete naći put natrag, kao što je ona uspela. Ali, mi možemo imati *veru* kakvu je Marija imala, ako jednostavno shvatimo istinu da bi, bez Hristove blagodati, pakao bio jedini vid propasti koja bi nas zadesila.

Niko od nas po prirodi nije pravedniji od Marije u njenoj izgubljenosti. Niko se ne spasava preko Hrista delimično – On spasava 100 posto, ili uopšte ne spasava. Kad bismo shvatili sve nepoznate činioce koji su oblikovali naš život, uvideli bismo *da smo mi Marija*. Naša hladnoća je posledica našeg nepoznavanja istine o sebi samima i o Njemu.

Fariseja Simona mučilo je to slepo neznanje, stanje gore od njegove nekadašnje gube. Kako je Isus mogao da dopre do njega? Ako je tačno da je Isus „u svemu bio iskušen“ (Jevrejima 4,15), možemo pretpostaviti da se našao u iskušenju da uzdahne i pomisli: Marija je uspela, ali ću ovog bespomoćnog čoveka jednostavno napustiti; suviše ga je teško dosegnuti. Možemo biti zahvalni što je Isus odlučio da nešto učini kako bi spasao čak i njega.

Možemo li saznati tajnu kako je Isus spasao Simona?

Mora da je Spasitelj ustao vrlo rano tog jutra da bi se molio i zatražio od svog Oca mudrosti za rešavanje svih problema s kojima će se suočiti toga dana. Zapazite kako je Otac odgovorio na Njegovu molitvu.

Simon je video sve što je Marija učinila, kako je pomazala Isusa, i čuo Njegove reči pohvale koje joj je uputio. Nije mogao a da sve to ne upije. Međutim, vrlo mračne misli prolazile su kroz glavu tog „poštovanog“ čoveka.

Pošto je bio svedok najlepšeg dela koje je ikada izvršio pokajani grešnik, najbolje što je ovaj jadni čovek mogao da učini bilo je da sam sebi čestita što je imao dovoljno zdravog razuma da ne prihvati Isusa kao svog Mesiju i Spasitelja. Luka o tome kaže sledeće: „Videvši pak farisej koji ga je pozvao, reče u sebi: da je on prorok, znao bi ko je i kakva je žena koja ga se dotače, da je grešnica“ (Luka 7,39). Ja *znam* tu ženu, govorio je Simon u sebi. Pravi proroci druže se sa boljim ljudima od nje! Moja braća fariseji sigurno su u pravu – Isus iz Nazareta verovatno je varalica!

Gost je prekinuo njegovo sanjarenje. „Simone, imam da ti kažem nešto.“

„Učitelju, kaži.“ Morao je da bude ljubazan.

„Dvojica su bili dužni jednom zajmodavcu; jedan je dugovao pet stotina dinara, a drugi pedeset. Kako nisu imali da vrate, oprostio obojici. Koji će ga, dakle, od njih više ljubiti?“

Simon je verovatno bio odviše pametan da ne bi shvatio da Spasitelj nastoji da pronade neki put do njegovog srca. Morao je da odgovori: „Mislim onaj kome je više poklonio.“ Da li je zrak svetlosti već prodrio u mračnu dušu tog jadnog čoveka? Da li je možda već bio na putu da uvidi da je on taj veći grešnik?

„Pravo si sudio“, uveravao ga je Isus. Verovatno je čoveku koji se našao u neugodnom položaju uputio značajan pogled koji mu je govorio da njegov Gost sve razume. Božanski hirurk mora da izvrši operaciju, ali će skalpelom rukovati vešto i milostivo.

Isus je uradio nešto čudno. Izgleda da je sada Simonu okrenuo leđa, jer „okrenu se ženi“ dok je nastavio da se obraća Simonu. „Vidiš li ovu ženu? Ušao sam u tvoju kuću, nisi mi dao vode za noge.“ Simone, razmisli! Ti si me se suviše stideo pred svojom braćom farisejima da bi pokazao osnovnu učtivost: da naložiš svom sluzi da opere moje od puta umorne noge običnom vodom, ili da mi daš malo vode da to sam učinim. A ova žena koju ti prezireš – ona je ovlažila moja stopala suzama i obrisala ih svojom kosom.

No, to nije sve.

„Poljubac mi nisi dao“ kao što činiš kad su u pitanju ljudi tebi ravni; „a ona, otkako sam ušao nije prestala da mi ljubi noge.“ Učitelj je verovatno napravio pauzu, da bi ispitao Simonovu savest, koja je sada plamtela kao oganj.

Isus je nastavio: „Nisi mi pomazao glavu uljem“, čak ni kašičicom najjeftinijeg ulja, a to se uvek čini počasnom gostu; „a ona je ... namazala moje noge“ uljem izuzetnog kvaliteta. Čuo si kako je naš finansijski stručnjak Juda Iskariotski izračunao njegovu zapanjujuću monetarnu vrednost.

Marija još uvek kleči. Svih sedam demona je izagnano, nema čak ni traga od gorčine prema Simonu zbog onoga što joj je učinio. On je bez sumnje osetio stvarnost njenog oproštaja, što mu je olakšalo da najzad i sam primi Gospodnje praštanje.

Isus nije morao da povredi njegovo srce, obelodanjujući kako zna da je Simon zavodnik kriv za incest. Simon je sam izbezumljeno računao razliku između duga od petsto dinara i duga od svega pedeset.

Počeo je da shvata da se nalazi u prisustvu Onoga čiji su ljubav i saosećanje beskrajni. Njegov Gost ga je mogao napustiti krajnje ljut, ispoljavajući stvarno zasluženi prezir. Hvala, Simone, što si me pozvao, ali moram da odem pre deserta. Doviđenja!

Ne. Simon može biti neizrecivo zahvalan što ga Isus nije nemilosrdno obrukao pred ostalim gostima; svaki običan prorok, kao Natan u slučaju Davida ili Ilija u slučaju Ahava, mogao bi ga poniziti. Lekovite suze možda su već potekle niz Simonovo lice dok je slušao

Spasitelja koji dodaje: „Stoga ti kažem, oprošteni su joj mnogi gresi, jer je imala mnogo ljubavi; kome se malo prašta, malo ljubi.“ Taj princip pokazao se tačnim u svim vremenima.

Dobra vest koja zaboli, ali i leči

Ljubav je ulivala istinu u njegovu glavu silom kovačkog čekića. Simon je počeo da uviđa svoje stanje kao nikada ranije. Prezirao je ženu koju je uznemiravalo sedam demona, a sada shvata da je i sam opsednut osmim – samopravednošću i licemerjem koji mu sada odjednom izgledaju odvratno. Spasiteljeva beskrajna ljubav pretvorila je dvostruku tragediju (tragedije su retko pojedinačne!) u dvostruko obraćenje.

Kad je rekao Simonu: „Vidiš li ovu ženu“, Isus je u stvari istakao Mariju kao dokaz o tome šta znači biti istinski spasen. Mada je tačno da se spasavamo jedino verom, sama vera nije uvek bila razumno shvaćena. Marija nam pruža njenu pravu definiciju. U jednom veoma stvarnom smislu, ta nekada rasmusna žena saučestvovala je „sa Hristom“ u Njegovoj veličanstvenoj žrtvi. Sadržaj njene vere ogledao se u zajednici srca sa Hristom u Njegovoj žrtvi; to ju je osposobilo da Ga odražava u svom daljem životu.

Zašto je Isus toliko hvalio Mariju?

Isus je video nešto što Marija nije mogla da vidi. On je prerekao da će se u znak sećanja na nju širom sveta obznanjivati njeno delo sve do kraja vremena, zato što ono na poseban način osvetljava Njegovo delo u našu korist. Nekada sam se pitao zašto je Isus tako oduševljeno hvalio Mariju. To je podrazumevalo i oštar ukor upućen Judi pa čak i jedanaestorici koji su mu se pridružili u kritikovanju Marije. Zašto nije stišao uznemirena osećanja za stolom, hvaleći Mariju na jedan umereniji način? Ja bih tako postupio; zar ne biste i vi?

Da bi napravio mir, mogao je reći nešto poput ovoga: Marija, cenim tvoju želju da zahvališ za spasenje svoje duše, ali stvarno – no, nemoj plakati – Juda i učenici su u principu u pravu. Pomisli samo na sve te siromašne ljude kojima bi se pomoglo zahvaljujući toj svoti od trista srebrnjaka. Mogla si recimo da potrošiš deset (i to bi bilo mnogo!) na samo jednu kašičicu ulja da pomažeš moju glavu (a ne i moja stopala), a onda si mogla da doneseš preostalih 290 dinara u našu blagajnu, kako bi ih Juda, naš poštovani blagajnik, podelio siromašnima. Znam da si ti htela dobro, Marija, i ja ti odajem priznanje za dobre namere, ali sledeći put postupićeš bolje, zar ne? Ta, nemoj sad plakati!

Ali, ne! On ju je svojom pohvalom dizao u nebesa. Uzdignuta je kao njegov uzorni sledbenik. Niko drugi nije gledao na njen čudan, naizgled iracionalni čin onako kako ga je On video. Bio je izuzetno srećan što se našao bar neko ko će početi da ceni ono što je On činio.

- U razbijenoj alabasterskoj bočici koja je odbačena ležala na podu, On je video simbol svoga tela koje će biti slomljeno za nas i položeno u grob.

- U dragocenom ulju koje se rasulo svuda po podu, video je simbol svoje prolivene krvi dovoljne da spase čitav svet, a ipak će samo šačica njegovih stanovnika to ceniti.

- Ono što je On video kao zapanjujuće lepo i dobro u Marijinom činu, bila je *veličanstvenost* njene žrtve. Ona je prosto bila nesmotrena u svojoj rasipnosti.

O, kada bi svako grešno ljudsko biće na ovoj paloj planeti smislilo da učini nešto tako divno! To delo odslikavalo je neodoljivu „rasipnost“ Hristove žrtve za nas. Ljubav nikada nije ljubav ako nije veličanstveno rasipna. Čaša vode života možda je dovoljna da spase našu dušu, ali Hristos mora da prolije pravu Nijagaru vode, dovoljne da spase milijarde ljudi na Zemlji. Prema Hristovoj proceni, žena koja je nekada bila opsednuta sa sedam demona postala je, a da toga nije ni bila svesna, rečiti jevanđelista za sva vremena.

Jadni Simon treba da sedne i uči od Marije

Luka spušta zavesu na kraju ove drame, ostavljajući Simona kako sedi i duboko razmišlja o Marijinoj veri koja ju je spasla. O njemu više nećemo ništa čuti. Ali, možemo biti sigurni da

služba ljubavi našeg Gospoda u korist ovog izgubljenog čoveka nije bila uzaludna. Zasigurno je ovaj oholi farisej postao ponizan, samopožrtvovan učenik.

Farisej Simon postao je primer pionirskog uspeha za ostale samopravedne osobe do kojih je Hristu najteže da dopre.

Sem ako ne pronađu ono što je Simon pronašao, oni će biti tragične ličnosti koje Isus ovako opisuje: „Mnogi će mi reći u onaj dan: Gospode, Gospode, nismo li prorokovali u tvoje ime, i u tvoje ime izagnali demone, i u tvoje ime mnoga čuda učinili?“ „Jer ogladneh i ne dadoste mi da jedem, ožedneh i ne napojiste me, stranac bejah i ne ugostiste me, go bejah i ne odenuste me, bolestan i u tamnici bejah i ne posetiste me“ (Matej 7,22.23; 25,42.43).

Čudo kojim je izbaavljen farisej Simon moglo bi biti veće od Marijinog izbaavljenja. Ali ono je ostvareno; i to je ta *divna* dobra vest.

Postoji nada za sve nas ukoliko... , ukoliko hoćemo da „saslušamo“ Marijinu rečitu, slikovitu propoved.

Trava možda nije zelenija na drugoj strani (Postoji dobra vest za mnoge problematične brakove)

Jedan od najrazornijih elemenata loše vesti je osećanje da ste se brakom vezali za pogrešnu osobu; vaš brak je onda osuđen na propast.

Takvo „shvatanje“ je gorče od žuči. Da li Biblija nudi neku praktičnu dobru vest za isceljenje rane poput ove?

Niko ne može da porekne da je mnogo ljudi povređeno u tom smislu. Ozbiljne procene govore da je oko polovine brakova, prema statistici, osuđeno da se okonča raskidom; a oni partneri koji se ne razvedu nego stisnu zube da bi izdržali u svom jadnom braku, predstavljaju dobar deo preostalog procenta. Kad zadivljeni vozite kraj lepih kuća i dobro sređenih travnjaka, svesni ste da je veoma malo tih palata srećno i iznutra.

Beskrajno mnogo „tajni“ i recepata za sreću u braku objavljuju se u bezbroj knjiga i u člancima raznih časopisa. Međutim, postoji metod lečenja za koji se ne može saznati iz razgovora na TV-u. To nije program nečega što treba učiniti, niti su to tehnike koje treba usvojiti i pamtiti. To je ova jednostavna ideja: *Verujte u Božju dobru vest o vašem braku.*

Ima tu nečega. Bilo bi nerazumno predvideti 100% uspeha u svakoj poteškoći, ali u mnogo slučajeva sreća se može ostvariti.

Ta dobra vest može zaista biti bolja nego što mislite

Okončati svoj sadašnji brak i ući u novi možda i nije rešenje, kako to izgleda na prvi pogled, iako ste možda u silnom iskušenju da pomislite kako je to jedina staza ka sreći.

Dobro znam da neki koji su se razveli i ponovo stupili u brak kažu da su izuzetno srećni u novoj bračnoj zajednici. Ne bih izustio nijednu reč da umanjim njihovu sadašnju sreću, niti da ugrozim njihov novi odnos. Ali Bog je otkrio u svojoj reči da je brak „dok-nas-smrt-ne-rastavi“ put ka sreći koji On najviše voli. Za to postoji određen razlog; nije to samo Njegova proizvoljna odluka.

On je milostiv i dobar prema onima koji su doživeli nesreću da im se brak raspadne, i otuda su neki ponovo srećni u drugom braku. Ali, činjenica je da daleko veći procenat razvedenih nikada kasnije ne postigne očekivanu sreću.

Neki ljudi mogu piti umereno i uspevati da se kontrolišu, ali dobar procenat „umerenjaka“ postaje na kraju problematičan. Isto se može reći i za pušenje. Neki puše čitav svoj život, pa čak dožive i stotu; ipak, mnogi obole od raka pluća, emfizema, ili imaju srčane probleme. Otuda ljubav i zdrav razum savetuju da je najbezbednije, najmudrije uopšte ne piti niti pušiti. Slično tome, nekoliko priča o uspešnom razvodu možda su za vas samo smrtonosni falsifikat „dobre vesti“.

Kakva bi dobra vest eventualno mogla da izroni ispod obeshrabrujućih senki jednog nesrećnog braka? Duhovna tama izgleda tako sveobuhvatna da deluje kao injekcija hemijskog sredstva koje paralizuje nerve. Ne vidi se nijedan zrak sunčeve svetlosti. Skoro svuda gde biste se okrenuli, mediji, TV drame, romani, saveti prijatelja, ponekad čak i primer pastora u crkvi i životna iskustva starešina i đakona, kao da vas sve to učvršćuje u zamisli: razvod je jedino moguće rešenje.

Bračni savetnik koji ne naplaćuje honorar

A sada da vidimo kako izgleda poseta Onome koji je nazvan „Divni savetnik“ (Isaija 9,6). On je odlučio da svoj savet saopšti preko Biblije, koju je svako ko ume da čita u stanju samostalno da proučava. Ali u njoj ima istina koje se obično ne uočavaju. Ono što mi nalazimo

biće verovatno prilično različito od onoga što savetuje „mudrost“ ovoga sveta, zato što je „mudrost ovoga sveta ludost pred Bogom. Napisano je... Gospod zna premišljanja mudraca – da su ništavna“ (1. Korinćanima 3,19.20). Božja prava mudrost nepogrešivo predstavlja istinsku dobru vest, onu koja će obezbediti maksimum sreće ne samo tokom ovog života nego i u večnosti.

Mudrost sveta je loša vest u praktično svakom pogledu. Ozbiljna statistika ukazuje da, kada se milion Amerikanaca godišnje razvede, u većini slučajeva to znači da je bar *dva miliona* ljudi ojađeno, jer mada razvod donosi privremenu ili prividnu sreću jednom od partnera, on obično donosi patnju onom drugom.

Prijatelje i rođake takođe dotiče ova muka. Još jedan milion će napustiti svoje supružnike a da im razvod ne donese nikakvo dobro; a to se onda penje na bar tri miliona patnika, a verovatno i više. Dodatni milion brakova odlučiće da nastavi da tetura u agoniji neusklađenosti, ostajući zajedno zbog dece ili rođaka, ali psihološki razvedeni. U tom smislu se kreću godišnje statistike.

Najtužnija vest od svih odnosi se na decu – još tri miliona „nevinih“, obično nesrećnih malih ljudi. Deca iz razorenih domova su prema statističkim podacima tri puta sklonija da se i sama razvedu kad jednom budu odrasla. Kada mališani u domu doživljavaju samo nesreću, bilo da je ona posledica razvoda ili nesrećnog roditeljskog braka, mnoga se odaju drogama i skoro sva startuju sa negativnim očekivanjima u pogledu svog budućeg braka. Ti mladi se često opisuju kao socijalne tempirane bombe, podešene da eksplodiraju u narednoj deceniji. Neki se zapravo okreću kriminalu, pa čak i terorizmu. Kad se nežna dečja osećanja gaze, mladi često padaju u očaj, a sudovi za maloletnike pitaju se šta je razlog tome.

Kad se sve uzme u obzir, ogromna je cena bede razorenih domova

Nije zanemarljiva ni bespomoćna usamljenost koju preživeli trpe – sve do poslednjih svojih dana, sedeći ostavljeni u staračkim domovima, zureći praznog srca u bele zidove ili TV ekrane dok ih smrt milostivo ne oslobodi. Pošto se plamen strasti ugasi u poznim godinama, prijatno je imati nekoga ko vas još uvek voli, potpuno predano „dok-nas-smrt-ne-rastavi“. Ako ispadne da ste vi jedan od tih malobrojnih srećnika, možete usrdno zahvaliti Spasitelju, zato što ste poželjeli sladak plod verovanja bar u neke od Njegovih dobrih vesti.

Možemo uočiti bar neke od biblijskih vesti u pogledu braka:

1. Kad Bog spoji čoveka i ženu, On učini da postanu „jedno“ za ceo život. Sledeće reči izgovorio je sam Hristos, i predstavljaju Njegovo lično neprocenjivo tumačenje ovog predmeta: „Zar niste čitali da ih je Tvorac od početka stvorio kao muško i žensko, i kazao: „Zato će čovek ostaviti oca i majku i prionuće uz ženu svoju i biće dvoje jedno telo. Tako nisu više dva nego jedno telo. Što je dakle Bog sastavio, čovek neka ne rastavlja“ (Matej 19,4-6).

2. Sledeća dobra vest glasi da je Bog, koji ih je spojio, veoma moćan, jači od neprijatelja ljubavi. Prema tome, Bog je zainteresovan za sreću svakog bračnog para. Budući da je On sam smislio ideju o seksualnosti i braku, Njemu je posebno stalo do uspešnosti svakog braka; inače, na Njega pada krivica što je smislio lošu ideju. (To je verovatno pravi razlog što sotona tako zdušno pokušava da razbije savremene brakove; to je jedan od njegovih najuspešnijih načina da se naruga Bogu.) Ovo nas dovodi do još jedne zapanjujuće ideje u dobroj vesti:

3. Ako smo ispravno razumeli Isusove reči, brak se ne može raspasti ukoliko ga jedna ili obe strane ne raskinu. Brak prestaje *namerno*. On se nikada ne raspada sam od sebe. Sve dok se ide Božjim putem, brak se ne može raspasti. Iz ovoga nije teško izvesti zaključak da je razvod često početak ratovanja sa Bogom.

Smesta se nameće pitanje: „Pretpostavite da nisam ja raskinuo brak - već moj supružnik koji se bori protiv mene i Boga! Šta da uradim?

4. Prva stvar je da verujete da je Bog jači od vašeg supružnika. Bračni partner koji istinski veruje u Boga (moramo razumeti šta je to istinska vera!) menja odnos snaga u dva prema jedan.

5. Sveto pismo izgleda ističe da taj pristup „dva prema jedan“ u rešavanju problema u poremećenom braku često znači pobedu za Boga i vernika.

Nadahnuti apostol veli: „Bračnim drugovima pak ne zapovedam ja, nego Gospod, da se žena ne rastavlja od muža. A u slučaju da se rastavi, neka ostane“ neudata „ili da se pomiri sa svojim mužem. I muž da ne otpušta svoju ženu.

A ostalim govorim ja, ne Gospod: ako neki brat ima ženu koja ne veruje, i ona pristaje da živi s njim, neka je ne otpušta. I žena koja ima muža koji ne veruje i on pristaje da živi s njom, neka ne otpušta muža. Muž koji ne veruje, naime, posvećen je vernom ženom, i žena koja ne veruje posvećena je bratom...

Šta znaš, najzad, ženo, da li ćeš spasti muža? Ili šta znaš mužu, da li ćeš spasti ženu?“ (1. Korinćanima 7,10-16). Apostol ne daje odgovor na svoje pitanje, već to prepušta nama.

6. I ne samo ovo: nadahnuti apostol piše nagoveštavajući određenu nadu da supružnik koji veruje može možda „spasti“ onoga koji ne veruje. Ako te reči znače ono što stoji, Sveto pismo je dosledno. U Starom zavetu Bog kaže: „Mrzim razvod [engl. prev]“ (Malahija 2,16), a u Novom zavetu Gospodnja „zapovest“ je podjednako protiv toga. Prema onome što smo upravo pročitali, u braku vernika s nevernikom, ovaj drugi biva „posvećen“, to jest, on/ona je u drugačijem odnosu sa Bogom, zato što je u braku sa vernikom, nego da je to u potpunosti zajednica nevernika. Ne pokušavam da banalizujem ovu božansku istinu, ali to je na neki način kao polisa osiguranja koja pokriva supružnika.

7. Drugačije kazano, Bog aktivno privlači k sebi supružnika koji ne veruje zato što u tom braku On ima svog vernika! To je vrlo dobra vest, i isplati se u nju verovati.

Šta bi mogao biti koren problema

Tužno je reći, ali stvarni problem često potiče od toga što supružnik koji veruje ima samo glazuru od vere. Samoobmana među religioznim svetom veoma je raširena.

Osmotrite slučaj jedne pobožne žene. Ona je tako bila predana Crkvi da je često odlazila na molitvene sastanke i sa suzama u očima tražila od crkve da se moli da njen suprug postane vernik i priđe crkvi. I ljudi su se molili.

Jedne subote ujutru, muž je silazio niz stepenice obučen u svoje najbolje odelo umesto običnog radničkog.

Njegova iznenađena žena upitala ga je kuda je pošao. „U crkvu, s tobom i decom“, odvratio je sa osmehom.

A onda su iz nje navrle nepromišljene reči: „Ali, dragi, ako izgubiš posao zato što ne radiš subotom, kako ćemo isplatiti kuću, nova kola i novi nameštaj?“ Bez ijedne reči, on se popeo uz stepenice i presvukao u svoje radničko odelo, i to je bio kraj njegovog prilaženja crkvi. Žena koja je voljna da uživa u materijalnim prednostima svog muža koji ne veruje jedva da se može nazvati vernikom. Ovaj čovek je sve te godine osećao kako ga Gospod privlači i pozeleo da odgovori Bogu; mogli biste reći da je on bio „posvećivan“ sve dok njegova žena „vernik“ nije otvoreno pokazala svoje *neverovanje*.

Supružnik sa glazurom od vere (koji je zapravo potajno nevernik) može ispod površine želeći razvod isto toliko koliko i očigledni nevernik koji otvoreno kaže da to želi. U takvom slučaju, ispravno je reći da oni oboje rastavljaju ono što je Bog sastavio.

Međutim, supružnik koji ne veruje a u braku je sa onim koji istinski veruje u Božju slavnu vest vrlo je verovatno da će biti sklon da ostane sa svojim supružnikom koji veruje. Ipak, s obzirom da svi imamo slobodnu volju, ovo se ne dešava obavezno, i Pavle realistično priznaje da se to možda neće dogoditi. Stoga on kaže: „Ako li se onaj koji ne veruje razdvaja, neka se rastavi; brat ili sestra u takvim slučajevima nisu vezani kao robovi, jer nas je Bog pozvao da živimo u miru“ (1. Korinćanima 7,15).

Jednostavan prvi korak

Verujte dobroj vesti da vas Bog suviše voli da bi vas namerno vodio u brak s pogrešnom osobom. Da li me je Bog vodio, ili sam ja svojevolumno srljao u brak po sopstvenom nahodenju, okrećući leđa Bogu? (Ovo mučno pitanje uznemiruje mnoge). Iz izveštaja o Isaku i Reveki saznajemo da Bog zacelo upravlja i u tom smislu ili čak vodi dvoje ljudi koji stupaju u zajednicu: „... žena [Reveka] koju je namenio Gospod [Isaku] sinu gospodara mogega“ (1. Mojsijeva 24,7.14.40.44).

Međutim, čak ako vernik i zaključi da je on/ona ušao/ušla u brak bez božanskog odobravanja, to ne znači da je Bog u stvari odstupio od vas. I to ni u kom slučaju nije dokaz da Bog nema nikakve veze s vašim brakom. Dopustite mi da objasnim:

Čak i ako ste u to vreme bili potpuni nevernik, žestok i ohol, u pobuni protiv Gospoda i/ili svojih roditelja, Bog je predvideo da ćete se kasnije obratiti i postati vernik, jer On poznaje kraj od samog početka i „nebiće poziva u biće“ (Rimljanima 4,17). To znači da vas je On već uzeo pod svoja krila pre nego što ste čak i pomišljali na obraćenje!

To isto poglavlje u 1. Mojsijevoj otkriva da je Bog imao Reveku na umu kao Isakovu ženu pre nego što je ona i pomislila na tako nešto (44. stih). I naravno, to znači da vas Bog voli isto toliko koliko je voleo Reveku. Dakle, u svetlosti koja sija iz Božje Reči možete gledati na svog supružnika kao na pravi izraz Božje volje za vas. I onda, ako je to tačno, razmotrite: svi đavoli iz pakla ne mogu uništiti sreću vašeg braka ukoliko verujete da je tačno ono u šta vas Bog ohrabruje da verujete.

Ovo pak ne znači da Bog „ugovara“ vaš brak kao hinduistički roditelji. Upravo lično iskustvo ljubavi dovodi u zajednicu dva bića – ali nju je nadahnuo Bog ljubavi. To samo znači da je Njegova ljubav dublja nego što ste ikada pomislili da bi mogla biti.

Ne zaboravimo da Božja osposobljavajuća blagodat, delujući u partneru koji veruje i kroz njega, može i iz loše situacije izvući dobro. Na svakom koraku taj partner će se pitati: Da li je to put Gospodnji? Bog obećava mudrost onima koji je traže u veri (videti Jakov 1,5.6). Ima primera kada je vernik koji se držao ovog plana bio sredstvo da otuđenog nevernika dovede Hristu – i oboje su se ponovo zavoleli tokom tog procesa.

Brak ne bi mogao biti zabavan da su oba partnera savršena

Možda devedeset devet na svakih sto brakova otkriva neslućene slabosti i greške kod svog bračnog partnera ubrzo posle venčanja. Par koji poseduje tu veru u Boga verovaće da su dobro spojeni uprkos obostranim manama.

Priznajući da niko nije savršen (najposle, ko može tvrditi da je bez mane!) i *prihvatajući*, Božjom blagodaću, drugu osobu s njegovim ili njenim manama i slabostima imajući na umu da ih i vi sami imate, moguće je postići domaću harmoniju. Često se događa, kako vreme prolazi, da takvi parovi najzad shvate da su ta prilagođavanja predstavljala dobro iskustvo za oboje. (Budimo iskreni: svi parovi imaju ove probleme!)

Kad mane i neusklađenosti toliko narastu da prestanete da se nadate da ćete ikad postati „jedno“ u skladu sa Božjom namerom za vas, onda imate ozbiljan problem. Jedan od najbolnijih problema jeste kada se shvati, mada kasno, da je jedan od supružnika kriv za neverstvo. Uglavnom se razume da je Isus dopustio razvod u slučaju bračne nevere, nazvanom „preljuba“ u Matej 19,9. Dozvola, međutim, nije zapovest.

Zavisno od okolnosti, kad nevina strana, koja veruje, pregleda situaciju sa Onim što istražuje srce, možda će zaključiti da je praštanje najbolji put za sve umešane.

Jedan od problema uključen u slučajeve nevernosti jeste problem poverenja. Nevernost uništava poverenje u krivog, tako da, čak i ako mu/njoj oprostimo, nevinoj strani biva teško da se ponovo pouzda u onog koji je kriv za izneveravanje.

No čak i ovde Božja blagodat koja deluje u verniku i kroz njega može omogućiti pojavu čuda. Nevina strana uvek može imati na umu da u Božjim očima niko *stvarno* nije nevin. Greh koji čini druga osoba, mogao bih učiniti i ja kad bih skrenuo pogled sa Isusa.

Evo jednog primera. Širli je izneverila svog muža, i ovaj se u očajanju obesio. Njena sestra joj je prebacivala što ga je navela na samoubistvo. Kako je *mogla* da učini tako nešto! Ipak, to nije kraj priče. Širlina sestra kaže:

„Nekoliko godina kasnije, u jednom udaljenom mestu, prevrtala sam se jednog dana u krevetu, plaćući pred Gospodom, moleći Ga za snagu i zaštitu od nemoralu. Kroz iscrpljujuću, mučnu borbu... On mi je pokazao da i ja imam sklonost ka izneveravanju... Silno sam zavolela jednog čoveka s kim sam radila... Postepeno sam shvatila da... bez Božje pomoći zapadamo u ozbiljnu nevolju... Svakoga dana morala sam da se odupirem želji za fizičkom bliskošću... Samo nas je Gospod spasao i rešio problem. Znam, bez imalo sumnje, da nisam mogla odoleti sopstvenom snagom“ (*Eternity*, februar 1977, str. 27.28).

Još jedan praktičan korak po savetu zdravog razuma

Dobra vest glasi da je božanskom blagodaću moguće suprotstaviti se slabostima tela. U mnogim slučajevima, ovo znači ukloniti se sa kušačevog terena.

Blagosloveni uvid u zajedničku krivicu

Ima slučajeva kada oboje koje je Gospod spojio u „jedno“ dođu do tačke kada otkrivaju da ne jedno nego *oboje* u Božjim očima dele krivicu koja preti da dovede do raskida njihovog braka. Nesvesno, „nevina“ strana je na neki način olakšala „krivcu“ da padne u zamku neverstva. To je duboka misao koju samo Sveti Duh može da razjasni onome ko misli da je nevin.

Mnogo je lakše da Božja blagodat uspešno pomogne „krivom“ i dovede njega ili nju do pokajanja i obnove ako „nevina“ strana uvidi tu dragocenu istinu. Sve što liči na stav „svetiji-sam-od-tebe“ predstavlja prepreku koja otežava istinsko pokajanje supružniku koji je zabludeo. Stid i krivica često nagone takvog da poželi da pobegne od „svetog“ supružnika. Samopravednost može biti kobna slepa mrlja.

Božja dobra vest ima prodornu moć rendgenskih zraka. Ako Njegov Sveti Duh otkrije takvu slepu mrlju, radujte se! Bol izazvan tim otkrićem nije ništa u poređenju sa dobrom koje može spasti brak i združiti otuđene supružnike dubljom ljubavlju nego što je bila ranije.

U slučajevima neverstva u braku, a nevina strana iskreno veruje u novozavetno jevanđelje i zna za blagodat skrušenog pokajanja, Bog ima više izgleda da proizvede čudo i dovede „krivca“ do pravog kajanja. Evo te nade: „Ako se ko i zatekne u kakvom prestupu, vi duhovni ljudi ispravite takvoga u duhu krotosti, čuvajući samoga sebe – da i ti ne budeš iskušan. Nosite bremena jedan drugoga, pa ćete tako ispuniti Hristov zakon. Jer ako ko misli da je nešto, a nije ništa zavarava samoga sebe“ (Galatima 6,1-3).

Poenta nije u tome da čovekovo sopstveno osećanje samopoštovanja mora da bude uništeno do te mere da on ili ona smatraju da su „ništa“. Međutim, veoma je zdravo iskustvo kad se shvati da bismo *izvan Hristove blagodati* zaista bili „ništa“! To je pouka koju je Širlina nekada samopravedna sestra naučila kada se i sama našla u situaciji da se zaljubi u čoveka koji nije njen muž. Njeno razumevanje i saosećanje iznenada su počeli da rastu.

Biblija kaže: „Nadajući se, mi smo spaseni“ (Rimljanima 8,24)

Mogućnost da „krivac“ bude „obnovljen“ - to je nada koju Novi zavet nudi „nevinoj“ strani koja se usudi da neguje veru. Iako se čini da se čudo možda retko događa, ono ostaje kao mogućnost. Možda se ključ uspeha nalazi u „obnavljanju“ grešnika blagošću, a ne u duhu gorkog optuživanja ili hladne ljutnje u znaku „svetiji-sam-od-tebe“. Fantastično je dobra vest kad se oba supružnika istinski obrate i ponovo postanu „jedno“, zahvaljujući uzajamnom otkrivanju sile koja se može naći u pokajanju.

Iverna Tompkins u svom delu *How to Be happy in No Man s Land (Kako biti srećan na ničijoj zemlji)* osvežavajuće je iskrena u pogledu svog sopstvenog iskustva samopravednosti:

„Ukoliko u brak ulazimo s labavim stavom 'ako bude funkcionisalo, u redu, a ako ne funkcionise, pokušaću ponovo', to znači imati stav nevernika...

Ali šta se dešava kad se venčate i brak ne bude uspešan? Možda vi ne znate kako da ga učinite uspešnim. Ja sigurno nisam znala. Bila sam otprilike mudra kao golub, a bezazlena kao zmija – sve sam pobrkala.

Udala sam se za jednog čoveka kad sam otpala od crkve, i dok je on bio u prekomorskim zemljama, rodila sam dete i ponovo predala svoje srce Gospodu. Kad je moj muž došao kući, imala sam toliko mudrosti da je to moglo da stane u naprstak. Sela sam s njim i kazala: 'Sad me poslušaj. Dopusti da ti kažem kako će se stvari nadalje odvijati. Nećemo više činiti to i to i neke druge stvari. Nećeš više pušiti u mojoj kući, zato što je ovo Božja kuća. Nemoj stavljati svoje pivo u moj frižider. Ova kuća je posvećena Gospodu. Ja sam sada protiv svega toga, i neću da odgajam dete u takvoj atmosferi.'

Još jedno dete i posle deset mučnih godina on je rekao: 'Zbogom Iverna. Naći ću nekoga s kim mogu da živim.' To je i učinio, venčali su se i srećno živeli do kraja.“

Doduše, jedan „verniki“ ne bi trebalo namerno da stupa u brak sa nevernikom. Na kraju krajeva, „kakvu zajednicu ima svetlost sa tamom?“ Ali, imajmo na umu da „svetlost... osvetljava svakog čoveka“ „koji dolazi na svet [engl. prev]“ (Jovan 1,9) i ako svetlost blista u srcu, vernik koji za sebe smatra da je „u jarmu“ s nevernikom, možda će zahvaljujući pomazanim očima razaznati da Sveti Duh radi na obraćenju nevernika. Bila bi tragedija potopiti brod dok se on približava takvoj luci.

Bog je iznad svega najveći Evandelist. Govoreći o supružniku koji ne veruje, možda nam se može oprostiti ako na takve situacije primenimo stihove Edvina Markama:

Nacrtao je krug da bi me isključio,
Kao jeretika, pobunjenika i predmet podsmeha.
Ali smo ga Bog i ja nadmudrili:
Nacrtali smo krug koji je obuhvatio i njega.

Lep primer mudrosti našeg Boga kao Evandelite

Nalazi se u Galatima 4,1-5 gde vidimo da On nevernike smatra ne autsajderima ili vukovima koje što pre treba ubiti, nego zalutalim sinovima i izgubljenim ovcama koji još nisu pronašli put kući.

Slika predstavlja dete bogatog veleposednika koje hoda bosonogo, robovi mu zapovedaju, ali kad odraste, postaje gospodar imanja. „Tako i mi, kad smo bili maloletni, zarobljeni... A kad je došla punina vremena,... mi primimo usinovljenje“ (Galatima 4,3-5).

Srećan je supružnik koji dovoljno veruje u dobru vest te crta krug koji uključuje partnera koji ne veruje, pretpostavljajući da je on ili ona Božje dete, doduše „maloletno“ ali na putu da shvati i prizna u pravo vreme da je Božji sin ili kćer. To znači sarađivati sa Bogom u ostvarivanju čuda!

Novozavetno praštanje, bez obzira da li ga daje Bog ili supružnik koji veruje, podrazumeva ideju oslobođenja od greha, zapravo ostavljanja greha. Grčka reč glasi *aphesi* i doslovno znači „odnošenje“. Osoba kojoj je istinski oprošteno slobodna je od greha i nikada ga neće ponoviti.

Jedini način na koji čovek može naučiti da prašta

Niko ne može oprostiti zabludelim supružniku ukoliko sam nije najpre iskusio Hristovu blagodat praštanja. Ako je Bog ustanovio seksualnost i brak, On je isto tako ustanovio otkupljenje sa krstom kao središtem. Čuda se dešavaju samo ukoliko postoji osećaj „davanja“ sadržan u Božjem praštanju, samo ako se dovoljno ceni ono što je plaćeno na Golgoti:

„Budite među sobom čestiti, milosrdni, praštajući jedan drugom – kao što je i Bog vama u Hristu oprostio. Ugledajte se, dakle, na Boga kao njegova draga deca, i živite u ljubavi, kao što je i Hristos vas ljubio i samoga sebe predao za nas kao prinos i žrtvu Bogu na prijatan miris“ (Efescima 4,32; 5,1).

U drevna vremena, brakovi su bili srećni zato što su obe strane verovala da ih je sjedinio Bog, pre nego njihova uzajamna hemijska ili društvena privlačnost. Njihova međusobna ljubav bila je ukorenjena u njihovoj veoma bitnoj veri u Božje vođstvo. Pošto su pravilno rasporedili prioritete, njihovo uzajamno poverenje preraslo je u srećnu, trajnu ljubav.

Isak, na primer, nije video Reveku dok mu je sluga njegovog oca nije doveo iz Mesopotamije i dok mu nije rečeno da je to Božji izbor za njega. Njegova vera bila je saglasna sa Božjim vođstvom, i mi čitamo: „Omilje mu [Reveka].“ U stvari, Isakov i Revekin brak jedan je od najsrećnijih zabeleženih u Bibliji (videti 1. Mojsijeva 24,66.67).

Možda ste čuli priču o čoveku u *Acres of Diamonds* (*Polja dijamanta*) koji je išao svuda po svetu u potrazi za blagom, da bi na kraju otkrio da se dragoceni dragulji nalaze u njegovom sopstvenom dvorištu. Trava sa druge strane ograde možda nije tako zelena kakva je na vašoj strani.

Najbolja od svih vesti: Čas Božjeg suda (A zašto je to najnovija dobra vest – videćete ovde)

Priča se da je pre pojave automatskih senzora, britanski zakon o železničkom saobraćaju zahtevao da čuvari mostova mašući zastavicama obaveste vozove u slučaju da oluja odnese most. Ako je to bilo noću, morali su da mašu fenjerom.

Jedan čuvar mosta zanemario je svoju dužnost pa se jedan putnički voz srušio u reku. Kad je slučaj dospao na sud, tužilac je pitao: „Da li ste mahali fenjerom u znak upozorenja?“

„Da, jesam“, odgovorio je čuvar i bio oslobođen. Kasnije je, ipak, poverio jednom od svojih prijatelja: „Drago mi je što me nije pitao da li mi je fenjer bio upaljen.“

Ljudski sudovi koji dele pravdu retko mogu da otkriju celu istinu ili utvrde pobude optuženog. Međutim, mora doći do jednog suđenja kad će se otkriti svaka tajna pomisao i namera, „svaka tajna bila dobra ili zla“ (Propovednik 12,14).

Postoji način da se razni politički skandali, poput Votergejta, obelodane, posebno u relativno slobodnom, demokratskom društvu. Ali zamislite sud na kome sve izlazi na videlo, kao potpuno razotkriven „Enron“¹. To će se dogoditi kada se život završi, jer je „ljudima određeno da jednom umru, a zatim sud“ (Jevrejima 9,27).

Posmatrajući to sa stanovišta proroka, autor knjige Otkrivenje opisuje strahoviti prizor: „I videh veliki, beli presto, i onoga što sedi na njemu, od čijeg lica pobegoše zemlja i nebo, i ne nađe im se mesta. I videh mrtvace, velike i male, gde stoje pred prestolom, a knjige se otvoriše... I mrtvacima se sudilo na osnovu onoga što je napisano u knjigama“ (Otkrivenje 20,11.12).

„Knjige“ su očigledno eufemizam

Neka vrsta ogromnog kosmičkog kompjutera ima tačno memorisane sve naše podatke, uključujući i one koji se ljudskim uređajima ne mogu uhvatiti – misli i pobude. Svako delo ili skrivena namera u suprotnosti sa temeljnim načelom svemira („zakonom slobode“, Jakov 2,12) pojaviće se na tom kompjuteru kao dokaz da je u pitanju slučaj za sud, jer je nebeska „zapovest... veoma široka“ (Psalam 119,96). Proročki prizor suda deluje kao da je zamišljen da nas upozori, pa čak (kako to mnogi zaključuju) i da nas zaplaši kako bismo se pripremili. Ali Hristos neće iznuditi strahom ono što bi mogao da dobije samo ljubavlju.

Onaj koji predsedava na sudu je upečatljiva figura nazvana „Starac“, kaže Danilo, pred kim „reka ognjena izlazaše i tecijaše ispred njega“ i „deset tisuća po deset tisuća stajahu pred njim; sud sede, i knjige se otvoriše“ (Danilo 7,9.10). Ceo svet biva izveden pred sud (videti Dela apostolska 17,31), jer „svi su zgrešili“, a „plata“ za greh je smrt (Rimljanima 3,23; 6,23).

Jedan drevni rimski guverner reagovao je vrlo ljudski na Pavlov govor o predstojećem sudu: „Kada je pak raspravljao o pravednosti, uzdržljivosti i o budućem sudu, Feliksa obuze strah [drhtao je – *engl. prev.*]“ (Dela apostolska 24,25). A možda i mi drhtimo!

¹ Afera „Enron“ – najveći bankrot zabeležen u istoriji SAD do sada. Sinonim za poslovnu prevaru epskih razmera, koja je ostavila bez zaposlenja hiljade radnika, preko deset hiljada njih bez penzija i na desetine hiljada akcionara bez uloženi para, kao i ukupni gubitak od preko 80 milijardi dolara.

Kada je ceo slučaj došao na sud, samo delimično je otkriveno da je Enron (jer su u periodu od 3 meseca, od kada je kriza obelodanjena pa sve do početka nezavisne istrage FBI, uništena dokumenta) godinama varao svoje investitore i poslovne partnere o uspešnosti svog poslovanja, u poslovnim knjigama prikazivao lažne podatke koristeći komplikovane finansijske šeme koje su proizvele fantomske profite, dugove prebacivao na kompanije koje su njegovi vodeći ljudi osnivali s inostranim partnerima, a čije su knjige skrivane od nezavisnih revizora. Na osnovu tih lažnih podataka dobijao je kredite od banaka i finansijskih fondova koje nije mogao da vrati.

Međutim, suočiti se sa stvarnošću uvek je zdrav izbor. Korisno je unapred razmišljati o ovome jer „svi mi treba da se pojavimo pred ... sudom“ (2. Korinćanima 5,10). Danas srećom još nije kasno da preduzmemo valjane korake u cilju pripreme. Pokušaj da to izbacimo iz svoga uma bio bi nerazuman, jer ako su smrt i porezi neizbežni, ovo je utoliko pre.

Ali taj sud predstavlja dobru vest!

Grešimo ako delimo opšte mišljenje da je Bog osvetoljubivo Božanstvo koje samo čeka priliku da nas uništi svojim kaznenim munjama. Sveto pismo na više mesta obznanjuje kakav će biti taj poslednji sud, i to zapanjujuće različito u odnosu na ono što većina ljudi pretpostavlja:

1. Nikada nije bio Božji plan da se iko od nas suoči sa zastrašujućom mogućnošću optužbe za krivicu. Isus je rekao da je „večni oganj“ posebno „pripremljen đavolu i njegovim anđelima“, a ne za ljudska bića (Matej 25,41). Ako se bilo ko od ljudi tamo nađe, to neće biti zato što je Bog tako hteo, nego sam čovek. Ipak, očigledno je da će neke nesrećne duše podeliti sudbinu đavola. Razlog mora biti to što su oni odbijali svaki Božji napor da ih od toga spase.

2. Isus objavljuje dobru vest tako da ona izgleda kao srećna protivrečnost. Ne moraju svi da se „pojave“ na sudu. „Zaista, zaista, kažem vam: ko sluša moju reč i veruje onome koji me je poslao, ima život večni i ne dolazi pred sud, nego je prešao iz smrti u život“ (Jovan 5,24). Reč *sud* ovde znači osuda, a poenta je u tome da Bog oslobađa vernike strašnog iskustva suočavanja sa sudom.

3. Bog je pravedan, baš kao i milostiv; stoga je On stavio suđenje ljudskim bićima u ruke Onoga koji razume ljudsko iskustvo. „Otac ne sudi nikome“, kaže Isus, „nego je sav sud dao Sinu... Dao mu je i vlast da sudi – što je Sin čovečiji“ (Jovan 5,22-27). Hristos je jedan od nas. Ne bi se mogao naći niko ko bi pokazao više prijateljskog razumevanja.

Ako su vam na ovozemaljskom sudu sudija i porota dragi lični prijatelji, ne biste mogli poželeti povoljnije izgleda da budete oslobođeni. A ipak, Sin čovečiji učiniće za nas ono što nijedan zemaljski prijatelj ne može da učini kada smo u nevolji. Jovan kaže: „Pišem vam ovo da vi ne grešite. Ako ko zgreši, imamo zastupnika kod Oca, Isusa Hrista, pravednika. On je žrtva pomirenja za naše grehe, ne samo za naše nego i za grehe celoga sveta“ (1. Jovanova 2,1.2). Neki drugi prevodi kažu da je On naš Zastupnik, ili advokat odbrane.

4. Kako On može biti naš Zastupnik u sudskom procesu? Evo odgovora: On je već pretrpeo osudu, našu zasluženu kaznu. Kao drugi Adam ljudskog roda, On je usvojio ceo ljudski rod „u sebi“. To je tačno, iako mi to nismo znali; i to je tačno sve dok ne odlučimo da to odbacimo. „Usvojenje“ se dogodilo pre no što smo rođeni, još „od postanja sveta“ kada je Jagnje bilo „zaklano“ za nas (Otkrivenje 13,8). Hristos je celom ljudskom rodu dao „opravdanje [oslobađajuću presudu – *engl. prev*]“ (Rimljanima 5,16.18). Ako ovo izgleda suviše dobro da bi bilo istinito, samo razmislite o tome da, pošto je Hristos umro za svet, Bog „čini da njegovo sunce grane zlima i dobrima, i daje kišu pravednima i nepravednima“ (videti Matej 5,45). To sasvim jasno znači da se On prema svakom čoveku ponaša tako kao da ovaj nikada nije zgrešio. Inače, bio bi prisiljen da dopusti sotoni da uništi svako ljudsko biće. (To je ono što se naziva blagodat).

5. Smrt kojom je Isus umro na krstu bila je najveći stepen osude, jer „onoga koji nije znao greha Bog je učinio grehom za nas“ (2. Korinćanima 5,21). Užas kroz koji je On prošao poticao je od osećaja da Ga se Bog „odrekao“ pošto je On „na svom telu poneo naše grehe na drvo, da se oprostimo grehova i da živimo za pravednost; njegovim ranama ste isceljeni“ (1. Petrova 2,24). Upravo je u svom nervnom sistemu, u sebi, Hristos „nosio“ taj smrtonosni teret. Ideja je sledeća: kad je On umro, umrli smo i mi, ne kao upola sopstveni spasitelji, već zato što je drugi Adam Hristos uzeo na sebe ljudsku prirodu zajedno sa svim našim sklonostima. I mi Ga sledimo u veri. „Ja sam sa Hristom razapet“, veli Pavle (Galatima 2,19.20). Ma kakve munje božanskog gneva budu morale pasti na grešnike na konačnom sudu, one su već pale na Hrista na krstu. On ih je podneo kao naš Zamenik.

6. Prema tome, nema ni najmanjeg razloga da neko ponovo prolazi kroz to iskustvo, sem ako sam to traži odbacivanjem identiteta koji mu je zajednički sa Hristovim. Taj identitet – da smo u Hristu, biće naš ako hoćemo da verujemo. Hristova smrt je daleko više od zakonskog manevra da se zadovolje propisani zahtevi prekršenog zakona. Njegova smrt predstavlja i to, naravno, ali vera u Njega podrazumeva mnogo više. Ona podrazumeva naše lično poistovećivanje s Njim. Grešnik koji veruje oseća da je povezan „s Hristom“, prihvata božansku osudu svojih greha; on tu osudu istinski proživljava tako što svojom verom (posredstvom vere) strada „u Hristu“. Pravda ne može više istupati protiv njega.

Otuda on „ne dolazi pred sud“. I „celi svet“ ima tu prednost, ako je ne odbaci usled greha neverovanja!

7. Sledi da je jedina vrsta „suda“ koji će se odvijati za vernika „u Hristu“ u stvari potpuno oslobođanje. Hristos obećava da će ga braniti pred bilo kojim neprijateljima, da će pobiti bilo kakvu optužbu protiv njega: Ja „ću priznati njegovo ime pred svojim Ocem i pred njegovim anđelima“ (Otkrivenje 3,5). Otac nije naš neprijatelj, ali mi zaista imamo neprijatelja na sudu (reč „sotona“ znači „neprijatelj“). Prorok Zaharija ovako opisuje prizor suđenja (Prvosveštenik Isus simbolično predstavlja sve koji veruju):

„Posle mi pokaza Isusa poglavara svešteničkoga, koji stajaše pred anđelom Gospodnjim, i sotonu [što znači „neprijatelj“] koji mu stajaše s desne strane da ga pre. A Gospod reče sotonu: Gospod da te ukori, sotonu, Gospod da te ukori.... Nije li on glavnja [ugarak – *Bakotić*] istrgnuta iz ognja?

A Isus bijaše obučen u haljine prljave, i stajaše pred anđelom. A on progovori i reče onima koji stajahu pred njim: skinite s njega te prljave haljine.

I reče mu: Vidi, uzeh s tebe bezakonje tvoje, i obukoh ti nove haljine“ (Zaharija 3,1-4).

Naš „neprijatelj“ zna mnogo o nama. Kad bi imao makar nešto izgleda, on bi nas prisilio da spustimo glavu večno postiđeni. Ali nešto se dešava verniku prilikom čudesne transakcije poznate pod nazivom opravdanje verom. Hristova savršena pravednost se legalno stavlja na njegov račun.

Ona ga je takođe preobrazila i on postaje poslušan Božjem zakonu. Pošto „svi sagrešiš“, niko nikada neće imati bolju titulu nego što je „ugarak istrgnut iz ognja“. Ali slavna dobra vest glasi da je ta legalna titula već naša na osnovu žrtve drugog Adama – pod uslovom da odgovorimo verom.

„Nove [bogate – *engl. prev*] haljine“ koje pokrivaju golotinju duše jadnog Isusa predstavljaju pripisanu (i dodeljenu!) haljinu Hristove pravednosti. Otkrivenje se usredsređuje na istu scenu, jer kad Isus prizna pred svojim Ocem ime pobjednika, ovaj će se „obučiti... u bele haljine“ (Otkrivenje 3,5). „Neprijatelj“ je primoran da postiđeno spusti svoju glavu kad se pomene pokajnikova vera, jer istinska vera je sudelovanje srca „sa Hristom“ u Njegovom raspeću, učestvovanje „s Njim“ u umiranju grehu, pri čemu se čovekovo „ja“ razapinje „s Hristom“.

Sotoni je mrska i sama pomisao na to, ali on mora da poštuje takvu veru ljudskog bića koje se poistovećuje sa Onim koji je pobedio greh. Neprijatelj ljudskog roda biva zauvek ućutkan.

Sotona mrzi krst, ali ako ga vi volite, nemate više nikakve veze sa sotonom. One oštre reči – „Gospod da te ukori, sotonu!“ – predstavljaju za njega udarac od kojeg se nikada neće oporaviti. Ne znam da li bi iko mogao odgovarajuće da opiše dramatičnost i uzbuđenost tog trenutka na poslednjem sudu!

Nemoguće je plašiti se suda ako u našim srcima postoji ljubav [*agape*]

„Ljubav [*agape*] je kod nas došla do savršenstva u tome da mi imamo pouzdanje na sudnji dan... U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah“ (1. Jovanova 4,17.18). Razlog tome je što ova vrsta ljubavi (*agape*) predstavlja tačku u kojoj dolazi do našeg poistovećivanja „s Hristom“, zato što je Njegova *agape* već bila u paklu i vratila se, i ako ta ljubav boravi u

našem srcu, sav strah automatski biva izagnan. Krst to čini za nas. Kad se ukine strah od pakla, svi manji strahovi takođe bivaju prevaziđeni.

8. Pismo jasno govori da, što se tiče vernika, ta pobedonosna odbrana odvija se pre Hristovog povratka. Oni koji su umrli u Hristu „spavaju u Isusu“ do prvog vaskrsenja (videti 1. Solunjanima 4,14.15; Otkrivenje 20,5.6).

Postoje dva vaskrsenja: „Ide čas u koji će svi koji su u grobovima čuti njegov glas, pa će vaskrsnuti za život oni koji su činili dobro, a zločinci će vaskrsnuti za sud“ (Jovan 5,28.29). Prvo se događa pri Hristovom povratku kada bude pozvao zaspale svete da ustanu iz svojih grobova: „Blažen je i svet onaj koji ima udela u prvom uskrsu; nad ovima druga smrt nema vlasti“ (Otkrivenje 20,6). Drugo će uslediti na kraju 1000 godina kada se izgubljeni moraju pojaviti na konačnom izvršnom sudu – „vaskrsenje za sud“ (Jovan 5,29; uporediti Otkrivenje 20,5).

Šta određuje da li neko ustaje u prvom vaskrsenju ili mora da čeka na drugo? Isus je govorio o preadventnom sudu kada će se razmotriti slučajevi svih vernih – obavezno pre prvog vaskrsenja. Utvrđuje se da li su oni dostojni „da dobiju onaj svet, i uskrs iz mrtvih“ (Luka 20,35). Utvrđivanje dostojnosti, pak, iziskuje ono što su neki nazvali „istražnim sudom“, što je značajan termin u svetlosti učenja Svetog pisma. Svako suđenje mora uključivati poštenu istragu!

Danilo je u viziji video svete opravdane na sudu pre kraja ljudske istorije (videti Danilo 7,9-14.22.26). Očigledno, Isusovo priznanje njihovog imena „pred Ocem i pred anđelima“ (Otkrivenje 3,5) mora *prethoditi* prvom vaskrsenju. „Vreme mrtvih – da im se sudi, i da se da nagrada tvojim služiteljima, prorocima i svetima i onima koji se boje tvoga imena“ dolazi na zvuk sedme trube, kad se ljudski život nastavlja i „narodi se razgnjeviše“ (Otkrivenje 11,18, videti i stih 15). Mi danas živimo u tim vremenima. To znači da je ovaj izuzetno značajan sud *sada u toku*.

9. Jasna poruka govori „svakoj narodnosti, i svakom plemenu i jeziku i narodu“ da je došlo vreme da ljudi zapaze šta se zbiva. „I videh drugog anđela kako leti posred neba imajući večito jevanđelje – da ga objavi stanovnicima zemlje, i svakoj narodnosti, i svakom plemenu i jeziku i narodu“ (Otkrivenje 14,6.7).

Smisao ovoga je jasan: dok se narodi budu gnevili a mnoštvo bude obuzeto jelom i pićem, ženidbom i udajom (Matej 24,38), tokom ozbiljnog sudskog postupka odlučuje se o večnoj sudbini svakog čoveka! Isti sud rešava i slučaj „velike borbe između Hrista i sotone“. Bogu se takođe sudi!

Isus upoređuje ovo vreme sa danima pred potopom (stih 38), kad je prepotopni sud isto tako rešio sudbinu svakog čoveka, mada većina to nije shvatila. Noje i njegova porodica bili su bezbedno zaključani unutra u kovčegu punih sedam dana, a nevernici su neopozivo bili zaključani izvan kovčega, tako da „nisu znali dok ne dođe potop i sve odnese“ (stih 39; videti 1. Mojsijeva 7,7-12-21).

Suđenje se ne zasniva prvenstveno na činjenici da smo uradili ovo ili ono, već na verovanju ili neverovanju u božansku ljubav koja se beskrajno žrtvovala. Ponekad se u našim snovima povuče kosmička zavesa i mi uspemo da za trenutak sagledamo budući sud i koliko nam je blagodat Božja neophodna da se za to pripremimo. Proročkim očima možemo gledati unapred na vreme konačne presude koju će samoj sebi iskreno izreći svaka izgubljena duša. To što već sada možemo na to baciti letimičan pogled predstavlja dobru vest na kojoj treba da budemo duboko zahvalni.

Na dan konačnog suda, svaka izgubljena duša shvatiće kako je došlo do toga da odbaci istinu. Ona „će videti“ krst; njegov stvarni uticaj zapaziće svaki um koji je bio zaslepljen ljubavlju prema grehu. Pred Golgotom i njenom tajanstvenom Žrtvom, grešnici će shvatiti da su osuđeni. Svaki od njihovih lažljivih izgovora će nestati. Čovekov greh pojaviće se u svojoj grozoti. Ljudi će uvideti kakav im je bio izbor. Svako pitanje o istini i zabludi u dugotrajnoj „borbi“ postaće tada jasno. Na kosmičkom sudu, Bog će biti oslobođen krivice za

postojanje ili trajanje zla. Biće dokazano da nije bilo greške u Božjem načinu vladanja, niti razloga za pojavu i podržavanje pobune.

10. „Dobra vest“ je daleko bolja nego što možemo i da zamislimo. Ne samo što je moguće da *dan*s napravimo pravilan izbor, nego nam moćni Duh Sveti olakšava da načinimo taj pravilan izbor. To će nas voditi ispunjenju svakog slavnog sna koji imamo još od detinjstva. Biti jedno sa Bogom znači biti jedno sa svetlošću i životom i ljubavlju ogromnog svemira koji je On stvorio.

Nebeski dan pomirenja

Čak i danas pobožni Jevreji slave Jom Kipur kao svečani dan suda. U službi drevne jevrejske svetinje, Dan pomirenja bio je prilika kada su pravedni i zli bili odvajani na sudu (videti 3. Mojsijeva 23,27-30). Celokupna služba u jevrejskoj svetinji simbolizovala je delo nebeskog Prvosveštenika, Isusa Hrista (videti Jevrejima 8,1-5; 4,14-16). Simbolični Dan pomirenja predstavljao je i završni period preadventnog suda koji utvrđuje ko će od umrlih koji spavaju ustati u prvom vaskrsenju, a ko mora sačekati strašno drugo vaskrsenje. On će isto tako odlučiti na koga će se između živih u poslednjim danima odnositi ove reči: „Da budete kadri da izbegnete sve ovo što će se zbiti, i da stanete pred Sina čovečijeg“ (Luka 21,36).

Ozbiljna misao! Mi *sada* živimo u tom vremenu.

Dobra vest glasi da je Sudija vaš Brat „u telu“, Sin čovečiji koji je došao „u obličju tela grešnoga – Karadžić“ i zna tačno kako se mi kušamo „u svemu“. „Jer, zato što je i sam trpeo kad je bio kušan, može da pomogne onima koji se iskušavaju“ (Rimljanima 8,3; Jevrejima 4,15; 2,18).

On ne mora da ubeđuje Oca da vas prihvati, jer „sam Otac vas ljubi“, kaže On (Jovan 16,27). On ne mora da ubeđuje milione anđela da budu uz vas, budući da su oni već „službeni duhovi poslani da služe onima koji će naslediti spasenje“ (Jevrejima 1,14). Hristos ne mora da potkupljuje đavola, s obzirom da je zadovoljio zahteve pravde na Golgoti. Dakle, koga na ovom sudu On mora da ubeđuje, i da to ide vama u prilog?

Vi ste ključna figura u ovoj drami, kojoj treba pomoć, kojoj treba da bude ubeđena u nešto. Vaš prvi korak je da *verujete* u dobru vest Božje blagodati, koja je beskrajno bolja nego što ste i pomišljali.

Rezultat takvog verovanja jeste da ste se vi pomirili sa Bogom; svi nesporazumi povodom Njega su raščišćeni. To znači primiti pomirenje, tačno ono što i treba uraditi na taj veličanstveni Dan pomirenja.

Upravo sada je vreme za odluku

Bog zna da će se vaša vera, kad jednom poverujete u dobru vest, sama odmah ispoljiti, jer „vera... se kroz ljubav pokazuje delotvorna“ (Galatima 5,6). Kao što svetlost prolazi kroz prizmu i proizvodi one sjajne boje spektra od infracrvene do ljubičaste, tako se vera Hristova koja blista iz vašeg srca prizmatično ispoljava u vašem životu poslušnosti svim Njegovi zapovestima.

Đavo će reći: „Nemoguće!“

Preklinjem vas, verujte da *je* moguće. Ućutkajte ga.

Takva istinska novozavetna vera podrazumeva neopisivo drago pomirenje sa Bogom, mir u srcu, sklad sa Božjom porodicom i večni život. Ni vi ni ja ne zaslužujemo ni „jotu“ od svega toga, ali Neko ko je sve rizikovao otkupio je to za nas.

Mi Mu *nikada* ne možemo dovoljno zahvaliti!